

Giới thiệu Chu Chu Hữu Đường

Tên tiếng trung: 周周有糖

Thể loại: Ngôn tình, ngọt, sủng

Editor: Heying

Đã từ lâu Chu Hạ luôn dành cho Đường Tôn một tình cảm đặc biệt.

Loại tình cảm này như một hạt giống ngủ quên trong lòng đất mãi không đâm chồi nhưng đến khi cô quên đi sự tồn tại của nó thì nó lại từ đất chui ra.

Đại mỹ nhân sắp thành tiên x Tổng giám đốc dễ thương ngoài lạnh trong nóng.

Truyện ngọt ngào, kịch bản có thịt.

1v1, song xữ, HE.

PS: Tác giả này có mấy quyển truyện siêu siêu sắc, quyển này tớ chưa đọc trước nên không biết thật thà thế nào hí)). Hổ mới mọi người ủng hộ nhé!!

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chu Hạ tới bên cửa sổ nhìn trời mưa.

Có vô số cây kim từ trong mây đen đồng loạt rơi xuống, đâm thật sâu vào trong đất. Những giọt nước rơi trên mặt kính thủy tinh, như quả đông lạnh, Chu Hạ dùng đầu ngón tay miết lên cửa sổ, dấu vân tay lưu lại hơn bản, cô nhìn thấy đáng về mờ mờ của chính mình.

Rất nhiều người nói cô lớn lên có khuôn mặt phong tình vạn chủng, nhưng cô lại không cho là như vậy, mọi người không phải đều có hai con mắt một cái miệng sao, có cái gì khác biệt đâu.

Nếu cô đủ đẹp, tại sao lại không chiếm được trái tim của người cô thích.

Càng nghĩ càng rầu, Chu Hạ kéo rèm cửa lên, lục lọi thật lâu mới tìm được cái ô đầy bụi nhét ở trong góc rồi mang ra ngoài.

Phải đi siêu thị mua dâu tây.

Cái thời tiết chết tiệt này, ẩm ướt đến mức dâu tây mới mua hai ngày trước đã bị hỏng.

Trời đang mưa, Chu Hạ đi đôi giày Song Tiểu Bạch, mặc chiếc váy dài đến bắp chân giống như ngọn sóng, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện, đi chậm chậm trên đường tránh cho nước mưa không bắn lên người cô.

Đạo này nhiệt độ xuống thấp, bên ngoài cái váy cô còn khoác thêm một cái áo len mềm mại làm nổi bật lên xương quai xanh tinh xảo, các khớp ngón tay cầm ô rõ ràng mảnh mai, đi dưới cơn mưa khiến cả người cô như phát sáng, mang theo hương thơm thanh mát của cỏ cây.

Người đi đường đi qua Chu Hạ ánh mắt không tự giác rơi trên người cô, chờ khi cô thu ô lại mới nhớ ra, mục đích của mình không phải tới siêu thị.

Từ trước tới giờ Chu Hạ đi đường không nhìn đông ngó tây, người khác nghĩ gì cô lười quản, mua dâu tây mới quan trọng.

Trận mưa này kéo dài một lúc, ngoài cửa siêu thị nhốn nháo người đợi mưa tạnh, đến khi vào trong tình huống chen chúc mới đỡ hơn không ít.

Chu Hạ đến khu hoa quả, lúc chọn dâu tây ma xui quỷ khiến thế nào cô lại ngẩng đầu lên.

"Tiêu Thần Thần?"

Tiêu Thần Thần nghiêng đầu, "Chu Hạ?" Cô ta hiển nhiên không ngờ sẽ gặp Chu Hạ, càng không nghĩ tới Chu Hạ sẽ chủ động gọi cô ta.

"Thật trùng hợp." Chu Hạ bỏ dâu tây trong tay xuống.

"Cậu tới mua dâu tây à?"

"Đúng vậy." Chu Hạ nhìn xung quanh Tiêu Thần Thần, "Đi một mình?"

"À, không, tôi đi với chồng, anh ấy đang cân táo phía trước."

"Chồng?" Chữ này đâm thẳng vào tim Chu Hạ, lòng bàn tay cô đổ mồ hôi lạnh, "Cậu kết hôn rồi?"

Tiêu Thần Thần không chú ý tới cảm xúc thay đổi của Chu Hạ, cô ta cười rất dịu dàng: "Đúng vậy, kết hôn năm ngoái, còn cậu? Có hay không..."

Câu tiếp theo cô ta không nói, Chu Hạ đang đắm chìm trong suy nghĩ của mình, cũng không chú ý tới điểm gì không đúng.

"Nhanh thật, chúc mừng cậu." Chu Hạ nghĩ thầm mình hai năm tuổi rồi còn độc thân cũng không tính là mất mặt, chỉ là trước mặt bạn bè đồng lứa đã kết hôn hơi không tự tin một chút thôi, "Tôi... tôi vẫn độc thân."

"Vậy à." Sắc mặt Tiêu Thần Thần khẽ đổi, cô ta cười: "Không sao, cái nào sẽ đến thì nhất định sẽ không muộn."

"Mượn lời tốt lành của cậu."

Chu Hạ nói xong đưa mắt liếc về khu sân hoa quả, chỗ đó có một người đàn ông như hạc giữa bầy gà, chỉ nhìn thấy cái gáy nhưng trái tim đang treo lơ lửng của Chu Hạ cũng có thể hạ xuống.

Không phải anh.

"Xem ra anh ấy còn phải xếp hàng một lúc nữa, tôi đến xem anh ấy thế nào nhé." Tiêu Thần Thần nói.

"Ừm?" Chu Hạ phản ứng, "Được rồi, cậu đi đi, tôi còn vài thứ cần mua."

Nói xong tạm biệt, Chu Hạ quên đầu tây, cô đi theo hướng khu đồ ăn vặt.

Tiêu Thần Thần đứng im nhìn bóng lưng Chu Hạ biến mất ở chỗ ngoặt, cô ta không khỏi thở dài một hơi.

Cô ta không muốn giới thiệu chồng mình với Chu Hạ.

Chu Hạ quá đẹp, so với năm đó còn đẹp hơn, loại nguy hiểm luôn luôn tồn tại này, cho dù là năm nào tháng nào cũng khiến cô ta sợ hãi.

Nhưng Chu Hạ còn độc thân, cô ta ngược lại có chút ngoài ý muốn.

Phải biết, lúc đi học, Chu Hạ được hoan nghênh đến trình độ cả khu phố đều biết rõ.

"Đang nghĩ gì đấy?" Hà Niên cảm túi táo đã tính tiền tới bên cạnh Tiêu Thần Thần.

Tâm tình của Tiêu Thần Thần được giọng nói của chồng gọi về, cô ta cười lắc đầu: "Không có gì."

*

Chu Hạ đứng trước quầy sô cô la, không tự giác sờ sờ bụng dưới, ăn cái này sẽ béo, cô tự nói với mình.

Sau đó cô cầm hai hộp sô cô la bỏ vào xe đẩy.

Lắc lư quanh khu đồ ăn vặt hai vòng, lại tới khu đồ gia dụng mua ít đồ, thầm nghĩ Tiêu Thần Thần chắc đã rời khỏi khu hoa quả mới quay lại lấy hộp dâu tây.

Thật ra không cần trời biết, Chu Hạ tự mình hiểu, cô muốn xác nhận một chút, người bên cạnh Tiêu Thần Thần bây giờ có còn là người kia hay không thôi.

Lúc ra khỏi siêu thị thì trời đã tạnh, Chu Hạ tránh vũng nước về nhà, sau khi rửa sạch đầu tây để trên bàn, cô đột nhiên cảm thấy cơ thể và tinh thần đều mệt mỏi liền về phòng nằm lên giường, dùng chăn bông quấn chặt mình lại.

Nếu cho cô ít cam đảm trở lại cao trung, có thể hay không mọi thứ sẽ khác.

Đáng tiếc, không thể quay lại.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Đồng phục mới giặt hôm trước vẫn chưa khô, Chu Hạ không còn cách nào đành lục lại đồng quần áo hàng ngày, áo sơ mi là áo bình thường, nói tóm lại đều là sơ mi trắng, ngoại trừ họa tiết ra, cũng không có chỗ nào khác biệt.

Vừa ra tới cửa Chu Hán đã đưa cho cô một quả táo, "Trên đường nhớ mua một hộp sữa đầy, con toàn không ăn sáng."

Chu Hạ gật đầu đồng ý, đợi cửa nhà đóng lại, cô dùng răng cắn quả táo, từ cổ tay lấy ra một cái dây buộc tóc tùy tiện buộc mái tóc xoắn lên, có loạn hay không cô chả buồn để ý, vừa gặm táo vừa đi tới cửa hàng tiện lợi ở công viên khu.

Còn chưa tới cửa hàng tiện lợi, Chu Hạ bị một người chặn lại.

"Chu Hạ, chào... chào!"

Chu Hạ nhú mày, khuôn mặt hoàn mỹ trắng nõn không kiên nhẫn, cái tên nam sinh trước mặt đã mai phục ở đây hơn một tuần rồi.

Bọn họ học cùng trường, cho nên cậu ta theo Chu Hạ đi học, Chu Hạ cũng không tiện nói gì.

Nhưng thấy cậu ta sáng sớm âm ỉ đã tới đây chờ mình, Chu Hạ không giống mấy ngày trước xem như không thấy mà gật gật đầu: "Chào buổi sáng."

Thẩm Nham bị mấy chữ này đánh cho đứng hình, cậu ta biết ngay chờ đợi như này thế nào cũng có kết quả mà!

Lúc này cậu ta còn chưa biết, trước cậu ta, đã có bao nhiêu người điên cuồng theo đuổi Chu Hạ làm ví dụ, khoa trương hơn cậu ta cũng có.

Từ khi bắt đầu lên cấp hai, khuôn mặt Chu Hạ vốn đẹp nay càng thêm rực rỡ, theo thời gian còn có những nét đặc trưng riêng, cô đi trong đám đông chính là một người cực kỳ nổi bật.

Túi da này đẹp đến mức độ nào?

Đẹp đến mức cô trở thành tình địch giả tưởng của nữ sinh xung quanh, đẹp đến mức cô trở thành ánh trăng sáng trong lòng đông đảo các nam sinh.

Chu Hạ không bao giờ thiếu vận đào hoa, từ tiểu học đến bây giờ chưa từng gián đoạn, có thể lọt vào mắt cô, căn bản không có.

Chu Hạ mua xong hộp sữa ra ngoài, đi được hơn mười mét Thẩm Nham mới lấy lại tin thần đuổi theo, ý lại vừa rồi Chu Hạ mới nói chuyện với mình mà đi bên cạnh cô.

Ngay cả uống sữa tươi mà cũng đẹp quá trời.

So với ánh mắt si dại của cậu ta, Chu Hạ lại đang thấy mắc ói.

"Tránh xa tôi ra một chút."

Trái tim Thẩm Nham nảy lên một cái: "Sao cơ?"

"Tôi không thích đi cùng người khác."

Thẩm Nham câm nín, cậu ta thả chậm bước chân khôi phục khoảng cách an toàn như trước với Chu Hạ.

Thì ra người ta bảo Chu Hạ rất khó theo đuổi không phải là nói đùa.

Ném vỏ hộp sữa rỗng vào trong thùng rác, Chu Hạ cảm quai cặp không nhanh không chậm đi trước. Ánh mắt cô chăm chú nhìn vào cái gáy của nam sinh đi phía trước.

Cái gáy này không tồi. Chu Hạ nghĩ.

Cứ như vậy nhìn cái gáy đi vào trường học, Chu Hạ vẫn không biết mặt mũi của người này ra sao.

Đến phòng học, mọi người đã tới được bảy tám phần, sau khi Chu Hạ vừa xuất hiện ở cửa, tiếng nữ sinh đang ngồi bàn luận ở phía cuối lớp học lập tức im bật.

Giấu đầu hờ đuôi.

Chu Hạ quá quen rồi, làm như không thấy, mắt điếc tai ngơ. Cô ngồi xuống vị trí của mình, mở sách tiếng Anh ra học thuộc từ đơn, hoàn toàn không để mắt tới mấy phần bữa sáng ở góc bàn.

Mấy tên đưa bữa sáng thấy cô không nhúc nhích, trong lòng cảm thấy thất bại nhưng lại càng đánh càng hăng.

Bọn họ hy vọng, bản thân chính là người giành được trái tim người đẹp.

Sau khi đọc xong, Chu Hạ định bụng đi ngủ liền nghe thấy có người gọi tên cô.

Là lớp phó văn nghệ Ngô Thiên Hạo của lớp.

"Chu Hạ, cậu đóng mỹ nhân ngủ say nhé."

...

"Buzz – buzz—"

Điện thoại rung lên nặng nề cắt đứt giấc mơ về cuộc sống cấp ba, Chu Hạ móc điện thoại từ dưới gối lên.

"...Ừm?"

"Chị Hạ Hạ, hôm nay chị có muốn ăn com trong quán không?" Giọng nói uồn ẻo như hàng ngày của Linh An truyền tới.

Chu Hạ dụi dụi mắt, "Có đến, mấy giờ rồi?"

"Sắp mười giờ rồi."

"Được rồi, chị dậy bây giờ đây."

Sau khi Chu Hạ tốt nghiệp liền mở một quán cà phê ở phố bên cạnh. Quán đã mở được một thời gian, có lẽ do nằm ở vị trí dễ nhìn nên buôn bán cũng rất được, mỗi tháng đều thu được lợi nhuận không nhỏ.

Cô là người làm việc và nghỉ ngơi không theo quy luật, thường xuyên không nấu com cho nên hay tới quán cà phê ăn com cùng các nhân viên giải quyết vấn đề com nước.

Rửa mặt qua loa xong, thấy ngoài trời đã tạnh, cô lầm bầm một câu mưa nắng thất thường rồi cầm chìa khóa trên tủ giày ra quán cà phê.

Quán cà phê lấy tên là "Hòa Kỉ", nói thẳng ra chính là chữ "Trọc" tách đôi. (*)

(*) Tên quán là 禾几 tách từ chữ 禿.

Khi Chu Hạ vừa tốt nghiệp đại học thì mở quán cà phê này, mới thoát khỏi luận văn và bảo vệ tốt nghiệp chưa lâu nên khoảng thời gian đó tóc cô rụng điên cuồng, cô còn cho rằng mình sẽ trọc đầu nên tiện tay đặt cái tên này cho quán.

Giẫm trên đôi giày cao gót bước vào Hoa Kỉ, Chu Hạ quăng chùm chìa khóa vào cái hộp nhỏ trên quầy hàng, cô chống cằm, hỏi: "Có phải chị đến sớm không?"

Linh An cười ngọt ngào, lúm đồng tiền sâu đến mức có thể ụp cả rượu: "Sớm nửa tiếng bà chủ của em."

Chu Hạ mếu máo, lấy một bình mật đào từ trong tủ lạnh ra, đang định mở nắp thì có khách tới.

Cướp lời Linh An phía trước, Chu Hạ học giọng nói ôn à ôn ền theo cô ấy kêu lên: "Hoan nghênh tới..."

Có phải cô hoa mắt không?

Nếu không tại sao cô lại gặp Đường Tôn ở quán cà phê của mình.

-- --

Đường Tôn: Em không thích người khác đi bên cạnh sao?

Chu Hạ: Không có đâu, em rất thích đi cùng anh.

Ngoài ra, chuyện cũ này là hồi ức xen kẽ, càng về sau hồi ức sẽ càng ít.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Trường học vừa ra thông báo, ngoại trừ lớp mười hai, tất cả các lớp khác phải chuẩn bị một tiết mục cho ngày thành lập trường.

Lớp của Chu Hạ và lớp bên cạnh giống nhau, trùng hợp chọn kịch nói thanh xuân.

Mỹ nhân ngủ say do Chu Hạ biểu diễn, gần như không có người dị nghị.

Nhưng hoàng tử hôn mỹ nhân tình ai làm, lại trở thành vấn đề.

Mấy nữ sinh xung quanh Chu Hạ len lén bàn luận, lại bởi vì thấy mấy nam sinh vì tranh giành nhân vật mà mặt đỏ như gà tây, cuối cùng cũng bùng nổ ghen tị.

"Mấy cậu tranh cái gì mà tranh? Cũng không xem lại bản thân có đủ tư cách làm hoàng tử không?"

"Lại nói, dựa vào cái gì Chu Hạ được nói vai này?"

"Cần phải công bằng chứ."

"Đúng vậy đúng vậy..."

Ngô Thiên Hạo thấy cả lớp cãi nhau khí thế ngút trời, không thể không đập lên bàn một cái: "Yên lặng!"

Cả phòng học lập tức lặng ngắt như tờ.

"Tiếng Anh của Chu Hạ tốt nhất, đương nhiên đề cậu ấy nhận vai nữ chính không có gì phải thắc mắc," cậu ta lại giả vờ ho hai tiếng, "Còn nhân vật hoàng tử này, chúng ta bỏ phiếu quyết định đi."

Ngô Thiên Hạo người này bình thường đều dễ nói chuyện, nhưng lúc nghiêm túc lại khá đáng sợ, ngoại hình của cậu ta rất được, quan hệ với bạn học trong lớp cũng không tồi, cho nên khi cậu ta mở miệng, mọi người dù không cam tâm cũng đành phải làm theo.

Chỉ là có vấn đề mới lại xuất hiện.

Chu Hạ dơ tay, nét mặt thân nhiên nói: "Tôi không muốn làm mỹ nhân ngủ say, tôi muốn làm phù thủy."

...

Cuối cùng, Chu Hạ toại nguyện làm phù thủy nguyên rủa mỹ nhân ngủ say.

Chu Hạ từ bỏ nhân vật nữ chính rồi thì nhân vật nam chính cũng không khó quyết định, sau khi phân xong vai, ngược lại không khí trong lớp lại khá hòa thuận.

Phân đoạn diễn của phù thủy không nhiều, Chu Hạ luyện tập mấy ngày là ổn, so với những nhân vật chính kia bởi vì có nhiều vấn đề về lời thoại, thay đổi lời thoại mà xảy ra tranh chấp không ngừng, cô ngược lại lại rất rảnh rỗi.

Lớp tự học buổi chiều trước hôm diễn ra lễ kỷ niệm trường, hơn nửa người trong lớp đều tới hội trường, vì hoạt động ngày mai mà xếp hàng diễn tập thử.

Tiết mục của lớp Chu Hạ được xếp ở giữa nhưng vì chưa tới phiên bọn họ, Chu Hạ liền yên tâm ngồi dưới sân khấu nghịch điện thoại, thỉnh thoảng vẫn nghe được tiếng bàn tán sôi nổi của mấy nữ sinh hàng trước.

"Kia là Đường Tôn kia, sao mà cao thế!"

"Mẹ của con ơi, cậu ấy đẹp trai quá đi."

"Bây giờ tớ đang cực kỳ hâm mộ cô bé lọ lem lớp bọn họ."

Đường Tôn?

Chu Hạ lật lại ký ức trong đầu, không có ấn tượng gì liên quan đến nhân vật này.

Cũng không thể trách cô, cô không thể hòa đồng với nhóm nữ sinh, đối với nam sinh cô lại luôn kính nhi viễn chi, ở trường học ngoại trừ lên lớp thì chính là đi ngủ, làm gì có cơ hội đi tám nhảm với người khác.

Đợi đến ngày hôm sau, Chu Hạ mới hối hận, vì sao lúc diễn tập không ngừng lên rôm rộm phong thái của Đường Tôn mấy lần.

*

Đường Tôn bước vào Hòa Ki, ánh mắt lướt trên người Chu Hạ một giây rồi rời đi, ánh mắt lạnh nhạt khiến Chu Hạ cảm giác như bị gội một chậu nước đá giữa trời tháng hai, cô tỉnh táo lại, làm sao Đường Tôn còn nhớ rõ mình chứ?

Bọn họ còn chưa từng nói quá mười câu với đối phương.

Chu Hạ hoảng hốt cúi đầu luống cuống vặn nắp bình, ngay cả Linh An cũng nhìn ra cô đang lúng túng.

"Chị Hạ Hạ, chị sao thế?"

"... Không sao."

Chu Hạ bỗng nhiên mất đi sức lực vặn nắp bình, cô đặt đồ uống lên quầy, "Chị đi xem phòng bếp thế nào."

"À, vâng."

Chu Hạ đi rất nhanh, cô vén mái tóc ra sau tai, ánh mắt không biết dừng chỗ nào.

Đây là lần đầu tiên Linh An nhìn thấy dáng vẻ này của Chu Hạ.

Ở trong mắt cô ấy, Chu Hạ vẫn luôn là người trầm tĩnh, rõ ràng cũng thờ bằng không khí như bọn họ, nhưng Chu Hạ lại đem đến cảm giác không dính khói lửa trần gian.

Cô ấy thường xuyên trên chộc, chị Hạ Hạ muốn thành tiên.

Trong quán cà phê từ trên xuống dưới, không ai phủ nhận vẻ đẹp của cô.

Có thể khiến Chu Hạ mất bình tĩnh, là bởi vì người đàn ông mới bước vào sao?

Linh An nhìn về phía người đàn ông ngồi cạnh cửa kia, anh ta thật sự quá đẹp trai, đẹp trai đến mức ánh nắng lướt trên gò má của anh ta cũng chỉ là vật làm nền.

Người đàn ông có tuổi tác tương tự Chu Hạ, toàn thân tỏa ra mị lực của người đàn ông thành thực, anh ta vừa gọi đồ uống xong, bây giờ đang xem một quyển tạp chí, không biết trên tờ tạp chí ấy có chỗ nào hấp dẫn mà ánh mắt anh ta đã dừng trên đó rất lâu rồi.

Trước kia Linh An cảm thấy không có ai có thể xứng đôi với Chu Hạ. nhưng người đàn ông này vừa xuất hiện, Linh An liền cảm thấy, anh ta có thể.

Nhưng Linh An tuyệt đối không ngờ, Chu Hạ chạy trời chết vừa rồi, lại thay thế nhân viên phục vụ đưa cà phê cho người đàn ông kia.

"Latte của anh."

"Cảm ơn." Đường Tôn lịch sự gật đầu nhẹ với Chu Hạ.

Quả nhiên hoàn toàn không có ấn tượng gì với mình.

Hồ hấp của Chu Hạ cứng lại, lấy dũng khí, ngồi xuống đối diện Đường Tôn.

"Đường Tôn." Cô mở miệng.

Dường như Đường Tôn hơi kinh ngạc: "Cô biết tôi?"

"Đương nhiên, trước kia chúng ta học cùng trường, cậu ở lớp bên cạnh." Chu Hạ che dấu bàn tay đang nắm chặt, lòng bàn tay bị nắm ả ả đau.

Cô lại giống như mất đi cảm giác, tiếp tục nói với Đường Tôn: "Tôi là Chu Hạ, rất vui khi ở gặp cậu ở chỗ này."

Đây là câu "Tôi là Chu Hạ" bị muộn tám năm.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

"Chu Hạ?"

Đường Tôn nhìn thẳng vào Chu Hạ, lông mày anh hơi nhướn cao lộ ra đôi mắt tĩnh lặng khiến tim Chu Hạ đập thình thịch.

"Tôi nhớ được cậu."

"Cậu... còn nhớ tôi?" Cổ họng Chu Hạ như bị chặn lại, cảm giác mong chờ và sợ hãi như tơ vò quấn lấy thần kinh cô, vậy mà Đường Tôn nhớ được cô...

Chu Hạ đến cùng cũng không biết rốt cuộc bản thân có muốn Đường Tôn nhớ tới mình hay không.

"Ừm." Giọng nói của Đường Tôn trầm lặng, "Chúng ta cùng học một khối."

Chu Hạ: "... Đúng, đúng vậy, cậu nhớ không nhầm."

Cô lặng lẽ thở hắt ra.

Đúng lúc, bây giờ bọn họ có thể gặp gỡ lần nữa! Chu Hạ tự mình an ủi.

Cô đổi đề tài: "Bây giờ cậu làm việc ở đâu?"

"Đường Nhĩ."

Đầu tư Đường Nhĩ? Đầu gối Chu Hạ muốn khụy xuống, đều học cùng trường cấp ba mà sao tiền đồ lại phát triển chênh lệch nhau thế.

"Vậy cậu thật là lợi hại, phát triển rất tốt."

"Cũng tạm." Đường Tôn nhấp một ngụm cà phê.

Chỉ khi đứng trước mặt Đường Tôn, Chu Hạ mới phí hết tâm tư kiếm chủ đề.

Nhưng bản thân cô không phải là người hay nói, cho dù đối mặt với Đường Tôn, cô cũng không thể lập tức nói nhiều, ngay khi cô cảm thấy mình sắp làm hỏng chuyện, Đường Tôn đột nhiên hỏi: "Cậu làm ở quán cà phê này à?"

"Đây là quán cà phê tôi mở."

Lời vừa thốt ra, Chu Hạ hận không thể tự cắn lưỡi một cái, cái này nghe kiểu gì cũng thấy giống nhà giàu mới nổi đang khoe của?

Đường Tôn khẽ cười: "Vậy cậu cũng phát triển rất tốt."

Nghe vậy, Chu Hạ thả lỏng xương sống cứng đờ, cô vén mái tóc đang rũ trước ngực ra sau vai, lộ ra nét cười mà rất nhiều người khen đẹp.

Cô nói: "Cũng tạm."

...

Chu Hạ ngồi ngẩn ngơ trước quầy mười phút đồng hồ rồi.

Trong quán có mấy nhân viên ngồi cùng một cái bàn ăn cơm, thỉnh thoảng liếc mắt qua quầy thu ngân. Có người hỏi Linh An: "Chị Hạ Hạ làm sao thế?"

"Không biết."

Linh An không thể giải thích, không phải chỉ là biết được số điện thoại của người đàn ông kia thôi ư? Sao lại vui sướng đến như vậy.

Tuyệt đối không giống chị Hạ Hạ mà cô ấy quen, chị Hạ Hạ của cô ấy trước kia, sẽ không để lộ một chút tâm trạng thiếu nữ nào.

Linh An tuổi còn nhỏ, chẳng hề biết, có một câu gọi là --- hữu tình uống nước cũng no bụng.

Chu Hạ dùng một phút để ghi nhớ số điện thoại của Đường Tôn, cô cầm di động ngẩn ngơ nhìn bình mặt đảo còn chưa mở ra, nội tâm hoạt động điên cuồng nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Đường Tôn.

Vừa gặp đã yêu.

*

Kỷ niệm ngày thành lập trường lúc đó vừa đúng vào chủ nhật, tiết tự học buổi tối bị hủy, chương trình trùng hợp chiếm đúng thời gian tự học.

Người phụ trách sân khấu và sắp xếp tiết mục yêu cầu phải đến sớm để chuẩn bị, Chu Hạ đến muộn, đợi khi cô tới hậu trường thì đã có mấy người được hóa trang xong.

"Chu Hạ, ở đây!" Ngô Thiên Hạo gọi cô.

Chu Hạ đi tới, "Bây giờ trang điểm luôn hay cần đi thay quần áo trước?"

Ngô Thiên Hạo hơi xấu hổ: "Không cần thay quần áo, kinh phí có hạn, phù thủy khoác áo choàng đen là được, quan trọng là phần trang điểm."

Chu Hạ: "... Được."

Người trang điểm cho Chu Hạ là chị họ Ngô Thiên Hạo, cô ta trông thấy cô là khen không dứt, khen từ đầu xuống chân, ra sức tô vẽ lên mặt, Chu Hạ rất nhanh ngủ thiếp đi.

"Được rồi, hóa trang xong!"

Chu Hạ mở mắt, mí giả gắn thêm hơi nặng, cô nhìn cái gương, không còn gì để nói.

"Em là phù thủy đẹp nhất chị từng hóa trang."

"Chị nên là hóa trang phù thủy cho mỗi mình em." Chu Hạ nói trúng tim đen.

Chị họ Ngô Thiên Hạo cố gắng vót vát lại ít: "... Trang điểm thế này để đạt hiệu quả sân khấu. Phù thủy á, là nhân vật phản diện, nhân vật phản diện phải trang điểm đậm, em nói xem có đúng không?"

Chu Hạ không đành lòng nhìn đôi mắt bị trang điểm thành gấu trúc, cô gạt đầu qua loa: "Có lý."

Cô đứng lên, vừa mới động dậy liền thấy nữ sinh đóng vai mỹ nữ ngủ say đang cùng người khác trò chuyện vui vẻ.

Nếu như không phải nhìn thấy cậu ta cười thì tốt rồi. Chu Hạ nghĩ.

Sau này Chu Hạ mới biết, chị họ Ngô Thiên Hạo và nữ sinh đóng vai mỹ nữ ngủ say quen biết nhau, bọn họ cố tình trang điểm cho cô thành bộ dạng quỷ quái này.

Gỡ lấy áo choàng đen từ trên giá xuống, Chu Hạ mặt không đổi tự mình buộc dây, định rời khỏi phòng hóa trang thì bị Ngô Thiên Hạo gọi lại: "Chu Hạ."

"Sao thế?"

"Đây là mũi của phù thủy."

Ngoại trừ trên mặt bị tô vẽ, kiểu tóc của Chu Hạ không hề bị gãy vỡ mà chỉ được tháo ra, Chu Hạ nhận mũi, "Ừm."

"Chu Hạ." Ngô Thiên Hạo liếm môi, "Dù là phù thủy thì nhìn cậu vẫn rất đẹp."

Chu Hạ nhàn nhạt liếc cậu ta một cái: "Cảm ơn."

Ngô Thiên Hạo đưa mắt nhìn Chu Hạ đi ra khỏi phòng hóa trang, nghiền đi nghiền lại câu nói cảm ơn của Chu Hạ.

Đẹp quá trời.

Chất liệu vải sần sùi kém chất lượng, khi mặc lên người Chu Hạ lập tức trở lên cao cấp, mái tóc xoắn uốn lượn như rong biển màu nâu nhạt, bên trong chiếc mũ nhọn to dùng lạng lẽ cất giấu phép thuật.

Đó là phép thuật cản giữ linh hồn của người khác.

Trên người Chu Hạ khoác lên một dòng sông màu đen, giẫm lên ánh sáng vạn trượng bước ra cửa, một giây này, cô chính là phù thủy---

Dùng mặt nạ để che dấu chính mình, lại đẹp đến mức khó tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Vở diễn bắt đầu không lâu, sau khi phù thủy Chu Hạ đọc xong thần chú liền rút quân sớm, cô đứng phía bên trái sân khấu, chờ đợi quay lại sân khấu cảm ơn.

Bên vai đột nhiên bị người ta vỗ một cái, Chu Hạ quay đầu.

"Bạn học, có thể mượn mũ của cậu một chút không?"

Tất cả ánh sáng đều dừng trên sân khấu, Chu Hạ không thấy rõ khuôn mặt của nam sinh đối diện, cô hỏi: "Tại sao?"

"Lớp chúng tôi cũng diễn kịch, tiết mục sắp xếp ngay sau lớp các cậu. Là truyện Cô bé Lọ Lem. Mũ của cô bé Lọ Lem quá nhỏ nên muốn mượn mũ của cậu dùng, có thể không?"

Giọng nói của nam sinh rất ổn định, dù là mượn đồ, dù là tiết mục tiếp theo đến phiên bọn họ lên sân khấu, cậu ta cũng không hề vội vàng luồn cuống.

Dù sao cũng không phải là thi đấu, hướng chỉ đối phương lại rất lịch sự.

Chu Hạ bỏ mũ xuống, "Cho cậu này."

"Cảm ơn, diễn xong tôi sẽ trả lại cho cậu."

Đội Chu Hạ gật đầu, nam sinh nói tiếng cảm ơn mới quay đầu rời khỏi, Chu Hạ ngược sáng, cảm thấy cái gáy của nam sinh này rất quen.

Đẹp quá.

Đội thêm mười phút, cuối cùng đến lúc ra chào cảm ơn, Chu Hạ ra sân khấu, cùng mọi người cúi đầu. Lúc xuống sân khấu, Ngô Thiên Hạo hỏi cô: "Mũ cậu đâu?"

Cô giải thích ngắn gọn tình huống, Ngô Thiên Hạo phát tay, "Mũ đó là lần trước đàn chị biểu diễn để lại, vốn là thuộc về trường học, mượn cũng không sao, tới lúc đó trả về phòng hóa trang là được."

Chu Hạ định biểu diễn kết thúc liền rời khỏi trường học, nhưng nghĩ đến nam sinh kia còn cầm mũ, cô cởi áo choàng để xuống rồi đứng ở cầu thang bên cạnh.

Trên sân khấu bắt đầu biểu diễn, chính là vở "Cô bé Lọ Lem" nam sinh kia nói.

Lúc biểu diễn, diễn viên hết sức tránh việc đưa lưng về phía người xem, cho nên Chu Hạ đứng ở nơi hẻo lánh chỉ có thể dựa vào cái gáy và trang phục để nhận ra nam sinh đó.

Thì ra cậu ta đóng hoàng tử.

Cậu đi ra từ phía sân khấu bên kia, cùng cô bé Lọ Lem nhảy một điệu, tiếng chuông vang lên, cô bé Lọ Lem tránh đi, lưu lại một chiếc giày.

Chu Hạ nhường lối, để nữ sinh chân còn 1 chiếc giày thuận lợi chạy xuống. Lúc Chu Hạ ngẩng đầu, hoàng tử đã nhặt chiếc giày thủy tinh lên.

Cậu đưa giày cho binh lính bên cạnh, vút áo choàng muốn rút lui khỏi sân khấu.

Áo choàng bị ném vào ngực binh lính, hoàng tử biến mất trước mặt người xem cùng câu thoại: "... You must find the girl for me. FAST!"

Khoảng cách ngày càng gần, Chu Hạ nhìn rõ hình dáng của nam sinh.

Mây kiếm mất sáng, đó là khuôn mặt khiến người ta khó quên.

Thiên thời địa lợi nhân hòa, trong nháy mắt đó Chu Hạ cho rằng mình đứng giữa một dải Ngân Hà.

Hoàn từ đi tới hướng của phù thủy, bước chân của cậu ổn định giẫm lên khung sắt phát ra tiếng kêu kệt, phù thủy bị ánh sáng phía sau cậu làm cho không nói lên lời, so với con sóc ăn quả thông trong rừng nhìn còn ngốc hơn.

Cô bắt đầu ghét bỏ gương mặt bị vẽ loạn của mình, nếu như không có lớp hóa trang, có phải sẽ xứng với hoàng tử hơn không?

Nhưng hoàng tử hình như hoàn toàn không thèm để ý.

Cậu nói với phù thủy: "Đội tôi thêm mấy phút."

Phù thủy cảm thấy mình sa vào bẽ tình rồi.

*

Chu Hạ từ quán cà phê về nhà, cô lục tung mọi thứ cuối cùng tìm được bức ảnh chụp chung với Đường Tốn.

Nói là ảnh chụp chung, còn không bằng nói ảnh nhóm.

Lúc đó khi kết thúc lễ kỷ niệm trường, tất cả các diễn viên đều tụ tập ở hội trường, bao gồm cả Chu Hạ.

Lúc ấy cô đang muốn đi trả mũ, sau khi bị người ta phát hiện, liền bị giữ lại.

Có người nói dù sao tất cả mọi người đều ở đây, cho dù là mỹ nữ ngủ say hay cô bé Lọ Lem cũng đều chụp một bức ảnh lưu lại làm kỷ niệm.

Chu Hạ liếc mắt liềm nhìn thấy nam sinh mặc trang phục hoàng tử đứng trong đám người, bọn họ gọi cậu là Đường Tôn.

Đường Tôn cúi đầu nhìn điện thoại, nghe thấy phải chụp ảnh chung, cậu không từ chối, nói: "Được."

Thế là Chu Hạ nhìn Ngô Thiên Hạo vừa hỏi cô có muốn chụp ảnh không, nói: "Được."

Lúc chụp ảnh, Chu Hạ và Đường Tôn cách hai người.

Nhưng, đây là lần đầu tiên hai người gần như vậy.

Chờ rửa ảnh xong, Chu Hạ nhìn khuôn mặt bị tô vẽ như quý của mình, cô không nói gì, trong lòng lại đá tường vô số lần.

Tuyệt đối không đẹp. Biết sớm đã diễn công chúa.

Nhưng cô lại cẩn thận từng tí một dán ảnh chụp và bên trong quyển nhật ký.

Chỉ có cô mới được xem quyển nhật ký.

Bắt đầu thăm mền.

Nó là dây leo, kéo dài vô tận.

Sau này, dây leo mọc gai.

Bởi vì Đường Tôn, cậu có bạn gái, tên là Tiêu Thần Thần.

Là thanh mai trúc mã của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Chu Hạ ngồi ở vị trí Đường Tôn từng ngồi nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ nhìn người đi lại trên đường, tư thế lười biếng tao nhã.

Thường xuyên có khách lạ đăng liếc trộm cô, cảm thấy khí chất của cô đặc biệt lạnh nhạt, cũng không biết trải qua chuyện gì mà ánh mắt mới có thể lạnh nhạt đến mức người thế.

Chỉ có mấy nhân viên trong quán biết, Chu Hạ không trải qua chuyện gì cả, cô chỉ đang nghĩ xem nên tìm có gì để gọi điện cho Đường Tôn thôi.

Linh An bưng cho Chu Hạ một ly chocolate nóng, cô ấy ôm khay nói: "Chị Hạ Hạ, em không biết chị đang xoắn xuýt cái gì."

"Ài, em không hiểu đâu."

"Cái này có gì mà không hiểu, chỉ cần chị lắng nghe trước mặt anh ta nhiều lần, em cam đoan anh ta sẽ thích chị."

Chu Hạ đan tay lên bàn, nghiêm mặt nói: "Đường Tôn không giống những người đàn ông khác."

Linh An thuyết phục thất bại, định đi thì người đằng sau chân chờ lên tiếng: "... Gặp nhiều sẽ tốt?"

Linh An: "..."

Tình yêu thật là một thứ lạ lùng.

...

Muốn Đường Tôn có thể nhìn thêm mình mấy lần, đầu tiên, hai người phải gặp mặt.

Chu Hạ luôn cảm thấy mình là người ngay thẳng, loại chuyện làm bộ tình cờ gặp gỡ cô sẽ không biết làm.

Sau đó cô đang đứng ở con phố phía sau Đường Nhĩ.

Đối diện Đường Nhĩ có một quán cà phê, Chu Hạ đi vào chọn vị trí có thể dễ dàng nhìn thấy cửa chính của Đường Nhĩ. Lúc gọi chocolate nóng, cô nhớ tới ly chocolate Linh An pha mới uống có một ngụm.

Không uống đồ nhà mình lại chạy tới uống đồ nhà người khác.

Quả nhiên tình yêu khiến người ta mù quáng.

Bây giờ là giữa trưa, là giờ cao điểm nghỉ trưa của dân công sở, Chu Hạ không biết Đường Tôn có đi ra khỏi công ty không, thậm chí cô còn không biết chính xác Đường Tôn ở công ty không. Nghĩ thế nào cũng không thấy đáng tin cậy, cô liền không thèm nghĩ nữa, ôm cạp đợi chờ chính là cô.

Lần đợi này, đợi được nửa giờ.

Người đi trên đường thay đổi liên tục, Chu Hạ nghĩ thầm kế hoạch ngẫu nhiên gặp gỡ lần này đoán chừng thất bại. Cô lắc lắc cái ly, chất lỏng màu nâu nhạt bên trong khẽ lay động, dính vào màu trắng của thành ly, còn có một ít bọt dính lên, thật giống như trái tim vỡ thành từng mảnh của cô.

Bụng trưởng đến khó chịu, Chu Hạ cất di động vào túi, mất hứng rời khỏi quán cà phê.

Có lẽ ông trời muốn đùa giỡn, Chu Hạ vừa vẫy taxi liền nhìn thấy Đường Tôn đứng ở bên đường đối diện.

Hai mắt Chu Hạ phát sáng, rồi rít nói xin lỗi với tài xế taxi, cô đi qua lối sang đường để sang bên đối diện, Đường Tôn đã cách cô một đoạn khá xa.

Mới vào thu, Chu Hạ mặc một cái áo khoác bên ngoài áo sơ mi mỏng, ống quần đến giữa bắp chân lộ ra mắt cá chân tinh xảo, chân đi trên đôi giày cao gót, nhìn cả người từ trên xuống dưới, đường cong uyển chuyển điệu đà.

Cách ăn mặc này không hề thích hợp để đuổi theo người khác.

Chu Hạ cắn răng cố đuổi theo sau, mắt thấy sắp đuổi kịp lại do dự muốn rút lui.

Cái ngẫu nhiên gặp gỡ này có phải quá giả hay không?

Trong đầu có ánh sáng lóe lên, cô nghĩ ra một lý do sứt sọ.

Cô muốn giả vờ bị trật chân.

Hai người cách nhau rất gần, cô lớn tiếng kêu đau nhất định Đường Tôn sẽ nghe thấy, anh chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy cô --- Chu Hạ căn bản không ngờ, còn chưa kịp giả vờ trật chân thì lại gặp sự cố lúng túng hơn.

Chu Hạ vừa định "A", tiếng kêu lập tức bị kẹt lại.

Bởi vì còn chưa bắt đầu diễn, Đường Tôn lại quẹo ngang.

Chu Hạ quýnh lên, gọi: "Đường Tôn."

Chân Đường Tôn dừng lại, nghe thấy tiếng gọi quay đầu.

Lúc Chu Hạ vẫy tay, kích động đến mức mắt cá chân bị treo sang một bên, giày cao gót bị mắc vào khe cổng.

Cô thật sự bị trật chân rồi.

Thần kinh ở mắt cá chân như bị một cây kim đâm mạnh vào kích thích tuyến nước mắt của Chu Hạ, nước mắt chảy xuống đầm đìa, cô kiềm chế tiếng kêu, nào còn nhớ nhiệm vụ đi quyến rũ Đường Tôn.

Cô chưa từng xấu hổ như vậy, suýt chút ngã sấp mặt lại còn không tự chủ được bật khóc, hơn nữa lại còn ở trước mặt Đường Tôn.

Cảm xúc bối rối và đau đớn va chạm nhau, Chu Hạ hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

"Có đau không?"

Chu Hạ ngẩng đầu, đập vào mắt là khuôn mặt Đường Tôn.

Không hỏi vì sao cô ở chỗ này, không hỏi vì sao cô lại không cẩn thận như vậy, mà hỏi cô có đau không.

Rõ ràng biểu cảm của anh lạnh nhạt, giọng nói bình tĩnh không mang một tia gợn sóng, nhưng trong nháy mắt Chu Hạ cảm thấy ảm áp không còn sợ hãi

nữa.

Cái gì mắt mặt, cái gì đau đớn, đều không thể so với một câu "Có đau không?" của Đường Tôn.

Cô tủi thân, hít hít cái mũi ửng đỏ: "Đau."

Đường Tôn nhìn mắt cá chân lấy tốc độ mắt thường sưng lên như cái bánh bao, anh nhú mày: "Cậu đừng nhúc nhích, tôi đưa cậu tới bệnh viện."

"Ủm."

Sợ thất lễ nên Đường Tôn định ôm ngang lại chuyển thành đỡ Chu Hạ dựa vào cánh tay của mình, đỡ cô tới chỗ đỗ xe.

Chu Hạ không được ôm kiểu công chúa, cảm thấy tiếc nuối nhưng rất nhanh bị mùi hương trên người Đường Tôn làm cho thỏa mãn.

Mặc dù rất đau, nhưng rất đáng giá.

*

Mắt cá chân của Chu Hạ được quấn băng, cô khẽ cử động liền bị đường vân trên băng gạc cọ vào vừa đau vừa ngứa.

"Cậu ở đây đợi tôi nhé."

"Ủm." Chu Hạ gật đầu nói.

Sau khi Đường Tôn đi khỏi, Chu Hạ sờ sờ cánh tay mình, nơi đó còn lưu lại nhiệt độ lúc Đường Tôn đỡ cô lên.

Người đến người đi ở hành lang, Chu Hạ ngoan ngoãn ngồi im, bên cạnh là đôi giày cao gót nằm lặng lẽ, mắt cá chân bị quấn một lớp băng gạc dày, bọc lấy bàn chân trắng trắng mềm mềm. Cô vuốt nhẹ nhẹ cánh tay của mình, ý cười lan trên khuôn mặt cực kỳ giống yêu tinh xinh đẹp đang đắc ý vì quyến rũ người khác.

...

Đường Tôn quay lại phòng khám, anh cầm lấy sổ khám bệnh để quên rồi xoay người đi khỏi.

Trang Hà gõ gõ mặt bàn: "Ồi chao, cậu không định cùng tôi chuyện trò vài câu à?"

Đường Tôn lạnh lùng nhìn anh ta: "Chuyện trò gì?"

"Chuyện trò về cô gái kia, tôi tận bây giờ tôi chưa từng thấy có cô gái nào bên cạnh cậu."

Đường Tôn nhắc nhở anh ta: "Tôi là đàn ông, bên người có phụ nữ cũng không có gì lạ."

"Cậu còn biết cậu là đàn ông sao?" Trang Hà nói cực kỳ khoa trương.

Đường Tôn lười để ý tới anh ta, tay cầm nắm cửa, lúc đang muốn đi ra thì nghe thấy Trang Hà nói với lại: "Bảo cô ấy mấy tháng này đừng mang giày cao gót, dưỡng thương cho tốt, thương gân động cốt một trăm ngày đấy."

"Biết rồi."

...

Nhận thuốc xong, Đường Tôn muốn đưa Chu Hạ về nhà, lúc ngồi lên xe cũng là anh đỡ.

Chu Hạ nghĩ thầm, Đường Tôn đúng là thân sĩ.

Xe dừng dưới lầu nhà Chu Hạ, nhưng Chu Hạ chưa bước xuống ngay.

Cô nói: "Cảm ơn."

"Việc nhỏ." Đường Tôn lặp lại y nguyên lời Trang Hà dặn dò: "Bác sĩ nói mấy tháng tới cậu không được đi giày cao gót, phải dưỡng thương thật tốt."

Cho dù giọng nói đều đều như nói chuyện hàng ngày, cũng vẫn gọi cảm vô cùng.

Chu Hạ mê mẩn, lại ra về bình tĩnh: "Ủm, được."

"Còn có, nếu như có chuyện gì, có thể gọi điện thoại cho tôi."

Chu Hạ sùng sốt: "Cái gì?"

Đường Tôn rũ mắt nhìn tay lái, nói: "Bác sĩ Trang là bạn tôi, nếu cậu tới bệnh viện tái khám, tôi đưa cậu đi sẽ thuận tiện hơn chút."

Chu Hạ không biết lúc bản thân nghe xong Đường Tôn bỏ xung trong tim nảy lên cái gì, cô đột nhiên không tình nguyện cứ như vậy mà xuống xe.

Cô hỏi Đường Tôn: "Cậu có muốn lên nhà uống trà không?"

-- --

Chu Hạ: "Đường Tôn và những người đàn ông xấu xa ngoài kia không giống nhau."

Đường Tôn: "Ừm, so với bọn họ anh còn "cường" hơn."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: (17+)

"Uống trà?"

Lông mày của Đường Tôn nhướng lên.

Chu Hạ nói xong mới cảm thấy mình đã rất không rụt rè, sợ Đường Tôn hiểu nhầm, cô vội vàng giải thích cho mình: "Cái đó, vừa rồi tôi không có ý gì đâu, chính là muốn cảm ơn cậu, cho nên mới mời cậu lên nhà uống trà, nếu như cậu không muốn..."

Chu Hạ hoàn toàn không biết mình đang nói nhầm cái gì.

Cô không có quyền chủ động, động tác rồi bời, khuôn mặt quẩn rù lại thêm chút ngầy thơ. Đường Tôn mỉm cười: "Tôi hiểu ý cậu. Chân cậu không tiện, để tôi đưa cậu lên."

Chu Hạ rất ảo não, vì sao cô vừa ở trước mặt Đường Tôn liền đặc biệt trở lên ngờ nghệch.

Lúc xuống xe, Chu Hạ suýt chút đụng trúng ngực Đường Tôn, cô đỏ mặt lên tiếng: "Xin lỗi."

"Không sao." Đường Tôn ôm Chu Hạ không hề buông ra.

Đội khi bước vào thang máy, Đường Tôn giúp Chu Hạ đứng vững mới buông tay ra, Chu Hạ nắm thanh vịn, lúc xoay người đưa lưng về phía Đường Tôn, cô lặng lẽ sờ sờ khuôn mặt mình, nóng bỏng như nước sôi.

Thật không dám giấu, một đường bị Đường Tôn nửa ôm nửa đỡ kia, Chu Hạ đã nghĩ sẽ đặt tên con bọn họ là gì.

Gọi là Đường Chu đi.

Đường Chu. Đường Chu... cháo đường? (*) Chu Hạ hơi đói bụng.

(*) Chu trong họ của Chu Hạ là 周 / zhōu/ đồng âm với cháo 粥 (Hán Việt là chúc)/ zhōu/.

Sau đó, đến tầng.

Cô vô thức hỏi Đường Tôn: "Cậu muốn ăn cháo đường không?"

Đường Tôn buồn cười nhìn cô: "Đường Chúc?"

"Á không phải không phải." Chu Hạ ổn định tâm trạng: "Tôi nói là, cháo ngọt ấy, cậu muốn ăn không? Tôi biết làm, có thể làm cho cậu ăn."

Nhưng Chu Hạ đâu biết làm cháo đường? Cô chỉ biết làm trứng xào cà chua thôi.

Hình như nhìn ra cô đang lúng túng, Đường Tôn không vạch trần, "Không cần, mấy ngày nay cậu hãy nghỉ ngơi thật tốt, có cơ hội tôi sẽ tới ăn cháo đường."

Anh nói đến đàn hoàng chũm chạc, Chu Hạ lại giống như uống phải rượu mạnh, say đến không biết trời đất.

...

Cuối cùng Đường Tôn không uống ly trà kia, nói đứng ra ngay cả cửa anh cũng không bước vào.

Chu Hạ ngồi trong phòng khách, gác chân lên bàn trà, ngắm nghía mắt cá chân bị bó kín mít, đột nhiên nhớ tới cảm giác va vào trong ngực của Đường Tôn.

Rất an toàn. Hình như cô còn nghe thấy tiếng tim Đường Tôn đập.

Càng nghĩ tim càng ngứa, Chu Hạ lấy laptop từ dưới gầm bàn trà, sau khi mở máy, cô kích chuột trái vài lần, cuối cùng tìm được thư mục kia.

Thư mục ẩn --- "Bảo cáo học thuật".

Sau khi mở ra, lại xuất hiện một file video.

Đây là phim Siêu nhân Chu Hạ cất giữ nhiều năm.

Editor: là phim người lớn đó các chế -.-

Giác ngộ về giới tính của Chu Hạ là được mẹ cô – Chu Hân khai sáng.

Lần đầu tiên Chu Hạ nhận được thư tình là khi cô học cấp hai, Chu Hân liền tiến hành giáo dục giới tính cho con gái.

Lúc ấy Chu Hạ ngơ ngác ngác lắng nghe, chỉ mơ hồ đem chuyện nam nữ và tiết sinh lý của môn sinh học kết hợp với nhau, hiểu biết của cô đối với vấn đề này cũng chỉ dừng lại ở đây.

Nhưng cô vĩnh viễn nhớ rõ câu cuối cùng của Chu Hân.

Chu Hân nói: "Nếu như con có thể cùng người mình thích làm bất cứ chuyện gì, mẹ nói bất cứ chuyện gì, chuyện này chỉ là một trong những chuyện rất bình thường, vậy thì con sẽ cảm thấy vui vẻ."

Đến tận bây giờ, Chu Hạ vẫn đang chờ, chờ người mà cô thích xuất hiện.

Tiếc rằng cô thích rất ít người, chỉ có một mình Đường Tôn. Cho nên tới tận bây giờ, cô vẫn độc thân.

Lần đầu tiên tiếp xúc với phim Siêu nhân là sau khi tốt nghiệp cấp ba, khi đó cô rất muốn Đường Tôn.

Khi mới bắt đầu xem, Chu Hạ còn mặt đỏ tới mang tai. Thời gian lâu dần, chỉ khi Chu Hạ nhắm mắt đến cực điểm mới lờ ra xem, vừa gặm khoai tây vừa tùy tiện bình phẩm.

Dù sao nam nữ chính trong phim Siêu nhân cũng không phải là cô và Đường Tôn --- theo thời gian trôi qua, ấn tượng về khuôn mặt Đường Tôn trong cô cũng không còn rõ ràng nữa..

Hôm nay, Chu Hạ lại tìm được vui thú khi xem phim Siêu nhân.

*

Đề gán với hiện thực, Chu Hạ mở video có tên "Bạn cùng lớp".

Chuyện cũ bắt đầu khi một nữ sinh đứng trên sân thượng khóc.

Nữ sinh nói gì đó Chu Hạ nghe không rõ, cô mở to âm lượng, đến khi nhìn thấy nam sinh đứng phía sau ôm lấy nữ sinh đang khóc như mưa thì dừng lại.

"Xem ra đây là nam nữ chính." Chu Hạ gãi gãi cằm, thử nghĩ đến Đường Tôn ôm mình trên sân thượng...

Cánh tay cơ bắp hù hống của Đường Tôn, đặt ngang eo cô, ép bầu ngực căng lên. Chu Hạ nghiêng đầu, hô hấp của anh nóng bỏng, bất ngờ ngậm lấy vành tai mềm mại của cô, anh nỉ non: "Đừng khóc."

Chân Chu Hạ mềm nhũn, thật sự không khóc nữa, dưới móng cảm thấy hơi cộm cộm, lại cảm nhận được thứ gì đó vừa cứng vừa nóng –

"Ừm."

Liên quan đến Đường Tôn, Chu Hạ luôn có thể tưởng tượng quá giới hạn.

Chuyện cũ lại tiếp tục, nhưng phát triển rất nhanh, trong thời gian Chu Hạ uống nước, tay của nam sinh đã lần mò vào trong váy của nữ sinh.

Chu Hạ: "..."

Nếu như Đường Tôn háo sắc như vậy, cô có phản cảm không?

Chu Hạ lắc đầu. Cô sẽ không phản cảm. Có lẽ cô còn háo sắc hơn Đường Tôn.

Lại nói, đó là ngón tay của Đường Tôn ư.

Chỉ cần nghĩ tới, Chu Hạ liền kẹp hai chân, giữa chân hơi nóng, giống như thật sự có thứ gì đó đang thăm dò bên trong.

Khu vườn bí mật chưa có ai sờ qua bị mở ra, hơi lạnh từ đầu ngón tay nhẹ nhàng truyền đến, huyết động mấp máy nuốt lấy ngón tay, chất lỏng ẩm ướt dính dính như nước cánh hoa bị nghiền nát, chậm rãi, căng trướng làm quần lót ướt đầm.

Nếu như không phải ngón tay, mà là... Chu Hạ nuốt một ngụm nước bọt.

Cô nắm cái gối, tập chung tinh thần nhìn màn hình laptop, nam sinh đã mở được cúc áo của nữ sinh khiến một ít góc áo lót màu vàng nhạt lộ ra ngoài, bầu ngực như bánh bao trắng nõn, bị cánh tay lớn màu lúa mạch ra sức nhào nặn vuốt ve.

Nữ sinh miệng kêu "Không muốn", nhưng tay lại với ra đằng sau nắm lấy tóc của nam sinh.

Tay nữ sinh vừa nhấc lên, bầu ngực cũng theo đó mà nhảy lên, đầu ngực nhỏ nhún lộ ra ngoài được nam sinh ra sức chà xát. Chân váy đung đưa, hẳn là nam sinh đang cách lớp quần không ngừng đụng chạm mông của nữ sinh.

Dường như không thỏa mãn với điều đó, nam sinh buông tha trói buộc với nữ sinh, cậu ta rời khỏi, không bị nữ sinh che chắn, Chu Hạ nhìn thấy giữa hai chân cậu ta nhô lên một cục, lông mày Chu Hạ nhíu lại.

Không lớn lắm. Cái này trực tiếp ảnh hưởng đến tưởng tượng của Chu Hạ.

May quá rất nhanh nam sinh đưa lưng về phía ống kính, sau khi cậu ta đề lên người nữ sinh, thuận theo tình huống ngâm lấy đầu ngực đang sưng đỏ, âm thanh mút vào kèm theo giọng nữ sinh "không muốn" tràn ngập toàn bộ màn hình...

"Khẩu phật tâm xà." Chu Hạ cúi đầu đề lấy ngực mình, lại nhìn một chút ngực của nữ sinh, cô cười: "Tôi lớn hơn."

Nói xong còn nghiêm túc bóp một cái, mềm mềm, còn co dãn.

Cô yên tâm. Hy vọng Đường Tôn sẽ thích.

Chu Hạ không tiếp tục xem, bởi vì cô vừa định đổi chân thì lập tức có một cơn đau từ mắt cá chân truyền đến.

"Gặp trong mơ, Đường Tôn."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Khi bạn dồn hết toàn bộ chú ý của mình lên một người khác, bạn sẽ nhìn thấy một thế giới khác.

Chu Hạ chính là như vậy.

Trước kia cô chỉ sống trong thế giới nhỏ của mình, người khác thấy thế nào nói cô ra sao, cô đều không thèm quan tâm. Nhưng từ khoảng khắc cô để ý tới Đường Tôn, mọi chuyện đều phát sinh thay đổi.

Thầm mêm đột nhiên xảy ra khiến người ta không kịp chuẩn bị, lại khiến thói quen của người ta vì nó mà thay đổi.

Chu Hạ trở nên không thích ngủ. Cô sẽ ở khoảng khắc đi vệ sinh ngang qua lớp học của Đường Tôn mà lơ đãng ánh mắt, có thể chính xác tìm được vị trí của cậu, cậu chính là ánh mặt trời trong mắt cô.

Trước kia Chu Hạ thích lợi dụng tiết thể dục để đi thư viện đọc tiểu thuyết Mary Sue, nhưng bây giờ trong tiết thể dục cô sẽ đứng chân ở sân bóng rổ, cô chỉ cần ngồi thẳng người giả vờ đọc sách liền có thể nghe thấy những tin tức liên quan đến Đường Tôn.

Ví dụ như thành tích lần này của cậu lại đứng thứ nhất, ví dụ như cậu chơi game vô cùng lợi hại, ví dụ như cậu được em gái khóa dưới tỏ tình, còn có... Cậu và Tiêu Thần Thần mỗi ngày đều cùng nhau về nhà, tuyệt nhiên không sợ áp lực từ phía giáo viên.

Chu Hạ thề, cô đã từng nghĩ muốn tỏ tình với Đường Tôn.

Mặc dù chưa có kinh nghiệm tỏ tình, nhưng cô từng nhận rất nhiều thư tình, cũng đã nghe qua rất nhiều lời tỏ tình của người khác, có thể học được kinh nghiệm ít nhiều.

Nhưng cô còn chưa nghĩ xem nên viết thư tình hay trực tiếp tỏ tình thì đến một ngày biết được một hung tin, đối với cô là hung tin.

Đường Tôn có một thanh mai trúc mã, tên là Tiêu Thần Thần. Từ tiểu học đến cấp ba bọn họ đều học cùng một trường, cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, tin đồn Đường Tôn và Tiêu Thần Thần yêu nhau nổi lên tứ phía, lại thêm người trong cuộc không hề phủ nhận, tin đồn liền biến thành sự thật.

Chu Hạ vì xác nhận chuyện này, đã làm một việc ngu ngốc.

Cô thừa dịp tiết thể dục buổi sáng sớm của lớp bên cạnh không có ai, để một tờ giấy vào ngăn bàn của Tiêu Thần Thần: "Đàn chị, chị và Đường học trưởng thật sự ở cùng một chỗ sao?"

Lén lén lút lút nhét tờ giấy vào, lại lén lén lút lút cầm tờ giấy đi.

Bên trên tờ giấy có lời nhắn lại, Chu Hạ còn tưởng Tiêu Thần Thần sẽ vứt đi.

Cậu ta viết: "Đúng vậy, học muội [Khuôn mặt tươi cười]."

Nhìn tờ giấy nhắn, phản ứng đầu tiên của Chu Hạ là chữ Tiêu Thần Thần rất giống chữ học sinh tiểu học, tiếp theo cô cảm thấy cậu ta vẽ khuôn mặt cười xấu quá.

Chu Hạ ngẩng đầu nhìn cái gương bản thiêu trong nhà vệ sinh nữ, cô cảm thấy mặt mình còn khó coi hơn cả khuôn mặt cười của Tiêu Thần Thần về.

Trong lòng cô rõ ràng, cô thâm mếm, nhất định là thâm mếm.

Không thể nói lời thâm mếm ra miệng, ngoại trừ lặng lẽ chú ý tới Đường Tôn, còn phải âm thầm mong chờ bọn họ chia tay.

Từ kim nén đến chưa xốt lại đến khổ sở. Chu Hạ đều ném đi.

Lại về sau, Chu Hạ chuyển trường, cô mới hối hận vì sao trước kia mình không mặt dày hơn một tí.

Dù chỉ là nói ra tâm ý của mình cũng tốt. Giống như vô số em gái khóa dưới vậy.

*

Chu Hạ nhìn dự báo thời tiết hôm nay.

Trời trong xanh, thích hợp xuất hành.

Băng gạc ở mắt cá chân đã được tháo ra, chỗ sưng cũng đã giảm bảy tám phần. Không biết có phải ảo giác của Chu Hạ hay không, cô luôn cảm thấy chân phải bị thương to hơn chân trái một vòng.

Thay thuốc đổi băng, Chu Hạ đều nhờ Linh An đỡ đi.

Cô không thể không biết ngại mà đi nhờ Đường Tôn.

Cũng không thể nói là không biết ngại. Trước đó mấy ngày Chu Hạ có đọc một quyển sách, tên là "Một trăm lẻ tám chiêu theo đuổi nam thân". Mặc dù trong sách không có một trăm lẻ tám chiêu mà chỉ có mười chiêu khiến Chu Hạ có cảm giác bị lừa gạt, nhưng xem được vài tờ cô rất tâm đắc.

Trong đó có một chiêu là, lạt mềm buộc chặt.

Không thể quá chủ động, cũng không thể quá bị động. Chu Hạ cố gắng nắm bắt chắc chắn hai điều này, cô nhẫn nhịn năm ngày không liên lạc với Đường Tôn, cuối cùng cũng chờ được điện thoại của anh.

Đường Tôn hỏi thăm mắt cá chân của cô khôi phục thế nào, còn xin lỗi cô mấy ngày nay bận rộn nên không thể cùng cô tới bệnh viện.

Chu Hạ nghe xong khóe miệng ngoác tận mang tai, cô đề xuồng niền vui sướng đang cuộn cuộn: "Mắt cá chân gần như khỏi hẳn, nhưng cần phải chú ý, không được để bị thương chỗ này nữa. Còn có... bị trật chân là bản thân tôi bất cẩn, cậu không cần nói xin lỗi."

Đường Tôn ở bên kia nở nụ cười, trái tim Chu Hạ liền mềm nhũn. Anh nói: "Mắt cá chân không sao thì tốt."

Chu Hạ cũng cười.

Cười đến khi khoảng cách giữa hai người biến mất, giống như bọn họ là bạn bè từ nhiều năm trước.

Sau khi cười xong, Chu Hạ trầm mặc hai giây, xoắn xuýt: "Hôm nay, cậu có rảnh không?"

Chu Hạ nghe thấy âm thanh lật giấy bên kia, Đường Tôn nói: "Có. Năm giờ chiều tôi chơi bóng rổ ở sân sau thị trấn đại học (*)." ((*) Editor: Tiếng Anh là University Town)

"Vậy năm rưỡi tôi qua thị trấn đại học tìm cậu, tôi muốn mời cậu ăn cơm, cảm ơn mấy ngày trước cậu đưa tôi đến bệnh viện."

Đường Tôn không từ chối: "Ừm, được."

...

Thị trấn đại học cách tiểu khu của Chu Hạ rất xa.

Vì không muốn đến muộn, Chu Hạ đi trước một tiếng.

Cô ngồi lên xe taxi, bảo tài xế: "Sư phụ, đến thị trấn đại học."

"Được." Tài xế nhìn Chu Hạ qua kính chiếu hậu, "Cô gái, cô muốn về trường học phải không?"

Chu Hạ sờ sờ mặt, cười nhẹ nhàng: "Tôi tốt nghiệp ba năm rồi."

"Ồ, nhìn cô trẻ lắm."

"Cảm ơn."

Chu Hạ nghĩ, may mắn là còn trẻ, cô mới có thể có đủ sức để đi làm cái chuyện thăm mến này.

Đúng như tài xế nói, lúc này vẫn chưa phải thời gian tắc đường, xe taxi màu vàng phi rất nhanh, cả nửa giờ mới gặp được một cái đèn đỏ.

Lúc chờ đèn đỏ, có mấy tin nhắn rác được gửi đến điện thoại. Chu Hạ đang muốn xóa, còn chưa kịp xác nhận, điện thoại bị một lực va chạm mà văng ra ngoài.

Đuôi xe bị đụng.

Không nặng không nhẹ.

Tài xế như lâm đại địch, vỗ đuôi một cái muốn tông cửa xuống đường, lại nghĩ tới trên xe còn có khách hàng, anh ta nghiêng đầu sang: "Cô gái, cô xuống chỗ này được không?"

Chu Hạ: "...Được rồi."

Vừa lúc đèn đỏ, xe cô không qua lại quá nhiều, Chu Hạ vừa xuống xe liền lập tức rời khỏi đường lớn.

Cô lẻ loi một mình ở ven đường, mờ mịt mấy giây mới cảm thấy mình quá đen đui.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

Nghỉ ngơi giữa trận.

Đường Tôn hất mấy lọn tóc ướt đầm mồ hôi dính trên trán ra sau, anh liếc xuống đồng hồ đeo tay, đã sáu giờ rồi.

Lộ Chúc ném một chai nước khoáng qua, anh bắt lấy nhưng không uống, mi tâm nhú lại một đường.

"Cậu sao thế?"

"Mệt."

Lộ Chúc nhìn anh như nhìn quái vật: "Mới chơi chưa đến một tiếng mà cậu đã mệt? Đùa tôi à?"

Đường Tôn không trả lời, anh uống một hơi hết nửa chai nước mới khiến tâm trạng phiền muộn vơi đi một ít.

"Tôi nói này," Lộ Chúc dùng khuỷu tay đụng anh, "Cậu cứ nhìn đồng hồ làm gì thế hả?"

"Cậu cứ nhìn tôi nhìn đồng hồ làm gì?"

Lộ Chúc: "... Tôi thấy cậu hơi nóng này." Đột nhiên, anh ta đổi đề tài: "Ày không phải cậu hẹn con gái tới đây đấy chứ?"

Đường Tôn không nói lời nào.

"Xong rồi bị tôi nói trúng rồi, có phải là người Trang Hà nói mấy hôm trước không?"

Đường Tôn không nói lời nào.

"... Đường Muội Tao, cậu đúng thật là muội tao." (*)

(*) Muội tao (闷骚): thường để chỉ những người có vẻ bề ngoài trầm tĩnh nhưng trong nội tâm lại rất mãnh liệt. Những người này hiếm khi biểu lộ cảm xúc ra bên ngoài và cảm xúc cũng rất ít khi thay đổi nhưng trong trường hợp đặc biệt thường có những biểu cảm ngoài dự đoán. (Theo baike). Ý ở đây chỉ anh Đường ngoài lạnh trong nóng hừng hực:))

Lộ Chúc bỏ chai nước khoáng uống hết xuống: "Còn muốn chơi tiếp không?"

"Choi."

Đường Tôn đứng dậy, Lộ Chúc lại không đuổi theo.

Anh ta đứng ở phía sau hô: "Đường Muội Tao, có mỹ nữ."

Tên Lộ Chúc này, lớn lên trong sắc đẹp, lời ngon tiếng ngọt hạ bút thành văn, người không đáng tin nhất trừ anh ta ra thì không ai dám nhận. Trong mắt anh ta, chỉ cần không phải là đàn ông thì đều là mỹ nữ. Đường Tôn không thèm để ý đến anh ta, lúc cảm bóng rỏ liếc xéo qua, bản thân anh cũng sửng lại.

Lộ Chúc đứng phía sau tiếp tục gào lên: "Đúng là mỹ nữ! Mưòi phần! Đường Muội Tao cậu có thấy hay không.. Á, cậu đang nhìn. Ôi chao không phải chứ, cậu nói cậu có phải là muội tao không? Có phải muội tao không!"

"Đừng chạy, cẩn thận chân." Đường Tôn nói.

Lộ Chúc tròn mắt nhìn anh, nói như chuyện hiển nhiên: "Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi chạy?"

...

Do tới thị trấn đại học nên Chu Hạ đặc biệt mặc một cái áo phong màu trắng phối hợp với quần jean, tóc cô để xõa, khuôn mặt trắng nõn không trang điểm như lòng trắng trứng gà, nói cô là sinh viên đại học năm nhất cũng không có ai nghi ngờ.

Dọc đường Chu Hạ đi, có hơn nửa nam sinh bị cướp mất hồn, có nam sinh lấy được bóng thì xoay người một cách tiêu sái, cách Chu Hạ gần ba vạch điểm, ném bóng, bóng vào rổ, cậu ta vừa cười vừa quay đầu, chỉ còn thấy một bóng lưng tinh tế.

Nữ sinh kia ở đại học nào? Bọn họ nghi ngờ.

Nghe Đường Tôn nói, Chu Hạ không tiếp tục chạy, vừa đi tới bên cạnh Đường Tôn vừa giải thích: "Đi nửa đường thì xe taxi bị người ta chặn phải, tôi không bắt được xe khác nên đi bộ tới, ai ngờ bị lạc đường, đông nam tây bắc thật khó nhận..."

Lúc sáng trò chuyện, Chu Hạ cự tuyệt lời ngỏ ý tới đón của Đường Tôn. Lúc này, cô chỉ muốn dùng lời giải thích để chứng minh sự hối hận của bản thân.

Đường Tôn không nhú mày, biểu cảm khuôn mặt cũng khôi phục về lạnh nhạt thường ngày, anh hỏi: "Sao không gọi cho tôi?" Nhìn thấy trên trán của Chu Hạ còn lấm tấm mồ hôi, anh cắn chặt quai hàm.

"Tôi sợ cậu đang chơi bóng rổ."

"Chân cậu mới khỏi, đi đường nhiều sợ lại bị trật." Đường Tôn dừng lại một chút, "Trang Hà ghét nhất là bệnh nhân không biết tự chăm sóc bản thân."

Chu Hạ: "Vậy lần sau tôi sẽ chú ý." Cô chép miệng trong lòng, ai quan tâm bác sĩ Trang nghĩ thế nào chứ.

Vì muốn tạo cảm giác tồn tại, Lộ Chúc đi tới bên cạnh Đường Tôn: "Có muốn chơi nữa không?"

Anh ta cố gắng thể hiện vẻ kiêu ngạo trước mặt Chu Hạ, nhưng trong mắt Chu Hạ lúc này chỉ có Đường Tôn --- cô đã gặp nhiều người khác phái thích thể hiện trước mặt mình rồi.

"Không chơi. Tôi muốn đi ăn."

"Ăn cái gì?" Chu Hạ hỏi.

"Đợi tôi thay quần áo." Đường Tôn nhét bóng rổ vào ngực Lộ Chước, hướng Chu Hạ nói: "Tôi dẫn cậu đi."

Lộ Chước lại bị bỏ quên: "..."

*

Chỗ ăn cơm là quán ăn nhỏ chuyên món thịt ếch.

Chu Hạ không ngờ Đường Tôn sẽ dẫn cô tới đây, "Không cần thay tôi tiết kiệm tiền."

"Ở đây đồ ăn rất ngon, lúc tôi học cấp ba hay đến."

Cấp ba ư... Chu Hạ không đáp lại.

Quán ăn tuy bé nhưng rất náo nhiệt. Đường Tôn và Chu Hạ đợi nửa tiếng mới đợi được một bàn trống.

Nửa tiếng này, Chu Hạ và Đường Tôn chơi "Bạn vẽ tôi đoán" trên di động.

Đường Tôn hỏi: "Cái này rốt cuộc là cái gì?"

"Không thể nói." Chu Hạ che di động, "Cậu phải nhìn những gì tôi vẽ để đoán."

Đường Tôn nhìn bức tranh miễn cưỡng có thể coi là vẽ một con chim, cầm nín, đánh bốn chữ: Đại bàng giương cánh.

Chu Hạ bên cạnh hô: "Đường Tôn cậu thật lợi hại! Làm sao cậu có thể đoán được!"

Đường Tôn: "...Ủm."

Khi anh cảm thấy mình nên nói thêm gì đó, nhân viên phục vụ liền gọi bọn họ vào lấy số.

"Ăn cái gì?"

Chu Hạ còn đang chìm đắm trong "Bạn vẽ tôi đoán", cô nói: "Cậu ăn cái gì tôi ăn cái đó."

"Cho hai phần thịt ếch và hai phần sườn sáo, thêm một chén cơm nữa. Còn có, ếch ít cay."

Thứ tự không đúng, vào không được, Chu Hạ không muốn chơi nữa, còn không vui thích bằng ngắm Đường Tôn.

Cầm lấy hai đôi đũa đũa trúc, rút ra, vừa đi vừa ma sát, lúc đưa cho Đường Tôn, Chu Hạ vỗ tay một cái: "À đúng!"

"Sao thế?"

Tôi không thể ăn đồ quá cay, vừa rồi quên không nói cho cậu." Chu Hạ nhỏ giọng nói.

"Thịt ếch tôi gọi ít cay."

Chu Hạ ngại tóc vướng víu, cô vừa buộc lại vừa cười: "Vậy thì tốt, hai chúng ta có khẩu vị giống nhau."

Đồ ăn rất nhanh được bê ra, sau khi ăn xong ếch và sườn sáo, Chu Hạ thỏa mãn sờ sờ bụng: "Ngon lắm."

"Trước kia tôi chơi bóng rổ xong thường xuyên cùng bạn bè tới đây ăn. Tiệm này mở rất lâu rồi, ông chủ là người rất tốt, đồ ăn đều tươi mới cả."

Ở đây rất gần trường cấp ba Ly Đăng. Ly Đăng là trường cấp ba của Đường Tôn và Chu Hạ.

"Tốt xấu gì cũng từng học ở đây hai năm, thế mà tôi lại bỏ qua chỗ này."

"Bây giờ biết cũng không muộn."

Đi ra khỏi quán ăn, bên ngoài đã sáng đèn, hương thơm của đồ ăn và tiếng rao của những gánh hàng rong vang lên liên tục, có học sinh mặc đồng phục mua đồ ăn, bọn họ tập chung ở một chỗ, mỗi một việc nhỏ đều có thể khiến họ cười nghiêng cười ngả.

Lạc vào trong hoàn cảnh này, Chu Hạ tưởng rằng mình vẫn còn là học sinh. Cô ngẩng đầu, liếc mắt liền nhìn thấy ký hiệu của tòa nhà Đăng Hạnh.

Đường Tôn đứng bên cạnh Chu Hạ, cách cô nửa bước chân, có thể lúc ăn cơm cô bị ám mùi, lẫn lộn cùng với hương thanh mát của hoa cỏ, đúng là một mùi hương đáng yêu; cũng có thể nhìn thấy mấy sợi tóc xoăn cứng đầu không bị buộc lại, quần vào mũ áo, thuận theo đuôi tóc nhìn xuống, là phần gáy trắng nõn.

Bây giờ trời đã tối hẳn, ngay cả sợi tóc của Chu Hạ cũng cảm thấy đầm đìa.

Anh nói: "Có muốn tới Đăng Hạnh không? Trở lại chốn cũ."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Ngày Chu Hạ quen biết Tiêu Thần Thần, trời mưa rất to.

Mây đen dày đặc, bầu trời âm u, lớp tự học buổi tối bị hủy, Chu Hạ làm trực nhật bị một nhóm nữ sinh cho leo cây, đợi khi cô làm xong thì trong trường cũng không còn mấy bóng người.

Chu Hạ túm chặt áo khoác, bàn tay rụt vào trong tay áo, khung xương của cô nhỏ nhắn, dưới đồng phục to rộng của trường, cả người như đứa bé mặc trộm quần áo của người lớn.

Kéo cặp xách từ đằng sau ra phía trước, Chu Hạ bật ô, tán ô xòe ra, "phịch" một tiếng đủ không gian cho ba bốn người che. Chu Hạ thờ phào một hơi.

Vẫn là Chu Hạ dự đoán trước.

Ô rất to, Chu Hạ rụt người vào giữa, nước mưa không làm ướt được người cô, có một nữ sinh cách đó không xa đang đứng trú mưa.

Đó là Tiêu Thần Thần. Chu Hạ nhìn một cái là nhận ra, cả trường chỉ có mình cậu ta vào cuối thu sẽ mặc chân váy trắng chứ không mặc quần đồng phục.

Tiêu Thần Thần đang đợi mưa tạnh, có lẽ chờ đến phát chán, cậu ta ngồi xổm xuống, vươn tay đón những giọt nước mưa lạnh buốt, gò má trắng nõn như đoá hoa trà lúc sáng sớm.

Chu Hạ đứng trong mưa, nước mưa rơi lộp độp trên mặt ô, rơi dày đặc, cô cảm thấy ô trong tay mình hơi nặng, có lẽ cần thêm một người đảm nhận sức nặng này với cô.

Thế là cô đi tới chỗ Tiêu Thần Thần, âm thanh trong trẻo lạnh nhạt cùng ngày mưa hài hòa với nhau: "Muốn đi cùng không?"

Tiêu Thần Thần ngẩng mặt lên, có giọt nước bắn lên chóp mũi của cậu ta, "...Có thể không?"

"Có thể."

Tiêu Thần Thần đứng lên, cậu ta ôm cặp sách, cười chân thành: "Cảm ơn."

Thật ra Chu Hạ muốn hỏi cậu ta một chút, vì sao chỉ một mình cậu ta ở đây, Đường Tôn đang ở đâu...

Nhưng cô không có lý do để hỏi.

Ngược lại Tiêu Thần Thần chủ động hỏi trước: "Cậu là Chu Hạ bạn khoa học tự nhiên?"

"Cậu biết tôi?" Chu Hạ hơi ngạc nhiên.

"Đúng vậy, lớp tôi có rất nhiều người thích cậu." Tiêu Thần Thần nghịch ngợm nháy mắt, "Tôi ở ban xã hội, tên là Tiêu Thần Thần, hôm nay cảm ơn cậu."

"Đừng khách khí, nhưng..." Chu Hạ trầm ngâm một lúc, "Sao cậu lại ở đây một mình?"

"Người đi cùng tôi có việc đi trước, tôi không muốn về nhà, dứt khoát ngồi ở đây đợi mưa tạnh."

Người đi cùng Tiêu Thần Thần? Là Đường Tôn chắc.

"À." Chu Hạ gật đầu, hỏi cậu ta: "Con mưa này có lẽ kéo dài đến ngày mai, nếu không tạnh thì cậu vẫn cứ đợi sao?"

Tiêu Thần Thần nghe xong, đột nhiên dừng bước khiến Chu Hạ không thể không dừng lại theo.

Cậu ta trầm mặc, Chu Hạ liền chờ cậu ta nói chuyện.

Khi mở miệng lần nữa, giọng nói của Tiêu Thần Thần hơi khàn khàn, giống như tiếng sỏi đá trong mưa gió, mang theo chút tang thương.

Cậu ta nói: "Lúc đầu vốn định chờ đợi, nhưng cậu xuất hiện, cho nên tôi không muốn đợi thêm nữa, gặp mưa cũng không phải vấn đề lớn, huống chi còn có ô."

Chu Hạ siết chặt cán ô, thì ra Đường Tôn thích kiểu này --- nói chuyện mập mờ, có thể khiến người ta thấy sương trắng, nhưng lại không thấy phong cách phía sau màn sương --- căn bản nghe không hiểu.

Nhưng Chu Hạ không nghĩ tới, đây là lần thứ nhất Chu Hạ cùng Tiêu Thần Thần nói chuyện, cũng là lần cuối cùng ở trường cấp ba.

Bởi vì ngày thứ hai, thứ ba... đến tận khi Chu Hạ chuyển trường, Tiêu Thần Thần vẫn chưa từng tới trường học.

Đường Tôn cũng thế.

Có người nói, Tiêu Thần Thần ra nước ngoài giải sầu, Đường Tôn là bạn trai cậu ta, đương nhiên cũng đi theo.

Lúc Chu Hạ nghe được, không rảnh vì tình cảm thâm mến sắp tan vỡ của mình mà đau lòng.

Khoảng thời gian kia, cho dù là Đường Tôn, cô cũng không còn sức lực để suy nghĩ.

*

Bây giờ là thời gian tự học buổi tối của học sinh.

Chu Hạ cùng Đường Tôn đi vào Đăng Hạnh --- trên bảng thông báo cho tới bây giờ vẫn còn dán ảnh Đường Tôn.

Trong sân trường cực kỳ yên tĩnh, mỗi ô cửa sổ trên tòa nhà dạy học trong đêm tối xếp thành từng khối ngay ngắn thẳng hàng. Không muốn quấy rầy đàn em tự học, Chu Hạ và Đường Tôn đi vòng qua sân chạy, chỉ có cột đèn cao mười mét làm bạn.

"Sau khi chuyển trường, tôi chưa từng quay trở lại, nơi này vẫn không thay đổi gì cả." Chu Hạ nói.

"Ừm." Đường Tôn nhớ ra cái gì đó, anh nhếch môi, thuận theo câu nói hỏi tiếp, "Sau đó cậu chuyển tới trường nào?"

"Mẹ tôi đưa tôi tới thành phố A, tìm một trường học tư nhân, trường cấp ba bình thường không muốn nhận học sinh mới trong thời gian sắp thi tốt nghiệp, sợ ảnh hưởng tới tỉ lệ trên lớp."

Nói nói, Chu Hạ có chút kỳ quái: "Tôi và cậu đang nói tới chuyện chuyển trường của tôi ư?"

Người bình thường khi nghe cô nói chuyện chuyển trường, phản ứng đầu tiên đều hỏi vì sao lại chuyển trường mà không phải chuyển tới chỗ nào.

Đường Tôn sắc mặt khẽ biến: "Nói rồi, lần đầu gặp mặt cậu đã nói rồi."

"Thật sao?" Chu Hạ cười tỏ vẻ không sao cả, "Chắc là tôi quên."

Phía sau tòa nhà Đăng Hạnh có một khu rừng mọc đầy cây ngân hạnh, lá vàng tháng mười, rải đầy trên mặt đất.

Giẫm lên lá ngân hạnh, mềm mềm giòn giòn, vang vọng trong khu rừng tĩnh mịch. Yên tĩnh. Không người. Ban đêm.

Đúng là thời cơ tốt để làm chuyện xấu.

Chu Hạ hơi khản trương, cô nín lấy ống tay áo, ra vẻ thoải mái nói đùa: "Tôi nhớ trước kia đây là thánh địa hẹn hò của mấy đôi tình nhân, không biết bây giờ còn không."

"Bây giờ vẫn thế."

Đáy lòng Chu Hạ khẽ động, còn tưởng Đường Tôn định làm cái gì, ai ngờ anh tiếp tục nói: "Vừa rồi mới chạy một đôi, đoán chừng tưởng chúng ta là giáo viên."

"... Hả?" Chu Hạ kịp phản ứng, cười gượng hai tiếng, "Ha ha ha, vậy ở đây đúng là thánh địa hẹn hò rồi."

Không thể phát triển thêm, Chu Hạ thất bại ngồi trên ghế đá cách đó không xa, Đường Tôn cũng tới bên cạnh cô ngồi xuống: "Trước kia cậu có từng tới đây hẹn hò không?"

"Không có." Chu Hạ cúi đầu đá đá lá ngân hạnh, "Cấp ba tôi chỉ thích ngủ."

Đường Tôn nhìn cái đầu tròn tròn của cô mỉm cười, trong mắt có ánh sáng. Chu Hạ không nhìn thấy.

"Tôi cũng chưa từng tới."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: (18+)

Chu Hạ nhìn đồ ăn rồi mới nhìn Đường Tôn.

Đường Tôn nói: "Đây là bữa tối dưới ánh nến ta chuẩn bị cho em."

"Anh đang lấy lòng em ư?" Chu Hạ kiêu ngạo hást cầm lên hỏi.

Đường Tôn quỳ gối, cung kính nói: "Đúng vậy, phù thủy đại nhân."

"Phù thủy đại nhân?" Chu Hạ kinh ngạc nhìn anh, lúc này mới phát hiện anh mặc một bộ quần áo cung đình, tơ lụa màu trắng thêu những hoa văn màu vàng tinh xảo, dưới ánh nến càng thêm rực rỡ, trang phục rất quen mắt.

Chu Hạ bị ánh sáng làm đau mắt, cô cúi đầu, nhìn thấy mình khoác áo choàng đen, chân váy dưới áo choàng rất ngắn, gần như không che được bắp đùi.

Đây là chuyện gì?

Không để cô suy nghĩ nhiều, mu bàn tay nóng lên, Chu Hạ vô thức rút tay về liền bị Đường Tôn kéo lại.

Anh dùng vẻ mặt bị tổn thương hỏi cô: "Em không thích ta sao?"

Thích, thích! Chu Hạ nói ở trong lòng.

Nhưng trên miệng cô lại nói: "Xem biểu hiện của anh." Thái độ cao ngạo lạnh lùng như đang cảm thông cho sinh vật nhỏ bé.

Chu Hạ sợ Đường Tôn tức giận, chưa từng nghĩ sau khi anh nghe xong cười còn phóng đảng hơn cả ánh nến: "Đương nhiên, ta sẽ phục vụ phù thủy đại nhân thật tốt."

Lại nghe được "phù thủy đại nhân", Chu Hạ hình như hiểu ra cái gì, cô thăm dò mở miệng: "Anh là hoàng tử?"

"Đúng vậy, ta là hoàng tử chỉ thuộc về em."

Khuôn mặt tuấn tú phản chiếu trong đôi mắt của Chu Hạ, cô bị câu nói tự kỷ này làm cho tâm tư rối loạn.

Lông mày nhỏ nhắn không tự chủ nhíu lại, mị nhãn như tơ, cúi đầu thì thăm bên tai anh: "Vậy anh cố gắng phục vụ em đi."

Chu Hạ niệm một câu chú ngữ mà đến bản thân cũng không nghe rõ, theo âm thanh bùng tay, cô cùng Đường Tôn trần trụi ngã trên giường.

Lông mi của Đường Tôn rất dày, tạo thành một cái bóng dưới mi mắt, Chu Hạ nghĩ nghĩ, đôi mắt anh trong khoảng khắc này, gọi là thành kính.

"Ta có thể hôn em không?"

Chu Hạ mắt tự nhiên ừm một tiếng.

Môi anh giống như thạch, mềm mềm, lạnh lạnh, Chu Hạ lè lưỡi, liếm viền môi bên trên, có vị bạc hà.

Thân dưới của Đường Tôn bị sự chủ động của Chu Hạ mà siết chặt, anh nghiêng đầu, chôn ở bên cổ Chu Hạ mút một cái thật mạnh, Chu Hạ đau đến co người, anh lại càng dùng sức mút.

"...Đau đấy."

"Vậy ta sẽ nhẹ hơn." Bàn tay của Đường Tôn rất to, bao trùm lên con thỏ lớn mềm mềm, vừa vận lấp đầy. Tim anh run lên, đột nhiên cúi đầu cắn một cái vào bầu ngực cô, đầy đặn, thích quá.

Cảm xúc dưới tay quá tuyệt, Đường Tôn nấn đi nấn lại, trong lòng bàn tay toát ra một tầng mồ hôi. Anh nâng bầu ngực lên, giống như động tác vắt sữa, trái một miếng phải một miếng, ăn đến quên cả trời đất.

Anh rất dịu dàng, Chu Hạ bị làm cho toàn thân tê dại, khu vườn bí ẩn bại lộ ngoài không khí mập mạp, có chất lỏng chảy ra, cô theo bản năng nhấc chân kẹp chặt eo Đường Tôn.

Cánh hoa hai bên theo hai chân mở rộng mà lộ ra bên ngoài, huyết động tinh tế mở ra một cái miệng nhỏ. Đường Tôn nâng mông, vật đàn ông nóng bỏng

bùng bùng khí thể đâm vào viên trần châu nhỏ, búng ép lại khiến viên trần châu càng thêm sung đỏ cứng rắn; sau đó anh dùng ngón giữa ra vào nơi tư mật của cô vài cái, nghe thấy tiếng rên rĩ của Chu Hạ anh lại càng ra sức thể hiện.

Rút ngón giữa ra, mật hoa kéo thành sợi thật dài bị đứt giữa không khí, rơi trên vật cứng to lớn đang nổi gân xanh, phát ra ánh sáng trong suốt.

"Ta vào được không?" Anh hỏi.

Chu Hạ xấu hổ, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Tùy anh."

Được ý cho phép, Đường Tôn đỡ vật nóng bỏng chậm rãi tiến vào động hoa đã được mở rộng, đầu tiên là quy đầu bị nuốt vào, sau đó phần thân cũng được bao quanh trong sự ấm áp, anh đẩy vào hoàn toàn, tron ướt, vật đàn ông của anh mới tiến vào một nửa đã khiến anh cảm thấy sướng đến phát điên.

Chu Hạ luôn thấy thiếu mất thứ gì, chưa kịp tìm hiểu đến cùng đột nhiên bị Đường Tôn đâm mạnh khiến cô chấn động nổi không còn sức để nói.

Vừa mới tiến vào, Đường Tôn chỉ định thăm dò chọc chọc mấy cái, đợi khi quy đầu mở một lối nhỏ bên trong, anh mới thông thả đưa đẩy. Động hoa đỏ hồng bị làm đến sung đỏ, thanh cứng rắn rút ra đẩy vào mang theo chất lỏng ở nơi hai người kết hợp, một mảng lầy lội giống như lũ lụt, mảnh cỏ thừa thốt gặp được khu rừng rậm rạp, đâm phần bấp dùi ngứa ngứa, Chu Hạ kẹp chặt chân cũng không thể cản được thế tiến công mãnh liệt của anh.

"Chậm một chút..."

"Phù thủy đại nhân không thấy thoải mái sao?" Mồ hôi của Đường Tôn rơi như mưa, cặp mông cơ bắp tạo một độ cong hoàn mỹ, vật to lớn nhấn sâu vào vào khiến hai túi tinh cầu hưng phấn run rẩy đập vào động hoa... Quá tuyệt vời.

Chu Hạ nghe xong "phù thủy đại nhân" đã cảm thấy cực kỳ xấu hổ, cô nâng eo nghênh hợp Đường Tôn tiến vào, cắn lỗ tai anh: "Gọi em là Chu Hạ."

"Hạ Hạ đại nhân?"

Chu Hạ: "... " Em có phải trẻ con đâu.

Cô nhàn nhạt liếc anh một cái, lười muốn sửa lại, dứt khoát cùng Đường Tôn trầm mê trong sự "tình" này.

Thân dưới sau khi bị mở ra chưa thể khép lại được, hơi đau đau, Chu Hạ chỉ cảm thấy mình bị xé làm hai nửa nhưng Đường Tôn giống như mấy trăm năm mới biết đến mùi thịt, càng làm càng hăng, đưa đưa đẩy đẩy khiến cô trần cả nước mắt.

Sâu trong hoa tâm hình như có một chốt mở, Đường Tôn hưng phấn đâm một cái mở ổ khóa ra, cái đầu to lớn của cây nắm liền thò vào trong động, nơi đó là một biển ấm áp, mỗi lần xông vào đều có thể tạo lên một trận phong ba.

Cơ thể lên đỉnh hai lần, Chu Hạ cảm thấy sắp không chịu được nữa, cô bấp đầu thút thít xin tha: "Xin anh... bắn ra."

Chân mày của Đường Tôn nhướng cao, anh nâng eo Chu Hạ lên, nhìn hai con thỏ lớn nhảy nhảy, lắc eo một cái, phía dưới đưa đẩy càng lúc càng nhanh, thanh to lớn đưa vào thật sâu trong động hoa chơi đùa, ngay khi chuẩn bị bắn ra —

"Rầm."

Chu Hạ đung trùng đầu.

Cô xoa xoa đầu mờ mắt, trước mắt là một mảng đen kịt, bên người trống rỗng. Hoàng tử của cô đâu? Ánh nến của cô đâu?

Chỉ là một giấc mộng xuân.

Mộng xuân lâu ngày không gặp.

Lấy gối đầu kẹp giữa hai chân ra, phía dưới ẩm ướt hơi khó chịu, Chu Hạ nhấc chân chuẩn bị xuống giường, chân giẫm lên sàn nhà bằng gỗ lạnh băng kích thích thần kinh khiến cô tỉnh táo hơn nửa.

Tắm rửa đơn giản xong, Chu Hạ không bật đèn, lẩn mò trong bóng tối xuống bếp tìm nước uống.

Nước ấm chảy vào cổ họng, cô mãn mê vị ngọt ngào trong cổ, vui vẻ.

Hôm nay Đường Tôn nói, anh vẫn luôn không có bạn gái.

Giống như cô.

*

Gió nổi lên, có lá ngân hạnh nhẹ nhàng dán vào bắp chân cô, cô bị mái tóc bay làm rối mắt: "Cậu chưa từng tới đây? Nhưng không phải cậu có bạn gái sao?"

"Sao cậu biết tôi có bạn gái?" Đáy mắt Đường Tôn lóe lên một tia giảo hoạt.

"Chính... mọi người đều biết mà." Chu Hạ sờ sờ lỗ tai, lại nhấn mạnh, "Cậu và Tiêu Thần Thần, mọi người đều biết cả."

"Tiêu Thần Thần? Cậu ta không phải bạn gái của tôi."

Chu Hạ kinh ngạc: "Nhưng tất cả mọi người đều nói vậy, mà các cậu cũng không phủ nhận."

"Tại sao phải phủ nhận?" Đường Tôn nhìn cô, ánh mắt sáng rực, "Không phủ nhận có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức. Tiêu Thần Thần cũng vậy, người cậu ta thích không phải tôi, chúng tôi đều cần một lá chắn."

Lượng tin tức quá lớn, Chu Hạ hơi hoảng hốt. Cho nên khi đó tờ giấy Tiêu Thần Thần trả lời cô, thật ra là trả lời một cái phiền phức... Mà cô vì điều này, vẫn không dám mở lời với Đường Tôn.

"Vậy, lớp mười hai có một thời gian, hai người ra nước ngoài... bởi vì cái gì?"

Đường Tôn liếc cô một cái: "Cậu biết nhiều ghê."

Chu Hạ cười ngượng ngùng, tìm bừa một cái cớ: "Lúc ấy tất cả mọi người đều bàn luận."

Có lẽ tâm trạng đêm nay của Đường Tôn khá tốt, anh rất kiên nhẫn, nói: "Năm đó Tiêu Thần Thần lén lút ra nước ngoài tìm Hà Niên tỏ tình, lúc tôi đi theo kéo cậu ta về nước phải ở lại nước ngoài mấy hôm mà thôi."

"Tìm Hà Niên tỏ tình?"

"Chính là chồng hiện giờ của cậu ta." Đường Tôn dừng một chút, "Cậu ta kết hôn rồi."

Chu Hạ nghĩ tới ngày mưa hôm đó, Tiêu Thần Thần nói với cô câu nói không giải thích được kia.

"Lúc đầu vốn định chờ đợi, nhưng cậu xuất hiện, cho nên tôi không muốn đợi thêm nữa, gặp mưa cũng không phải vấn đề lớn, huống chi còn có ô."

Chu Hạ đã hiểu ý tứ của cậu ta.

Ngày đó Tiêu Thần Thần đang lựa chọn.

Nếu như Chu Hạ không xuất hiện, cậu ta sẽ chờ mưa tạnh, chờ đến khi người đó về nước; nhưng Chu Hạ xuất hiện, cho nên cậu ta quyết định ra nước ngoài tìm người đó tỏ tình, dù sao xấu nhất cũng là bị người đó cự tuyệt mà thôi.

Nắm ngón tay Chu Hạ siết chặt vào băng ghế đá, cô cẩn thận hỏi: "Vậy còn cậu, bây giờ cậu có bạn gái không?"

"Không có. Vẫn luôn không có."

Editor: Nữ chính trâu thật:))). Dù k phải thật nhưng đăng cái ảnh cho ce ngắm chơi

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12

Học kỳ một lớp mười hai, vì muốn học sinh có thể trưởng thành khỏe mạnh mà Đảng Hạnh đặc biệt mở ra một tiết học về tâm lý, gộp hai lớp thành một tiến hành giảng dạy ở hội trường lớn.

Lớp sáu ban tự nhiên của Chu Hạ được sắp xếp với lớp năm ban tự nhiên bên cạnh cùng học tiết tâm lý.

Đường Tôn học ở lớp năm.

Lúc lớp trưởng Diệp Sướng tuyên bố tin tức này, Chu Hạ đang cầm cán bút âm thầm tăng thêm lực.

Cùng học chung?

Cô cắn cắn môi dưới không để ý cười quá rõ ràng, đề toán trước mắt liền trở nên dễ dàng, cô bắt đầu mong đợi đến thứ sáu.

Lúc diễn ra tiết học đầu tiên về môn tâm lý, Chu Hạ có biểu hiện tích cực trước nay chưa từng có, sớm tới hội trường chiếm vị trí hẻo lánh nhất ở hàng cuối — chỗ này có thể thuận lợi nhìn ngắm Đường Tôn.

Đường Tôn rất nhanh tới lớp, lúc ấy chỗ ngồi đã gần đầy, phóng tầm mắt nhìn qua, chỉ có vị trí bên phải Chu Hạ có hai ghế trống dễ nhìn thấy.

Lúc này Chu Hạ đang cúi đầu đọc sách, có một dòng chữ viết như thế này: "...Mỗi tình đầu tác động lớn tới tình cảm của con người, mọi người thường không thể quên được mỗi tình đầu, nó cũng ảnh hưởng nhất định đối với tình yêu sau này."

Thần kinh của Chu Hạ căng thẳng vô cùng, lúc khẩn trương khiến sự chú ý của cô đặc biệt tập chung, cô tỉ mỉ đếm, câu này có bốn mươi một chữ, mỗi chữ đều như bánh kẹo bị sâu một gặm nhấm, ngọt đến phát ngán.

Chu Hạ cảm thấy Đường Tôn chính là mỗi tình đầu của mình.

Sau đó bên cạnh liền truyền đến tiếng động.

Khóe mắt của Chu Hạ nhanh chóng quét qua, không phải ai khác, chính là Đường Tôn.

Cô ngồi ở bên trong phía bên trái, Đường Tôn ngồi ở giữa, mà người đi cùng cậu ngồi phía bên phải cạnh hành lang.

Đây là... lúc viết chữ sẽ không cần thận dụng vào khuỷu tay.

Chu Hạ vô cùng thỏa mãn, cô không dám ngẩng đầu, chỉ yên lặng nhìn trang sách kia.

Người qua đường Giáp đứng đứng Đường Tôn, nhỏ giọng nói: "Tôn ca, bên cạnh cậu là hoa khôi của trường đó."

Đường Tôn mặt không cảm xúc, thậm chí cả ánh mắt cũng không nhìn Chu Hạ, cậu nhàn nhạt liếc người qua đường Giáp một cái: "Cho nên cậu muốn đổi chỗ với tôi sao?"

Người qua đường Giáp chỉ cảm thấy phía sau toát mồ hôi lạnh, giống như bị người ta uy hiếp, cậu ta nuốt nước bọt, "...Áy cũng không cần đâu."

"Ừm."

Đường Tôn đưa mắt rời đi, người qua đường Giáp thờ hất ra.

Mặt mũi cậu ta xì xuống, không phải lúc trên đường chỉ hỏi về cái đề vật lý thôi ư, sao lại ngồi cạnh hai cái núi băng thế này.

Vốn dĩ bộ mặt của hai lớp ngồi cùng một chỗ đã bị bàn luận một phen. Nhưng ai ngờ sau khi bọn họ ngồi chung, một người cúi đầu đọc sách, một người khoanh tay ngồi im thín thút, mà cái người ngồi bên cạnh hai người kia mặt mày bí xị, trong nháy mắt liền tiêu tan tính Bất quá của quần chúng.

Nhưng ngẫm lại đúng là, núi băng cùng núi băng sao có thể ở cùng chỗ chứ?

...

Chương 01: Khóa tâm lý.

Giáo viên không giảng bài mà tìm một bộ phim cho cả lớp xem.

Tên phim là gì, Chu Hạ không còn tí ấn tượng.

Cô chỉ nhớ, đèn trong phòng học được tắt hết, ánh sáng từ màn chiếu hắt ra chiếu lên gò má của cậu khiến cậu trông vô cùng đẹp trai. Cô ngồi lùi ra sau, vừa đúng có thể nhìn thấy đường nét tinh tế trên khuôn mặt cậu, còn có cái mũi cao thẳng và hàng lông mi đen dày.

Chu Hạ ngáp ngừng sờ vào lông mi của mình, có dài hơn so với cậu ấy không nhỉ?

Đường Tôn đột nhiên quay đầu nhìn cô một cái.

Chu Hạ vội vàng hạ tay xuống đặt lên đùi, sau khi thu lại ánh mắt hoa si của mình, cô khôi phục biểu cảm lãnh đạm hàng ngày — thật ra tim cô đang đập muốn nổ tung rồi.

Khóe mắt thấy Đường Tôn không nhìn lại mình nữa, Chu Hạ hơi che miệng, trong lòng thầm nghĩ, đôi mắt của Đường Tôn đẹp thật.

Bộ phim chiếu được nửa giờ thì tiếng chuông tan học vang lên. Học sinh trong phòng rục rịch muốn động, giáo viên trên bục giảng vỗ tay, mọi người liền yên tĩnh lại.

"Được rồi các bạn, sau này các em cứ ngồi theo sắp xếp này, lần đầu tiên vĩnh viễn là tốt nhất."

Mọi người cười vang, không biết đang cười cái gì.

Thời khắc này, trong mắt Chu Hạ, giáo viên tâm lý học đẹp nhất.

*

Chu Hạ bước từ trong hồi ức ra, Đường Tôn đã đi lấy bắp rang bơ về.

"Còn mua kem nữa."

Nhận lấy hộp kem nho nhỏ, Chu Hạ hỏi anh: "Sao lại mua cái này."

Đường Tôn chân chờ nói: "...Mua nhiều." Anh chỉ cửa soát vé, "Chúng ta vào thôi."

"Ừm, được." Chu Hạ không hỏi lại, dù sao cô cũng thích ăn kem.

...

Hai ngày trước, Đường Tôn đột nhiên gọi điện thoại cho Chu Hạ — khi đó chỉ cách hôm bọn họ tới Đàng Hạnh đúng một ngày, Chu Hạ còn đang chờ qua một tuần mới dám liên lạc với Đường Tôn.

"Bây giờ cậu có nhà không?"

Chu Hạ nhảy từ trên giường xuống, "Có... có ở!"

"Vừa rồi ở Lục Hải ăn cơm với khách, thấy cách nhà cậu cũng gần, cho nên mang cho cậu một phần cháo bồ câu, có tiện xuống lấy không?"

"Hả?" Chu Hạ nhìn bộ quần áo ở nhà của mình, "Tiện lắm, giờ tôi xuống đây."

Đường Tôn đứng dưới ánh đèn, không nhúc nhích nhìn ra xa, rất giống một bức tượng, Chu Hạ nhả nhẹ bước chân: "Đường Tôn?"

"Ừm." Đường Tôn xoay người, đưa cháo bồ câu được đóng gói đến trước mặt Chu Hạ, "Cho cậu làm bữa khuya."

"...Cảm ơn." Chu Hạ sờ lên thân bát, vẫn còn hơi ấm.

Đường Tôn đứng thẳng, lúc cup mắt thu lại toàn bộ dáng vẻ của Chu Hạ vào, rất giống con thỏ mềm mại.

Chỉ là con thỏ mặc hơi mỏng manh.

Anh không nói chuyện, mà đem áo khoác cởi ra khoác lên người cô, "Đừng để bị lạnh."

Bị hơi thở của Đường Tôn vây xung quanh, Chu Hạ siết chặt nắm đấm, muốn cởi áo ra trả lại cho anh nhưng tay còn vướng cháo bồ câu, cô nói: "Một lúc tôi sẽ lên luôn, sẽ không bị cảm lạnh."

"Vậy lúc nữa tôi cũng lên xe, sẽ không bị cảm lạnh."

Chu Hạ nghe xong trong lòng ấm áp, "Vậy bây giờ cậu mau lên xe, hôm nào tôi sẽ đưa áo cho cậu."

Xe đỗ sau lưng, Đường Tôn khoác tay lên cửa xe, mi tâm nhăn lại giống như cát giấu vô số suy nghĩ, anh hỏi Chu Hạ: "Hai ngày nữa, chính là chủ nhật, cậu có rảnh không?"

"...Có." Đầu ngón chân Chu Hạ co lại.

"Vậy chúng ta đi xem phim đi."

Không đợi Chu Hạ gạt đầu, Đường Tôn bổ sung: "Vừa hay tôi thừa một vé xem phim."

Chu Hạ: "..."

Nói ít một câu có được không hả?

— — —

Yêu cô ấy, hãy mời cô ấy ăn Haagen Dazs

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Là phim nghệ thuật.

Chu Hạ cho rằng, đây là thời cơ tốt để xảy ra một chuyện gì đó.

Nhưng cô đợi sắp hai mươi phút rồi mà vẫn chưa thấy Đường Tôn có động tĩnh gì.

Lúc xem phim anh rất yên tĩnh, tư thế thả lỏng, hai tay giao nhau đặt trước người, mắt không chớp nhìn chăm chăm màn chiếu, một cử động cũng không có.

Chu Hạ kìm nén nội tâm, lại nhìn lại nhìn, hơi tức giận, nhân vật nữ chính trong phim này đẹp lắm sao, không phải Đường Tôn thích kiểu nữ sinh như vậy chứ?

Cô không phải đồ ngốc, đương nhiên có thể cảm nhận được Đường Tôn đối xử với mình có chút đặc biệt. Nhưng thời gian hai người gặp gỡ dù sao cũng chưa dài, ngoại trừ tình cảm đơn phương độc mã của mình, cảm giác của anh thế nào Chu Hạ không dám khẳng định.

Đường Tôn chậm chậm không có hành động khiến Chu Hạ rất sốt ruột, vừa sốt ruột cô liền muốn đi vệ sinh.

Chu Hạ: "..."

Biết sớm đã chẳng ăn kem rồi.

Cô xích lại gần Đường Tôn, hơi thở thanh lạnh phả vào tai như hoa cỏ giữa trời tuyết, "Tôi đi vệ sinh."

Cổ họng Đường Tôn siết chặt, đôi môi mím lại một đường, có âm thanh khê khàng từ lồng ngực anh truyền ra: "...Ừm"

Chu Hạ hóp bụng lại như mèo lách tới chỗ bậc thang, gần đến cửa cô bỗng dừng lại.

Cửa này hình như bị khóa bên ngoài.

Lúc Chu Hạ còn đang phiền muộn thì bên cạnh có thêm một người, nhìn bóng đen phản chiếu, Chu Hạ chỉ có thể từ thân hình đoán là một người đàn ông.

Cô không nói chuyện, nghiêng người tránh ra.

Người đàn ông hỏi: "Không mở được?"

Kết quả anh ta dùng sức kéo một phát, lão đảo hai bước, cửa mở.

Anh ta sờ sờ cái gáy, để Chu Hạ ra ngoài trước: "Cửa này nặng thật."

"Cảm ơn."

Bên ngoài sáng ngời, người đàn ông thấy rõ dáng vẻ của Chu Hạ, có một mảng đỏ từ xương quai xanh lan tới tận mặt, anh ta muốn nói gì đó, Chu Hạ đã đi vào nhà vệ sinh.

Anh ta hít một hơi thật sâu, chạy mấy bước đi theo sau lưng Chu Hạ.

Từ trong nhà vệ sinh ra, Chu Hạ lại đụng mặt người đàn ông kia.

Đối với nét mặt tươi cười của người đàn ông, Chu Hạ không có biểu cảm gì.

Lúc trở về, Chu Hạ cố ý đi sau anh ta mấy mét, nhưng đến cửa ra vào vẫn nhìn thấy anh ta.

Người đàn ông chờ ở cửa ra vào: "Xin chào, tôi là Lâm Thời Quang."

Chu Hạ nhìn anh ta.

Lâm Thời Quang nhướn nhướn lông mày: "Không bằng... để lại số điện thoại?"

Chu Hạ đối mặt với Đường Tôn có lẽ chỉ số IQ và EQ đều giảm, nhưng đối với người khác sẽ không.

Cô chỉ nhếch khóe môi, thậm chí còn không hẳn là cười: "Vẫn không được."

Chu Hạ vẫn là băng sơn mỹ nhân mà Linh An quen thuộc.

Cô không thay đổi. Cô chỉ hai mắt.

Một mắt cho người khác nhìn, một mắt cho Đường Tôn nhìn.

Đường Tôn chính là điều ngoài ý muốn trong cuộc sống của Chu Hạ.

Một điều ngoài ý muốn làm Chu Hạ quay lại thời cấp ba.

Lúc đó, tâm trạng thiếu nữ của Chu Hạ, giúp cô có những giấc mơ màu hồng phấn.

...

Sờ soạn ngồi lại vị trí, Chu Hạ đặt áo khoác lên đùi, tay cầm Coca uống một ngụm —

Hơi nặng, không giống cốc của cô.

Chu Hạ lập tức cảm thấy nuốt cũng không được, không nuốt cũng không xong, sau khi hơi gas biến mất, vị ngọt chặn trong cổ họng không lên không xuống được, cô ngậm chặt miệng thăm dò nhìn Đường Tôn ngồi bên cạnh.

Có một cốc đồ uống đặt bên trong.

Bộ phim này ít người xem, bên cạnh hai người bọn họ không có ai ngồi. Đồ uống của Đường Tôn ở bên kia vậy chứng tỏ mình không uống sai.

Cô yên tâm nuốt Coca xuống.

Nghĩ lại một chút, Chu Hạ lại sinh ra cảm giác tiếc nuối: Đáng tiếc quá, không được uống Coca của Đường Tôn.

Phim điện ảnh đang chiếu đến đoạn sau khi nữ chính xảy ra tai nạn liền chìm vào bóng tối, chỉ còn lại âm thanh của tiếng phanh xe truyền vào tai người xem.

Không ai nhìn thấy Đường Tôn đang dùng ngón tay vân vê môi mình.

Uống ngon lắm.

*

Chu Hạ dựa đầu vào cửa kính xe, hình ảnh trong mắt biến đổi liên tục, cô tự lẩm bẩm: "Năm nay lại sắp qua rồi."

Một năm này, chỉ còn một tháng.

Đường Tôn đánh tay lái quẹo xe sang bên trái: "Năm mới cậu có nguyện vọng gì?"

Chu Hạ cười cười, quay đầu nhìn anh, đuôi lông mày tràn đầy vẻ quyến rũ, nửa đùa nửa thật nghiêm túc nói: "Mong muốn không còn độc thân."

Xe kít một tiếng, dừng lại.

"Đến nhà rồi."

Trong lòng của Chu Hạ hơi buồn buồn, cô tháo dây an toàn: "Vậy tôi lên trước."

"Chờ một chút."

Cổ tay nóng lên nhưng Đường Tôn buông tay rất nhanh, chỉ còn lại hơi ẩm nhàn nhạt sót lại.

"Sao vậy?" Chu Hạ hỏi.

Đường Tôn quay người lấy một túi giấy từ ghế sau, anh đặt vào tay Chu Hạ: "Tặng cậu."

Máu nóng trong người nổi lên, giống như sắp tuôn ra ngoài, Chu Hạ cầm chặt túi giấy: "Đây là cái gì?"

"Cậu mở ra xem đi."

Tiếng túi giấy sột soạt trong xe, Chu Hạ lấy đồ vật ra.

Là khăn quàng cổ.

Khăn quàng cổ màu đỏ càng làm nổi bật bàn tay nhỏ nhắn trắng mềm của Chu Hạ.

Giọng nói của Chu Hạ mềm nhũn: "Sao lại tặng tôi khăn quàng cổ?"

"Ngày mai tôi đi công tác, phải mất một tháng nên có lẽ không thể cùng cậu đón Giáng Sinh." Đường Tôn liếc Chu Hạ một cái: "Đây là quà Giáng Sinh."

"Quà Giáng Sinh?"

"Ừm. Tôi sẽ cố gắng trở về trong năm ngày cuối của năm cùng cậu đón năm mới."

Đôi mắt Chu Hạ cong cong, môi hồng răng trắng, cười quyến rũ.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Tiết tâm lý thứ ba trên lớp, giáo viên môn tâm lý tổ chức một trò chơi.

Mỗi người đều phải lên bảng rút một lá phiếu, rút tên của ai thì viết lại ấn tượng về người đó xuống tờ giấy, sau khi thu lại sẽ căn cứ theo tên người trên tờ giấy mà phát đến tay họ.

Bây giờ mọi người mới hiểu vì sau hai tiết đầu giáo viên lại điểm danh.

Chu Hạ rút được tên của nữ sinh lớp bên cạnh, cô không biết rõ cô nữ sinh này, chỉ biết tên và mặt mũi của cậu ta. Nghĩ nghĩ, Chu Hạ vẫn thận trọng viết hai chữ "Đáng yêu".

Cô xong rất nhanh, bút lại chưa buông xong, dựa vào mái tóc dài che khuất, cô nhìn người ngồi bên cạnh.

Đường Tôn vẫn đang viết, viết rất chăm chú, cũng không biết là đang đánh giá ai.

Chu Hạ nghĩ thầm, nếu như cô rút được tên của Đường Tôn, có thể viết cả trang giấy cũng không hết cảm nhận.

Nhìn qua cậu rất lạnh lùng, thường xuyên nghiêm mặt nhưng Chu Hạ đã từng gặp hình ảnh cậu kiên nhẫn giảng bài cho người khác.

Khi cậu cười rất đáng yêu, bên phải có một lúm đồng tiền sâu vào má, khí chất của thiếu niên so với ai cũng nổi bật hơn hẳn.

Khi cậu chơi bóng đặc biệt đẹp trai, một tay cũng có thể thoải mái ném bóng vào rổ, chân cậu dài nên luôn chạy nhanh hơn so với người khác một bước.

Tóc của cậu dưới ánh mặt trời là màu nâu nhạt, mái tóc mềm mại, không hề che khuất khuôn mặt thon dài, chỉ có lộ ra nét mặt không hề sợ hãi.

*

Lúc khen ngợi Đường Tôn, Chu Hạ không bao giờ biết mệt.

Giáo viên môn tâm lý nhắc nhở thời gian đã hết, Chu Hạ gấp lại tờ giấy mình viết đúng hai chữ lại, đột nhiên sợ đánh giá của mình sẽ khiến cô bạn kia thất vọng, cô lại mở ra thêm một câu: Nhìn qua rất hoạt bát, nhất định là một nữ sinh hướng ngoại.

Đường Tôn liếc nhìn Chu Hạ đang chăm chú viết gì đó, hôm nay cô không buộc tóc đuôi ngựa, mái tóc dài thả tự nhiên trên vai, xuyên qua khe hở cậu phát hiện lúc cô viết chữ miệng sẽ không tự giác đọc ra.

Cậu nhướn mày, lại cầm bút lên viết thêm một câu.

Năm phút trước khi hết giờ học sẽ phát lại tờ giấy này.

Ở trường học thật sự Chu Hạ có quan hệ tốt với rất ít người, lúc mở tờ giấy được gấp thành hình vuông, cô hơi hồi hộp, cơ thể không tự giác chặn lại ánh mắt của Đường Tôn.

Một tờ giấy trắng, hai câu đơn giản, chữ viết rất đẹp, nước chảy mây trôi, cứng cáp có lực.

Chu Hạ nhìn một chút, khóe miệng khẽ cong cong.

"Cậu rất thích ngủ, mỗi lần nhìn thấy cậu, tôi chỉ có thể thấy cái gáy của cậu thôi. Nhưng gáy cậu, vẫn rất tròn."

Chu Hạ không biết ai viết, cô cười, đơn giản vì cô cũng thường xuyên nhìn gáy của Đường Tôn.

Gáy của Đường Tôn cũng rất tròn.

Cái này có tính là tương vợ chồng không?

*

Ngày 31 tháng 12, Chu Hạ tỉnh lại đã gần đến trưa, tùy tiện rửa mặt, quấn khăn quàng cổ hai vòng, cô đi giày ra ngoài cửa.

Đêm qua tuyết rơi, trên mặt đất có một lớp tuyết trắng rất dày, mỗi bước đi của Chu Hạ đều để lại một dấu chân, cô nín chặt áo khoác, mặc nguyên cây đen làm nổi bật khăn quàng cổ màu đỏ.

Thời tiết càng về cuối năm càng lạnh, Chu Hạ rút tay lại đi qua hai con phố tới Hòa Kỳ, cô tháo khăn quàng ra: "Bên ngoài lạnh quá."

Linh An vừa order xong một đơn, cắt khăn quàng của Chu Hạ, tiếp lời: "Cho nên tất cả mọi người đều muốn ở trong phòng, hôm nay kinh doanh tốt lắm."

"Vất vả rồi." Chu Hạ nhéo nhéo khuôn mặt của Linh An.

Linh An hít hít mùi hương trên cổ tay của Chu Hạ, hỏi: "Hôm nay chị Hạ Hạ có hoạt động gì sao?"

Chu Hạ ngồi trên ghế cao, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ: "Chị cũng không biết."

Linh An cười: "Khăng định là có."

"Chỉ mong vậy."

Trong lòng Chu Hạ thở dài, cô và Đường Tôn trong tháng này liên lạc không nhiều, bình thường đều vào tối muộn, mỗi một lần nói chuyện cũng không quá dài, Đường Tôn còn vừa nói vừa ngủ thiếp đi.

Khăng định anh rất vất vả.

Nghe thấy hơi thở đều đều của anh, Chu Hạ đau lòng vô cùng, hận không thể bay tới bên cạnh anh ngay lập tức.

Nhưng cô có lập trường gì chứ?

Chu Hạ sợ hãi, trước mắt quan hệ giữa cô và Đường Tôn giống như nhiều rễ cây quấn vào nhau, hủy không được mà thuận cũng không xong.

Lần bày tỏ rõ ràng nhất, cũng chỉ là một món quà Giáng Sinh trước khi đi và một lời hứa cùng nhau đón năm mới.

Hai ngày nay Đường Tôn không liên lạc với Chu Hạ khiến lòng cô ngứa ngáy như có kiến bò trong từng khớp xương.

Không biết hôm nay anh có về không.

Sau đó trong quán cà phê càng ngày càng đông khách, Chu Hạ cũng không có thời gian để mặt mày ủ rũ, chạy bên nọ bận bên kia, bận luôn đến tối đêm.

Người đi trên đường đông dần, thật vất vả mới có chút thời gian nghỉ ngơi, Linh An nhìn Chu Hạ nói: "Chị Hạ Hạ, nếu không chị về trước đi, chỗ này đã có bọn em."

Chu Hạ mở điện thoại, không có thông báo gì, cô liếm liếm đôi môi khô khốc, "Chúc mừng năm mới."

"Chúc mừng năm mới chị Hạ Hạ."

Tối hôm đó bầu trời đêm rất đẹp, có trăng khuyết có ánh sao, trời quang mây tạnh.

Khăn quàng cổ cảm trong tay, trên cổ trống rỗng, gió lạnh thổi qua khiến Chu Hạ run lên.

"Sao lại không đeo khăn?"

Nghe thấy tiếng nói, Chu Hạ dừng chân, chớp mắt cô chưa xót, túi thân mấy ngày góp nhặt lại hóa thành hơi nước từ hơi thở bay ra ngoài.

Xoay người, Chu Hạ không ngần đầu, đem khăn quàng cổ nhét vào trong ngực người vừa mới đột nhiên xuất hiện.

"Cậu đeo lên cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Đường Tôn và Chu Hạ cùng sánh vai đi trên làn đường dành cho người đi bộ. Hai tay Chu Hạ để vào túi, nửa khuôn mặt bị che khuất bởi chiếc khăn quàng cổ ấm áp, chỉ lộ ra đôi mắt cong cong chứng tỏ tâm trạng cô đang rất tốt.

"Sao cậu biết tôi ở đây?"

"Tôi đoán lúc này chắc cậu đang ở trong quán. Rất trùng hợp, tôi còn chưa tới Hoa Kỳ đã thấy cậu rụt người lại lạnh."

Nói xong Đường Tôn giật giật cổ áo, mi tâm hơi nhú, hình như không được thoải mái lắm, nhưng Chu Hạ đang cúi đầu, trong lòng suy nghĩ vừa rồi lúc anh quần khăn quàng cổ cho mình rất dịu dàng, cũng không phát hiện ra anh đang không thoải mái, cô nở nụ cười: "Tôi còn tưởng cậu không về kịp."

"Đồng ý với cậu..." Lúc Đường Tôn nói chuyện có hơi trắng tỏa ra khiến khuôn mặt anh thêm mơ hồ: "Nói là phải làm."

Giọng anh hơi run, Chu Hạ nghi ngờ ngẩng đầu lên: "Có phải cậu lạnh không?"

Đường Tôn vòng tay vào túi quần, mạnh mẽ nói: "Vẫn tốt."

"Gạt người." Chu Hạ thấy anh mặc ít, chớp mũi đông lạnh đỏ bừng, "Sao không mặc nhiều vào?"

Không chờ Đường Tôn nói chuyện, Chu Hạ đã đoán được đại khái: "Có phải cậu xuống máy bay liền đi tìm tôi?"

Đường Tôn ngoan ngoãn cúi đầu.

Cho dù Đường Tôn cúi thấp xuống vẫn cao hơn Chu Hạ một khoảng, Chu Hạ kiên nhẫn nhón chân lên, đeo khăn quàng cho anh: "Cậu đi chậm lên phía trước, tôi sẽ quay lại ngay thôi."

"Ừm?"

Đường Tôn đứng thẳng người, Chu Hạ đã chạy đi.

Lúc cô chạy dáng vẻ rất mềm mại, vòng eo bị dây lưng màu đen buộc lại, nhìn qua cảm thấy một bàn tay là có thể nắm chặt, bắp chân nhỏ vừa trắng vừa thẳng được bao bọc bên trong đôi giày, đuôi tóc hơi uốn buông xõa trên lưng cô như khiêu vũ.

Đường Tôn cầm một góc khăn hít hà, rất thơm, giống như mùi vị của chăn ấm trong ngày đông.

Đôi mắt sẫm lại, giờ anh mới phát hiện hôm nay mình mặc rất giống Chu Hạ, đều là trang phục màu đen.

Giống quần áo tình nhân?

Đường Tôn âm thầm đắc ý.

Chu Hạ từ cửa hàng tiện lợi đi ra, liếc một cái liền thấy Đường Tôn với một chấm đỏ, cô chạy tới mấy bước, đưa đồ ra trước mặt Đường Tôn: "Uống một chút cà phê nóng."

Nhìn thấy dáng vẻ thờ hờn hờn của cô, Đường Tôn lại sinh ra cảm giác được cô bảo vệ, anh cầm cà phê trong tay, nhiệt độ nóng hổi truyền tới từng đầu khớp xương: "Cảm ơn cậu."

Chu Hạ cười ngượng ngùng: "Đừng khách sáo."

"Ừm đúng rồi!" Chu Hạ mở túi bóng đeo ở cổ tay ra, "Còn có cái này, cái này là khăn quàng mua trong cửa hàng, cậu đeo lên đi."

Khăn quàng cổ mang theo hoa văn, trùng hợp cũng là màu đỏ.

Chu Hạ sờ sờ mặt, ngượng ngùng nói: "Hơi rẻ, cậu đừng ghét bỏ."

"Sẽ không đâu."

Đường Tôn đưa cà phê cho Chu Hạ cầm, cởi khăn quàng quần lại lên cổ Chu Hạ, sau đó mới quần khăn Chu Hạ mua lên: "Ấm lắm."

"VẬY thì tốt rồi." Chu Hạ sợ mình cười đắc ý quá, lại kéo kéo khăn quàng cổ lên, dưới mũi lập tức ngửi được mùi hương ấm áp, là mùi hương của cô và Đường Tôn hòa trộn cùng một chỗ với nhau.

Trong mắt cô toàn là ý cười.

*

Trời quá lạnh nhưng tác dụng của khăn quàng cổ còn mạnh mẽ hơn, hai người cứ như vậy không biết lạnh mà chậm rãi di chuyển, cuối cùng lại đi tới bờ sông.

Bờ sông cách con phố hai người vừa ở một đoạn khá xa, Chu Hạ kinh ngạc: "Chúng ta đi rất nhanh phải không?"

Đường Tôn nhìn đồng hồ: "Không đâu, chúng ta đi hơn một tiếng rồi."

Chu Hạ không ngờ thời gian trôi nhanh đến vậy, đi lâu thế mà cô không hề cảm thấy mệt mỏi, "VẬY cũng sắp 12h rồi."

Nếu là ngày thường, vào lúc này làm gì còn ai đi trên đường, cũng khó trách Chu Hạ không kịp phản ứng bây giờ đã là đêm khuya.

"Ừm." Bên bờ sông đều là người, Đường Tôn kéo cánh tay Chu Hạ đến chỗ ít người, "Một lúc nữa ở đây sẽ bắn pháo hoa."

"Đón năm mới ở đây sao?"

Đường Tôn gật đầu: "Đón năm mới ở đây."

Chu Hạ sờ sờ cánh tay được Đường Tôn kéo, nói: "Được."

...

Mặt sông đóng một tầng băng mỏng, tòa nhà cao tầng đèn điện sáng trưng phản chiếu hình bóng xuống dưới mặt băng, bên tai có gió lạnh nhưng Chu Hạ lại cảm thấy cực kỳ ấm áp, bởi Đường Tôn ngay bên cạnh cô.

Cô chưa từng nghĩ sẽ được trải qua một ngày như vậy.

Có liên quan tới Đường Tôn, có thể cùng Đường Tôn tiếp xúc, có thể cùng Đường Tôn ăn tối, có thể cùng Đường Tôn đi dạo buổi tối ở Đàng Hạnh, có thể ở cùng một chỗ với Đường Tôn đón năm mới...

Những điều cô chưa từng dám mơ ước lại trở thành hiện thực.

"Thật tốt." Chu Hạ nói một mình.

"Cậu nói gì?"

Chu Hạ nhìn Đường Tôn, gió thổi tóc cô lộn xộn dính vào má, cô gạt ra sau tai, nói to hơn: "Tôi nói thật tốt."

Đường Tôn không hỏi cô cái gì, chỉ im lặng đối mặt với cô, giống như muốn nhấn chìm cô trong ánh mắt đen kịt của anh.

Có gì đó đã thay đổi.

Nó lên men, điên cuồng lớn lên, điên cuồng lan tràn, điên cuồng ồn ào.

Chu Hạ thấy nhịp tim càng lúc càng đập nhanh, giống như có một người tí hon đang nhảy múa trong tim cô, cô lặng lẽ mong chờ, chờ một chuyện gì đó sẽ xảy ra —

"Còn 30 giây nữa." Trong đám đông có người hô lên.

Lông mày Chu Hạ giật một cái, hoảng hốt rời ánh mắt đi, sự tiếc nuối to lớn khiến vai cô sụt xuống.

Đột nhiên, lòng bàn tay để bên người nóng lên.

Gần như đồng thời, sau lưng Chu Hạ toát ra một tầng mồ hôi mỏng, đầu óc cô trống rỗng: "Cậu làm gì vậy?"

Cô không hề biết giọng nói của mình có bao nhiêu ngọt ngào.

Đường Tôn nắm chặt tay Chu Hạ: "Đang nắm tay cậu."

"...Ừm."

Âm thanh này bị nuốt trong tiếng mọi người bắt đầu đếm ngược —

"5! 4! 3! 2! 1!"

Âm thanh vang lên, pháo hoa rực rỡ tranh nhau tỏa sáng trên bầu trời, còn có cả ánh sao làm bạn với nó, đủ mọi màu sắc cánh hoa vỡ thành từng tia sáng màu vàng, chiếu sáng cả bầu trời.

Chu Hạ ngẩng đầu nhìn pháo hoa, trong khoảng khắc một chùm pháo hoa nổ tung, Chu Hạ nghe thấy âm thanh của chính mình: "Vậy cậu nắm đi."

Chỉ có pháo hoa biết, nét cười trên khuôn mặt của Chu Hạ lúc này, xinh đẹp hơn nó biết bao nhiêu lần.

Trước có tướng vợ chồng, sau lại có quần áo tình nhân.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Sau khi sự hưng phấn, niềm vui thú đón năm mới qua đi, cuộc sống vẫn là cuộc sống.

Lòng bàn tay của Đường Tôn rất nóng, cũng rất lớn. Tay Chu Hạ bị anh nắm chặt, giống như không có xương, mềm nhũn nhỏ nhắn, muốn bao nhiêu thích có bấy nhiêu.

Nắm tay khiến khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại, gần đến mức tóc Chu Hạ bay bay trên cánh tay Đường Tôn.

Cả quãng đường không nói chuyện, cũng không thấy xấu hổ.

Gần hai giờ sáng, dưới lầu nhà Chu Hạ.

Bóng cây đèn đưa, ánh trăng xuyên thấu yếu điệu rơi xuống đất. Chu Hạ cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm tay mình, "Tôi tới nhà rồi."

"Ừm."

Cứ như vậy?

Chu Hạ chậm rãi ngước lên, chạm vào ánh mắt của Đường Tôn, cô hỏi: "Cậu đang nhìn gì đấy?"

"Nhìn cậu."

"Tôi có gì đáng nhìn..."

"Cậu chỗ nào cũng đẹp."

Chu Hạ ngừng thờ, chớp chớp mắt, cuối cùng hỏi một câu: "Đường Tôn, cậu có biết bây giờ cậu đang làm gì không?"

"Ừm biết."

Chu Hạ nhú mày, đẩy bàn tay đang nắm của anh ra: "Nhưng tôi không vui."

Đường Tôn kinh ngạc, bàn tay trống rỗng, "Vì sao?"

Anh thật sự không hiểu. Chẳng lẽ anh thể hiện còn chưa đủ rõ ràng ư?

"..." Chu Hạ kỳ quặc nhìn anh, "Cậu đúng là đồ đàn."

Đường Tôn: "..."

Đây là đầu tiên anh bị người ta nói là đàn.

Thấy anh trầm mặc, Chu Hạ thở dài: "Được rồi, tôi lên trước đây."

Đường Tôn vô thức níu tay cô: "Tôi biết tôi đang làm gì."

Chu Hạ nhìn anh, hỏi: "Đang làm gì?"

Chu Hạ không thích bản thân cứ mãi chủ động, điều này khiến cô không có cảm giác an toàn. Loại bắt an này lúc nào cũng treo trên đầu cô, nhắc nhở cô – mối quan hệ này không hề công bằng, cô yêu nhiều hơn — cái này cho dù là sự thật, cô cũng hy vọng anh chủ động một lần.

Gió lạnh thổi tới, Đường Tôn nhớ trước đây Lộ Chước từng nói một câu.

"Người phụ nữ luôn muốn được nâng niu trong lòng bàn tay để chiều chuộng, phải thể hiện sự chăm sóc với cô ấy ra ngoài, để cô ấy nhìn thấy, như vậy mới là tốt."

Hiểu rồi.

Anh nói: "Chu Hạ, anh thích em."

Chu Hạ quay lưng về phía Đường Tôn nhắm mắt mỉm cười, lúc quay đầu lại nhìn anh với vẻ mặt không cảm xúc: "Cậu nói gì? Tôi nghe không rõ."

"Chu Hạ, anh thích em." Đường Tôn lặp lại.

"Ai? Ai thích tôi?"

Đường Tôn không sợ phiền phức: "Đường Tôn thích Chu Hạ."

"Thích bao nhiêu?" Chu Hạ cảm thấy mình đúng là đáng ghét, nhưng cô vẫn muốn làm như vậy.

Đường Tôn trầm ngâm một chút, nói: "Thích đến mức muốn giúp em thực hiện tất cả nguyện vọng. Đây là điều thứ nhất."

Anh vẫn không thể thể hiện quá rõ ràng, nói như vậy đã là cực hạn rồi.

Chu Hạ nghĩ một lúc mới hiểu được ý tứ của Đường Tôn.

Cô từng nói năm mới có nguyện vọng thoát khỏi độc thân.

Trong mắt đầy ghét bỏ, ý cười lại ngọt ngào, cô nháy mắt một cái: "Tính anh quá khép kín."

Đường Tôn giang hai tay, chân chờ nói: "VẬY... ôm một cái?"

"Ôm một cái?"

Nói xong Chu Hạ liền sà vào lòng Đường Tôn.

Thật ấm áp.

Năm nay tiết xuân đến sớm, vào tháng cuối cùng.

Gần đây đã ấm hơn, mặt trời mọc trên cao, chiều xuống rất ấm áp dễ chịu, Chu Hạ vừa thay xong quần áo liền nhận được cuộc điện thoại của Đường Tôn.

"Anh ở dưới lầu."

Chu Hạ gỡ sợi tóc mắc vào túi sách ra, "Em đi giày rồi xuống liền."

Hôm nay Đường Tôn đưa cô đi sắm đồ tết.

Vài ngày trước Chu Hân gọi điện hỏi Chu Hạ lúc nào về thành phố A. Chu Hạ nghĩ cô thật sự rất lâu chưa gặp Chu Hân, liền quyết định sẽ về trước thời hạn.

Đường Tôn đành ăn trái đắng.

Bọn họ mới xác định mấy ngày, đã phải đối mặt với yêu xa.

Sau buổi tối đó, Chu Hạ và Đường Tôn liền xác nhận quan hệ.

Có mấy lời không thể nói ra miệng, nhưng trong lòng của hai người đều sáng tỏ.

Nhắc tới cũng lạ, sau khi bọn họ ở cùng một chỗ, một chút ngại ngùng cũng không có, vô cùng thân nhiên tiếp nhận sự thay đổi trong mối quan hệ, năng lực thích ứng cực mạnh, lại không có chút ngại ngùng nào, giống như đã yêu đương từ rất lâu.

Đường Tôn không đợi trong xe, lúc Chu Hạ từ hành lang đi ra, anh đang dựa vào cửa xe nói chuyện điện thoại.

"Đường Tôn!"

Nghe thấy tiếng gọi Đường Tôn liền quay đầu, anh nhú mày nói: "Sao mặc ít thế em?"

"Hôm nay ấm rồi, em còn sợ nóng đây."

Đường Tôn nhéo nhéo má cô, lại sờ tay cô, vẫn ấm áp mềm mại anh mới yên tâm: "Lên xe nào."

Bởi vì tắc đường nên mất 30 phút bọn họ mới tới nơi.

Trong siêu thị không có quá nhiều người, trước khi mua đồ tết, Chu Hạ kéo Đường Tôn tới khu rau quả chọn trái cây trước.

"Anh thích ăn anh đào không?" Chu Hạ đứng bên cạnh hỏi.

Cầm hai quả anh đào trong tay, đen nhánh béo mẫm, nhìn qua có vẻ rất ngọt, Đường Tôn không quá thích đồ ngọt nhưng không nói gì, chỉ hỏi: "Em thích không?"

"Thích."

Đường Tôn: "Vậy mua nhiều một chút."

Không cần Đường Tôn nói, Chu Hạ đã chọn được một túi khá khá, lúc cô cầm túi nilon đưa cho Đường Tôn, tình cờ thấy từng hàng dâu tây được bọc trong khay xốp trắng phía bên tay trái.

Cô nhớ tới lần gặp Tiêu Thần Thần mấy tháng trước.

Thời gian trôi thật nhanh, nó như một người khổng lồ, bước một cái liền sang năm mới.

Lúc cùng Đường Tôn xếp hàng cân trái cây, Chu Hạ dựa đầu lên tay anh, nói: "Thật ra lúc trước em từng gặp Tiêu Thần Thần, ngay ở siêu thị này."

"Em với cậu ta quen nhau?"

"Lúc học cấp ba có nói với nhau mấy câu." Chu Hạ bổ sung, "Lúc đó cậu ta đi cùng chồng."

"Vậy hôm nay hẳn là em nên gặp lại cậu ta một lần."

Chu Hạ nghi ngờ: "Vì sao?"

"Bởi vì hôm nay em đi cùng bạn trai mình."

Chu Hạ cong khoe môi, ôm chặt cánh tay anh, có mấy sợi tóc phát phơ trên đỉnh đầu: "Vậy đúng là đáng tiếc quá, em bỏ qua một cơ hội được khoe khoang rồi."

"Cơ hội như vậy sau này còn rất nhiều." Đường Tôn nói.

"Cũng đúng." Chu Hạ dừng một chút, "Hai người vốn quen biết nhau."

Đường Tôn đã nói qua với cô, Tiêu Thần Thần và anh còn có mấy người khác lớn lên cùng nhau, trong đó có Trang Hà lúc trước khám mắt cá chân cho cô và Lộ Chức gặp ở sân bóng rổ.

Nhóm bọn họ có sáu người, có một mình Tiêu Thần Thần là nữ nên tự nhiên sẽ được chăm sóc hơn.

Nhưng cái người Tiêu Thần Thần này, từ nhỏ đã sống trong những câu chuyện cổ tích, cũng tin tưởng mình chính là nữ chính trong câu chuyện đó, trái ý cậu ta là cậu ta liền không vui, trái tim pha lê yếu ớt không chịu được một kích.

Thời gian lâu dần, chỉ có Hà Niên là chịu được cậu ta.

Tiêu Thần Thần thích Hà Niên, ngoại trừ Hà Niên, tất cả mọi người đều biết. Lúc học cấp ba, Hà Niên bị gia đình bắt ra nước ngoài, Tiêu Thần Thần khóc thảm thương nhất, sau khi khóc xong còn thề thốt sẽ đợi Hà Niên trở về, kém chút lập miếu thờ để chứng tỏ bản thân.

Chỉ tiếc, Tiêu Thần Thần đợi ba năm, lại đợi được tin tức Hà Niên ở nước ngoài quen biết gái Tây.

Ba năm trôi qua, Tiêu Thần Thần lại khóc đến trời đất tối tăm.

Mọi người cho rằng cậu ta khóc xong thì sẽ tốt, ai ngờ chưa được hai ngày cậu ta liền chạy ra nước ngoài tìm người.

Vì để giấu diếm người Tiêu gia, Đường Tôn và mấy người khác cũng phải đi cùng. Cho dù thế nào, cứ bắt người về rồi tính tiếp.

Đường Tôn nói đến đây, Chu Hạ chợt dạ cúi đầu.

Không phải cô tự cho là đúng, cô luôn cảm thấy Tiêu Thần Thần ra nước ngoài có liên quan đến mình.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó?" Đường Tôn nhìn Chu Hạ, "Sau đó hai người bọn họ ở bên nhau, gái Tây gì đó toàn là gặt người."

"Gặt người."

"Hà Niên tỉnh ranh lắm, cậu ta đang câu cá, chính là muốn câu con cá ngu ngốc Tiêu Thần Thần."

"Anh thì sao? Anh có tỉnh ranh không?"

Chu Hạ hồ hững hỏi Đường Tôn.

Anh trả lời lập lòe: "Vậy phải xem đối tượng là ai đã."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Ngày đầu tiên tới thành phố A, Chu Hạ ngủ thẳng đến trưa.

Cô hơng hơi ngửa một chút, Chu Hạ ho hai tiếng sò sò đầu giường lấy nước, cánh tay quét qua không may làm rơi điện thoại.

Cô không để tâm, uống nước mới quan trọng. Uống xong nước nhặt điện thoại lên, màn hình tối đen, hết pin.

Chu Hạ nhảy xuống giường lục vali hành lý, ngăn người khi không tìm thấy sạc điện thoại, cô cào cào mái tóc, "Ôi."

Phòng của cô có cả nhà vệ sinh, sau khi rửa mặt thay quần áo, cuối cùng Chu Hạ cũng cảm thấy tỉnh táo hơn chút.

Từ trong phòng đi ra, tiếng xào nấu đột nhiên lớn hơn, Chu Hạ không biết người kia có ở nhà không làm cô đi đứng vô cùng nhẹ nhàng.

Khi nhìn thấy trong phòng bếp là dáng người quen thuộc, cô chống tay vào cửa, gọi: "Mẹ."

Động tác tay của Chu Hân không ngừng: "Tỉnh rồi à? Đợi mẹ một chút là có thể ăn cơm."

"Chỉ có hai chúng ta ở nhà à?"

"Đương con đang trên đường về rồi."

Chu Hạ khoanh tay, nhàn nhạt hỏi: "Vậy Trình Cảnh đâu?"

Bỏ rau xào ra đĩa, Chu Hân đưa lưng về phía cô, giọng nói mang theo ý trách cứ: "Cái gì Trình Cảnh? Con phải gọi là anh."

Sắc mặt Chu Hạ lạnh tanh: "Nhưng con không có anh như vậy."

Đặt đĩa rau xanh lên bàn, Chu Hân quay đầu định giáo huấn Chu Hạ một trận nhưng nào còn thấy bóng dáng Chu Hạ đâu.

Chu Hạ ở phòng khách tìm sạc pin, sau khi trở về phòng sạc điện thoại, cô liền ngã lăn xuống giường.

Trên tường treo một bức ảnh "gia đình". Chu Hạ liếc nhìn, bắt lực.

Cô thà rằng Chu Hân chưa từng tái hôn.

*

Lúc Chu Hân dẫn theo Chu Hạ tới thành phố A gặp được bạn học trước kia của mình, Trình Thăng Minh.

Chu Hạ có thể tiếp tục đến trường, chính là nhờ Trình Thăng Minh sắp xếp.

Sau khi Chu Hạ thi xong đại học, Chu Hân liền hỏi Chu Hạ: "Con cảm thấy chú Trình thế nào?"

Chu Hạ đoán được.

Phía sau câu hỏi này, thường thường đều có một đáp án.

Lúc ấy cô không phản đối, "Chú ấy đối xử tốt với mẹ là được."

Thế là Chu Hân và Trình Thăng Minh kết hôn.

Bọn họ đều là kết hôn lần hai.

Trình Thăng Minh có một đứa con trai, tên là Trình Cảnh, lớn hơn Chu Hạ. Mà Trình Thăng Minh sắp xếp trường học cho Chu Hạ, trùng hợp cùng trường cấp ba với Trình Cảnh.

Có thể do Trình Thăng Minh có suy nghĩ riêng gì đó, cho nên Chu Hạ được sắp xếp học cùng lớp với Trình Cảnh.

Thật ra khi mới bắt đầu, Chu Hạ không hề ghét Trình Cảnh.

Trình Cảnh là nhân vật phong vân trong trường, bên ngoài trường cũng được hoan nghênh, mọi việc đều thuận lợi, chỗ nào cũng đều là bạn bè. Nhưng hết lần này tới lần khác, anh ta lại cực kỳ ngứa mắt Chu Hạ.

Lần một lần hai gây khó dễ, Chu Hạ còn có thể nể mặt mũi của Trình Thăng Minh mà không so đo, nhưng nhiều lần, cô liền lạnh tâm tư.

Cô bắt đầu coi nhẹ Trình Cảnh, đối với hành động ngầy thơ của anh ta xem như không thấy. Thời gian trôi qua, Trình Cảnh cũng ngừng hành động chọc phá cô.

Chu Hạ thờ dài một hơi.

Dù sao bị một người xem là cái đinh trong mắt thật sự không thoải mái.

Sự việc bắt đầu chuyển hướng, là vào ngày Chu Hân cùng Trình Thăng Minh đi ăn tiệc kỷ niệm ngày cưới.

Nói là tiệc, nhưng thật ra là hai người cùng một chỗ ăn bữa cơm.

Ngày ấy, lần đầu tiên Trình Cảnh lấy lòng Chu Hạ.

"Lúc trước là tôi không đúng, tôi xin lỗi. Uống xong chén rượu này, chúng ta xí xóa nhé?"

Chu Hạ đương nhiên đồng ý, cô lấy nước trái cây thay rượu, "Được, xí xóa."

Nhưng sau này mới hiểu, cô đã suy nghĩ mọi việc quá đơn giản.

...

"Dì, dì có thấy sạc pin của con không?"

"Ở phòng khách đấy!"

"Con không thấy."

"Có phải Hạ Hạ cầm rồi không nhỉ?"

"Hạ Hạ về rồi?"

"Về rồi, về lúc nửa đêm hôm qua."

Đoạn đối thoại thấp thoáng, Chu Hạ nghe mà đầu tê rần, cô buồn bực trực tiếp vùi đầu vào trong chăn.

Thật sự là, tuyệt đối không muốn nghe thấy giọng nói của người này.

Đang nghĩ như vậy, cửa liền bị người ta gõ.

"Hạ... Chu Hạ, em có thấy sạc pin của tôi không?"

Chu Hạ ghét bỏ nhìn thoáng qua dây sạc đang cắm vào điện thoại, trực tiếp rút ra.

Kéo cửa ra, ngay cả một ánh mắt Chu Hạ cũng không bỏ thí cho Trình Cảnh.

"Cầm nhầm."

Sạc pin bị ném vào ngực của Trình Cảnh, sợi dây rất dài đung đưa giữa không khí, Trình Cảnh mở miệng hỏi: "Em..."

Chu Hạ đóng sầm cửa lại.

Trình Cảnh: "..."

Cô vẫn chán ghét anh ta.

*

Dù chán ghét Trình Cảnh nhưng cơm thì vẫn phải ăn.

Chu Hạ chào hỏi Trình Thăng Minh: "Dạ ạ."

"Ái chà được được, Hạ Hạ mau rửa tay rồi ăn cơm."

Chu Hạ không thấy Trình Cảnh, nghĩ thầm có lẽ anh ta ở trong nhà vệ sinh, cô liền tới phòng bếp rửa tay, lúc đi ra đã thấy Trình Cảnh ngồi nghiêm chỉnh ở bàn ăn.

Khi ở nhà Chu Hạ rất ít khi lộ ra cảm xúc trước mặt mọi người, cô ngồi xuống bên cạnh Chu Hân, hơi mỉm cười: "Me làm thịt xào chua ngọt, rất lâu con chưa được ăn."

"Ăn ngon thì ăn nhiều một chút." Chu Hân cười nói.

Lúc ăn cơm Chu Hạ chỉ cần không ngẩng đầu lên nhìn đối diện thì không coi là quá khó chịu.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, bàn chân cô đột nhiên bị cái gì đó cọ cọ.

Chu Hạ bỗng nhiên cứng đờ, cô nắm chặt nắm đũa đồng thời rút chân lại, nghiêng răng buông đũa xuống, cô tức giận đến mức hai tai nóng bừng: "Con ăn no rồi."

"Mới ăn một ít mà?" Trình Cảnh nói.

Chu Hân sừng sốt hai giây mới nói theo anh ta: "Đúng vậy, ăn thêm một chút đi con."

Chu Hạ mặt lạnh: "Con giảm béo."

"Con gây thành cái dạng gì rồi. đừng có nói mấy câu này!" Nói xong Chu Hân liền gấp thêm một miếng thịt vào bát cô.

Trình Cảnh nhíu mày trông rất muốn đánh cho một trận. Chu Hạ nghĩ thầm.

Ánh mắt của cô nhìn bát cơm đầy thịt, bỗng nhiên ngẩng đầu nở một nụ cười, nét mặt Trình Cảnh thoáng giật giật, liền nghe thấy cô nói: "Con quên không thông báo với mọi người, con đang yêu đương."

Mặt Trình Cảnh đen triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Chu Hạ có ba ruột.

Ba của cô tên là Phan Nhân, là đời phú nhị đại. Sau khi Phan Nhân và Chu Hân ly hôn, mỗi tháng Phan Nhân sẽ chu cấp cho hai mẹ cô một món tiền sinh hoạt phí phong phú, dù có chuyện gì xảy ra cũng chưa bao giờ tới chậm.

Chu cấp chấm dứt khi Chu Hân tái hôn.

Nhưng Chu Hạ không ngờ, người ba mà cô chưa từng gặp mặt này cũng không tệ lắm, ông ta cho Chu Hạ một số tiền lớn. Nói hoa mỹ là, bồi thường.

Số tiền kia nằm lặng lẽ trong tài khoản của Chu Hạ bốn năm.

Chu Hân tái hôn chưa bao lâu thì Chu Hạ liền tới thành phố S học.

Sau khi tốt nghiệp, Chu Hạ sử dụng số tiền Phan Nhân cho cô, về thành phố B mở một quán cà phê.

Về thành phố B phát triển, có một phần tâm tư là vì Đường Tôn, nhưng chủ yếu là Chu Hạ không muốn cùng mẹ xây dựng một gia đình mới.

Trước kia bị học tập gây cản trở, hiện tại vì công việc gây cản trở. Chu Hạ rất hiếm khi về nhà nên cơ hội gặp phải Trình Cảnh rất ít.

Ai ngờ vừa gặp liền xảy ra vấn đề.

Lúc đó là vào năm ngoái.

Trước đó Chu Hạ nhận được thông báo chuyến bay của cô bị hủy bỏ, đành phải đổi vé, về thành phố A trước một ngày.

Ngày về thay đổi cô lại quên không báo cho Chu Hân.

Cho nên hôm đó khi cô về nhà, trong nhà không có ai.

Sau khi đem hành lý cất vào trong phòng, cô tùy tiện sắp xếp lại một chút rồi đi tắm rửa.

Lúc đang tắm cô nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, hẳn là có người trở về.

Cô luôn cảm thấy là lạ, sau khi tắm xong ra ngoài không dám lên tiếng mà rón rén đi tới chỗ phát ra âm thanh.

Là động tĩnh từ bên phòng Trình Cảnh truyền đến.

"Không phải trộm chứ?" Chu Hạ nghĩ thầm trong lòng.

Chu Hạ cầm một cây gậy đánh golf tùy tiện tìm được trong tay, nghĩ nếu như là trộm thì sẽ báo cảnh sát liền. Cánh cửa khép hờ, cô ngó vào xem xét, thấy được một bóng lưng.

Là Trình Cảnh.

Trình Cảnh vì dự án mà mấy ngày nay đều ở nhà, Chu Hân từng nói qua với cô.

Sau khi thở phào thì Chu Hạ bắt đầu thấy xấu hổ, cô với Trình Cảnh đã rất lâu không gặp nhau, lúc đầu quan hệ chẳng ra sao cả, chỉ bằng rón rén về phòng đợi Chu Hân về nhà.

Chu Hạ quay người muốn đi, một tiếng nặng nề lập tức vang lên.

Cây gậy đánh golf đập vào cửa.

Trình Cảnh: "Ài?"

Chu Hạ: "..."

Trình Cảnh mở cửa, lúc thấy Chu Hạ, phản ứng đầu tiên chính là đóng cửa lại.

Nhưng Chu Hạ vẫn nhìn thấy đồ vật trên giường anh ta.

Xanh xanh đỏ đỏ.

Giống... giống đồ lót.

"Em về rồi à?" Trình Cảnh thán nhiên nhìn Chu Hạ một lượt.

Tóc cô còn hơi ẩm ướt, mặc quần áo ngủ bảo thủ, trên mặt sạch sẽ, nhìn rất đẹp.

Ánh mắt của anh ta mang theo tính xâm chiếm, Chu Hạ không nhịn được lùi hai bước: "Tôi tưởng trộm."

Không khí đột nhiên trầm mặc.

Chu Hạ cảm thấy ngọt ngào, cô cầm cây gậy, "Tôi về phòng trước."

Lúc trở về phòng, Chu Hạ chỉ cảm thấy phía sau có một đôi mắt nóng bỏng đang chăm chú nhìn, cô tăng tốc độ bước chân, chờ sau khi đóng cửa phòng thì cảm giác khó chịu mới biến mất.

Hình ảnh xanh xanh đỏ đỏ hiện ra trong đầu, Chu Hạ càng nghĩ càng cảm thấy quen mắt, cô chần chừ đi tới tủ quần áo, mở ra.

Phía trên trống rỗng.

Đột nhiên cô cảm thấy rất ghê tởm.

Toàn thân đều lạnh toát.

Ngồi im một lúc cô mới cảm thấy tỉnh táo, cô biết dù có chuyện gì bản thân cũng cần phải nhẫn nại, đối với sự việc như này cô phải duy trì thái độ lạnh lùng.

Chu Hạ hiểu, cho dù vì mẹ của cô hay vì dương Trình, cô không thể chọc thủng tầng giấy này.

Cô quyết định giả vờ không biết.

Nhưng Trình Cảnh đoán được Chu Hạ đã biết rõ mọi chuyện, cũng đoán được cô chọn im lặng. Thế là, anh ta lại khôi phục tính cách cổ tình gây sự nham đó, bắt đầu mục đích tiếp cận Chu Hạ.

Chu Hạ không nhìn được nữa, còn chưa hết năm đã vội vàng về thành phố B.

Chỉ là chưa từng nghĩ một năm qua đi, Trình Cảnh thế mà một chút cũng không thay đổi.

*

Chu Hạ tuyên bố tin tức mình đang yêu đương, ngoại trừ Trình Cảnh thì Chu Hân và Trình Thăng Minh đều cười rất vui vẻ.

"Vây thì tốt quá! Người đàn ông mà Hạ Hạ thích nhất định rất ưu tú." Trình Thăng Minh nói.

Chu Hân lại hỏi: "Cậu ấy tên gì? Gia đình thế nào? Làm sao hai đứa quen biết nhau?"

Chu Hạ tránh nặng tìm nhẹ: "Anh ấy rất ưu tú, con rất thích anh ấy."

"Còn có," Chu Hạ uống một hớp nước: "Anh ấy tới thành phố A tìm con, muốn con đi với anh ấy, mấy ngày tới con không về nhà nữa."

"Rầm" một tiếng, đôi đũa đập xuống bàn, ánh mắt Trình Cảnh âm u: "Không được."

Chu Hạ không để ý tới anh ta: "Bây giờ con muốn đi gặp anh ấy, mọi người ăn từ từ ạ."

Trở về phòng, hành lý còn chưa kịp thu dọn, Chu Hạ động tác nhanh nhẹn đóng vali, nâng lên, trực tiếp ra tới cửa chính.

"Hạ Hạ, nếu không con bảo cậu ấy đến đây ở?"

Chu Hân biết Chu Hạ nói một là một, cũng không cảm thấy có gì không ổn.

"Mẹ, mấy ngày nữa anh ấy sẽ tới."

...

Chu Hạ tìm một khách sạn rất xa nhà.

Quẹt thẻ vào phòng, Chu Hạ lập tức không còn chút sức lực.

Đường Tôn đâu có tìm cô? Toàn bộ là lấy cớ thôi.

Vừa định gọi điện thoại cho Đường Tôn thì liền nhận được điện thoại của anh.

"Ăn cơm chưa em?"

"Ăn rồi."

"... Hiện giờ em đang ở đâu."

Chu Hạ không hiểu: "Sao anh lại hỏi thế?"

Chẳng lẽ trong điện thoại di động có máy theo dõi sao?

"Hiện giờ em đang ở đâu?" Giọng điệu chắc chắn.

"Ở khách sạn."

Sau đó Đường Tôn lại hỏi tên khách sạn, Chu Hạ hỏi anh: "Anh không hỏi em vì sao lại ở khách sạn à?"

"Anh đến em nói cho anh."

Điện thoại chỉ còn hai phần trăm pin, cuộc gọi vừa kết thúc, màn hình triệt để tối đen.

Trong lòng bức bối chưa tiêu, mặt Chu Hạ lại nóng bừng lên.

Có Đường Tôn thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Mười giờ tối, rèm cửa bị thả xuống, trong phòng là một mảng tối đen, chỉ có ánh sáng yếu ớt hắt ra từ màn hình điện thoại.

Chu Hạ rút dây sạc, đưa điện thoại lên tai nghe: "Alo."

"Mở cửa."

Chu Hạ xoay người một cái, buồn ngủ nói: "Anh chờ một chút."

Mở đèn đầu giường, sau khi rời khỏi chăn ấm, Chu Hạ xỏ dép ôm tay đi mở cửa, ánh đèn ngoài hành lang hắt vào khiến cô hơi chói mắt, cô lấy tay che lại: "Anh vào đi."

Thuận tay bật đèn trong phòng lên, Chu Hạ dụi dụi mắt, sau khi quen với ánh sáng, cô nhìn thấy Đường Tôn và một vali hành lý.

"Anh ở mấy ngày?" Cô còn tưởng Đường Tôn chỉ ở một hôm là đi.

"Ba ngày."

"Lâu vậy à?"

Đường Tôn nhướn mày: "Không hoan nghênh anh sao?"

"Nào có." Chu Hạ liếm liếm môi, kéo tay anh, "Có mệt lắm không anh?"

"Tạm tạm."

Chu Hạ nắm tay Đường Tôn, tay cô đặt trong tay anh, kéo anh đến giường.

Cất xong vali hành lý.

Hai vali hành lý để chung một chỗ, một lớn một nhỏ, cùng một kiểu. Có gió thổi qua, Chu Hạ cảm thấy hơi lạnh, nhớ tới mình chỉ mặc quần áo ngủ, cô đột nhiên cảm thấy xấu hổ.

Có không khí mập mờ.

Cô buông tay ra nhảy thẳng lên giường, dùng chăn quấn lại: "Lạnh quá lạnh quá."

Có thể do cô nằm trên giường, không khí trong phòng lại càng thêm mập mờ.

Chu Hạ sợ lạnh, dù có máy sưởi đặt dưới chân cô nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh, cô có cảm giác hơi lạnh chui vào từng lỗ chân lông của mình, như có như không. Sau đó Chu Hạ thấy Đường Tôn cởi áo khoác.

"Anh không lạnh sao?"

Đường Tôn đưa lưng về phía cô, cổ họng hơi động: "Hơi nóng."

Trước nay chưa từng trải qua, Chu Hạ cũng theo đó mà nóng lên. Vừa nóng vừa lạnh, cô kéo chăn lên tận cổ, "VẬY... anh cởi đi."

Đường Tôn nín cười, cố ý hỏi: "Cởi bao nhiêu?"

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bọn họ ở chung, Đường Tôn như vậy... đúng là hư hỏng.

Chu Hạ không lạnh, quả nhiên độc thân mới khiến người ta cảm thấy lạnh.

Hai người, luôn luôn ấm áp.

Cô kéo chăn xuống, nói: "Thích cởi bao nhiêu thì cởi."

"Được rồi."

"Hả?" Chu Hạ nhìn anh.

Đường Tôn cởi cúc áo sơ mi, xương quay xanh lộ ra ngoài.

Chu Hạ nuốt nước miếng.

Đường Tôn ngừng động tác, liếc mắt nhìn cô: "Em đang nhìn anh?"

Không biết người khác đã từng trải qua giấc mơ trở thành sự thật trong nháy mắt chưa.

Trong quá khứ Chu Hạ từng có vô số đêm nghĩ tới cơ thể của Đường Tôn. Lồng ngực trần trụi như bánh ngọt cô thích ăn, cô muốn nuốt anh vào bụng, nhấp nhấp từng miếng, từng miếng một. (Editor: -.-)

Mà hiện tại, Đường Tôn đang đứng trước mắt cô cởi quần áo.

"Em, em không nhìn anh."

"Thật không?" Đường Tôn như có điều suy nghĩ gật đầu, nhắc chân đi tới đầu giường, tay anh rất đẹp, móng tay hồng hồng, các khớp xương thon dài rõ ràng, ngón tay đặt lên khuy áo dùng lực hiện lên đường vân tay màu trắng xanh.

Thoắt cái đã cởi được một nửa.

Chu Hạ kìm không được sờ sờ ngực trái mình, trái tim chỗ đó đang đập điên cuồng, "Anh cứ cởi đi, tới đây làm gì."

Đường Tôn vừa vặn dừng ở cạnh giường, toàn bộ cúc áo đều được cởi ra, Chu Hạ thậm chí còn thấy được đường nhân ngư của anh.

Trong phòng quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức Chu Hạ nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng của mình.

Đường Tôn cười ra tiếng, đôi mắt cong cong giống vàng trắng khuyết, nụ cười xuất phát từ nội tâm anh.

Chu Hạ: "...". Có cởi quần áo thôi, cười cái gì mà cười.

"Anh đi tắm đây."

Chu Hạ: "À."

Đường Tôn cởi quần áo chậm thế mà lúc đi vào phòng tắm ngược lại rất nhanh.

Chu Hạ đen mặt, nước miếng sắp chảy hết ra rồi. Chỉ là cô không ngờ, nửa giờ sau, cô có thể đạt được nguyện vọng như ý.

Đường Tôn bước ra từ phòng tắm, Chu Hạ đã ở trên giường đôi 365 kiểu tư thế.

Nhưng đến khi Đường Tôn mang theo hơi nước tiến đến, cái tư thế gì Chu Hạ cũng không dùng được.

Bởi vì Đường Tôn tắm rửa quá chậm, cô đợi đến phát chán, bắt đầu nằm nghịch điện thoại.

Nghe thấy tiếng động, Chu Hạ quay đầu: "Anh tắm chậm quá."

Ánh mắt Đường Tôn hơi động, "Hôm nay hơi mệt."

Mái tóc trước khi ra ngoài đã được sấy khô, mềm mại rũ xuống. Dáng vẻ mặc áo ngủ của Đường Tôn Chu Hạ chưa từng thấy quá, cô đặt điện thoại xuống, "Anh nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn em."

Anh giống như về lại thời điểm còn học cấp ba.

"Nói linh tinh."

Đường Tôn ngồi ở mép giường, "Khuya rồi, ngủ thôi."

Phòng Chu Hạ đặt, là phòng đôi giường lớn.

Editor: Chà hiểu sao cứ cảm thấy mạch truyện bị đứt đoạn

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Chu Hạ nghĩ thầm, trong mơ môi của Đường Tôn mềm hơn môi cô, đôi môi ấy giống như thạch, còn hiện thực lại giống như bánh pudding.

Cô muốn nếm thử hương vị của bánh pudding, khẳng định rất ngọt. Thế là cô vươn đầu lưỡi, liếm liếm một cái, đường đi vừa lúc miêu tả đường nét đôi môi của Đường Tôn.

Đường Tôn khép hờ đôi mắt, cảm nhận được sự chủ động của cô, thoát cái đảo khách thành chủ, chủ động ngậm lấy môi dưới của Chu Hạ.

"Ừm."

Đầu lưỡi chạm vào nhau, nóng đến phát run. Chu Hạ cử động cơ thể, từ trên gối đầu trượt xuống, nhào vào lòng Đường Tôn.

Gối đầu bị đẩy ra đằng sau.

Áo ngủ bị vén lên một góc, bụng cô ma sát với áo thun của Đường Tôn, Chu Hạ vừa định nói chất vải của cái áo này thật thoải mái, bỗng có một bàn tay âm thầm tiến vào áo ngủ.

Chu Hạ: "..."

Hy vọng mọi việc đêm nay hết thảy đều thuận lợi.

Chu Hạ không mặc nội y, Đường Tôn sờ một cái liền sờ chính xác. Kích thước không lớn không nhỏ, vừa vặn một tay nắm được, cảm xúc mềm mại dưới tay phản phát giống như đang chạm vào nước ấm.

Động tác của anh dịu dàng, giống như lông vũ ngứa ngứa, đầu ngực bắt đầu cứng lên, Chu Hạ không tự giác quắn hai chân lên người anh.

Cô muốn.

Đường Tôn lại giống như vừa tỉnh từ trong mơ, anh lui lại phía sau, có vật cứng rắn ma sát vào giữa hai chân Chu Hạ, anh hung hăng mút mạnh môi của cô một cái, nói: "Bây giờ chưa được."

Chu Hạ giống như bị tạt một chậu nước lạnh, "Vì sao?"

Mọi người đều là người trưởng thành. Huống chi cô tình nguyện.

"Nhanh quá em sẽ hối hận."

Thân dưới Đường Tôn cố nhịn, bây giờ anh rất muốn Chu Hạ, nhưng anh cho rằng bây giờ chưa phải thời điểm tốt, cũng không nên ở chỗ này.

Anh đến không phải vì chuyện này.

Chuyện này tại sao có thể biến thành thuận tiện.

"Em sẽ không hối hận." Chu Hạ ôm cánh tay anh, "Hơn nữa chúng ta đã quen nhau gần năm tháng rồi." Đối với cô mà nói, chính là tám năm.

Đường Tôn đang cố nhẫn nhịn.

Chu Hạ dẫn dắt từng bước: "Anh cũng cứng mà."

Câu này như một tiếng chuông cảnh báo Đường Tôn, anh nghiêng chặt hàm, xoay người xuống giường: "Anh vào nhà vệ sinh."

"Không được." Chu Hạ đột nhiên ôm lấy eo anh. "Chính là không được."

Bộ ngực của cô ma sát với mông Đường Tôn.

Ở nơi nào đó lại bắt đầu cứng thêm.

Đường Tôn không nhúc nhích. Thời gian đang trôi.

Chu Hạ phiền muộn, chẳng lẽ mình thật sự rất háo sắc bằng không Đường Tôn sao lại không giống những người đàn ông khác.

Cô cắn răng, thỏa hiệp, nói lỏng cánh tay, "Không cho anh tới nhà vệ sinh."

"Hạ."

Cô ngắt lời anh: "Em giúp anh."

Editor: Cảnh giường chiếu chương sau, chương này hựt haha.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: (18+)

Eo của anh cũng đang di chuyển, mạnh mẽ đụng vào người dưới của cô, vật cứng rắn to dài không ngừng ma sát vào nơi bí ẩn, mật dịch chảy ra, thậm chí Chu Hạ còn ngửi thấy mùi hương đó.

Mùi của tình dục.

Khu vườn bí ẩn bị bao quanh trong quần lót, mặc cho mật dịch thấm ướt, Chu Hạ cảm thấy không thoải mái, cô lắc lắc mông, cọ cọ vào người Đường Tôn, một cánh tay đưa xuống thoát đi trôi buộc.

Cái mông mát lạnh, âm thần nóng lên, Chu Hạ biết, quần lót đã được cởi bỏ.

Cô ôm cổ Đường Tôn, ở bên tai anh ní non: "Cho em, cho em."

Đường Tôn nghe thấy mà hai mắt đỏ lên, mạnh mẽ ôm chặt lấy cô, dịch thể hỗn độn từ nơi đó của hai người hòa lẫn, vật cứng rắn thẳng tắp dán lên bên ngoài hai cánh hoa mềm mại.

Chất lỏng sền sệt nơi anh ma sát chảy ra ngoài, rả rích không dừng, đến tận khi chuyển thành dung dịch màu trắng chảy ra bên ngoài. Động tác của anh rất mạnh khiến bắp đùi trắng nõn đỏ ửng, hai bên cánh hoa bị giầy vò sưng lên, chất lỏng từ nơi đó ồ ạt chảy ra, Chu Hạ có cảm giác hoa tâm bị đè ép, có một cơn sóng đang cuộn cuộn trào tới khiến cô chịu không nổi rên rỉ: "Muốn..."

Mặt cô đỏ bừng như quả táo chín, Đường Tôn biết cô sắp đạt tới khoái cảm, lập tức nâng eo cô lên, dùng sức nhấn vào.

Quy đầu đâm vào nơi đó của cô, Chu Hạ hít một tiếng, cao trào cuộn cuộn ập tới. Đường Tôn không bị ảnh hưởng, anh tiếp tục ra vào, chỉ là càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh.

Khi cao trào của Chu Hạ dần dần lắng lại, anh mạnh mẽ dùng lực va chạm tiếp tục đưa Chu Hạ lên đỉnh cao trào. Đường Tôn di chuyển vật đàn ông sang bên cạnh, có một dòng dung dịch kết hợp với tinh dịch như thủy triều trào ra bên ngoài.

Trong thời gian nhảy mất, trên cơ thể hai người đều bị dính tinh dịch.

Trước khi Chu Hạ ngắt đi còn cắn răng nghĩ, nhất định phải tìm cơ hội ăn sạch Đường Tôn.

Ngày thứ hai, Chu Hạ từ trên giường tỉnh lại, định ôm Đường Tôn mà lại biến thành gối đầu.

Cô sờ sờ ga giường, vẫn còn hơi ẩm.

Thò đầu từ trong chăn ra, nghe thấy tiếng nước từ phòng tắm truyền đến, yên tâm. Cô lại ngã xuống giường, bỗng nhiên một cơn đau từ giữa chân truyền đến.

Đau quá.

Vén chăn lên xem xét, được lắm, hai bên đùi rất nhiều máu bầm, vừa đỏ vừa sưng.

Tiếng nước ngừng lại dọa Chu Hạ vội vàng lấy chăn che lại, một lần nữa nằm nghiêm chỉnh trên giường.

Đường Tôn vừa lau tóc vừa đi tới bên cạnh, anh cười đến vô cùng sáng khoái: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Nửa gương mặt của Chu Hạ đều vui vào trong chăn.

"Chân còn đau không em?" Buổi sáng Đường Tôn đã nhìn qua, chỗ đó hơi nghiêm trọng, đều tại anh không tiết chế.

Chu Hạ ngăn bàn tay đang muốn vén chăn của anh lên, "Đừng, đừng nhìn, hơi đau thôi."

"Anh đi mua thuốc bôi cho em." Đường Tôn nói.

"Em với anh đi."

Đường Tôn nhún mày liếc cô một cái, khóe miệng cười trêu đùa: "Em đi thế nào?"

Chu Hạ: "Vậy anh đi đi."

Đường Tôn thu dọn rồi ra ngoài, Chu Hạ nhảy xuống giường mặc quần áo, lúc ống quần cọ vào chân, cô hít một hơi khí lạnh.

Mặc xong, Chu Hạ đỡ eo ngồi xuống đầu giường, vừa cầm điện thoại liền có cuộc gọi đến.

Nhìn dãy số hiển thị, không có tên người gọi.

Nhưng Chu Hạ nhìn mấy số ở đuôi liền đoán được là ai.

Trình Cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Đường Tôn mua thuốc xong quay lại, Chu Hạ đang nhìn điện thoại chừ. Chờ khi anh đi qua, chỉ có thể liếc được mấy chữ "đã gửi" lóe lên trên màn hình.

Anh mở hộp thuốc ra, "Gửi tin nhắn cho ai vậy?"

"Một người bạn trên mạng."

Chu Hạ cho rằng Đường Tôn sẽ hỏi thêm vài câu, ai ngờ anh chỉ gạt đầu, không hề truy hỏi đến cùng.

Cần bôi thuốc rồi.

"Để tự em bôi." Chu Hạ kéo chăn vào.

Đường Tôn cong miệng lắc đầu: "Em bôi không đều."

Chu Hạ rất sợ Đường Tôn sẽ nói ra câu "Anh cũng không phải chưa từng thấy qua", bởi vì cô nghe thấy sẽ vô cùng xấu hổ. Mà dưới loại trường hợp này, từ chối thế nào cũng không thay đổi được kết quả. Kết quả là cô vẫn sẽ thỏa hiệp thôi.

Thế là cô không dấy dựa nữa, đau khổ kéo chăn xuống bên chân, nhắm mắt lại, bộ dáng anh dừng hy sinh: "Tới đi!"

Đường Tôn buồn cười, anh quỳ gối xuống giường, cởi cái quần Chu Hạ mới mặc vào không lâu ra, Chu Hạ khẽ nâng eo, làn da bên hông liền nổi một tảng da gà.

Anh rút tay về, nghĩ thầm bản thân vừa mới từ bên ngoài trở về, tay vẫn còn lạnh như băng.

"Chờ anh."

Chu Hạ khẽ mở tay đang che mắt mình một chút, nào còn nhìn thấy bóng dáng Đường Tôn đâu nữa.

"Đường..."

Âm thanh của cô bị át đi bởi tiếng máy sấy tóc.

Chu Hạ sờ bụng, nơi đó vẫn còn cảm nhận được nhiệt độ của Đường Tôn chạm vào, lạnh băng, hơi ngứa.

Không phải anh định đi sấy tay đó chứ?

Kết luận này đến lúc Đường Tôn bôi thuốc liền có kết quả.

Tay anh rất ấm, tuyệt nhiên không lạnh, còn hơi ngứa ngứa.

Trong lòng Chu Hạ thoáng chốc chảy ra một dòng nước ấm.

... Nhưng trong lòng có ấm có ngọt cũng không thể bỏ qua được cảm giác như có như không ở phần đùi.

Thuốc bôi hẳn là có thành phần bạc hà bên trong, tỏa hương trong không khí, bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh. Chu Hạ rất muốn cử động chân nhưng lại không thể cử động khiến đầu ngón chân cô đã cuộn tròn lại một chỗ.

Hơi thở của Đường Tôn nóng hổi, khi anh cúi đầu xuống bôi thuốc lại khiến Chu Hạ cảm thấy dụ dỗ vô cùng. Chu Hạ cắn mu bàn tay, không dám phát ra tiếng, cô chỉ cần vừa nghĩ tới Đường Tôn nghiêng đầu một chút liền nhìn thấy quần nhỏ màu hồng phấn của mình là toàn thân liền cảm thấy ngứa ngáy.

Vẫn may bôi thuốc rất nhanh, chờ khi thuốc ngấm Chu Hạ liền có thể mặc quần, cô đã vô mè chẳng sợ nức, lôi kéo Đường Tôn nói: "Đói bụng."

Đường Tôn lục lục túi, mở một hộp cháo đã đóng gói tới trước mặt cô: "Là cháo thịt nạc."

Cháo rất thơm, Chu Hạ bung lên ăn, một miếng lại một miếng làm cô nhớ tới bản thân biết làm cái món "cháo đường" kia.

Hôm nào cô phải học học học.

Chu Hạ nằm cả ngày, Đường Tôn lại làm việc cả ngày.

Thuốc bôi rất hiệu quả, bôi được mấy giờ Chu Hạ liền nhìn lại bên đùi, vết sưng đỏ đã tan đi, không tác động vào đoán chừng sẽ không bị đau.

Chu Hạ nhẹ chân nhẹ tay đi tới bên người Đường Tôn, anh đeo một cặp kính không gọng, sống mũi cao cao, khi nhìn nghiêng là một đường thẳng tắp, lúc nhú mày cả người có chút bất đồng.

Có chút giống... lúc anh học cấp ba. Chỉ có điều nhiều hơn một chút thành thực.

Theo quan sát trước kia của Chu Hạ, Đường Tôn là người nói năng thận trọng, anh giống như tòa băng sơn, chỉ cần ở đâu là tự động phát ra khí lạnh. Nữ sinh thời điểm đó chính là yêu thích mẫu người như vậy, lại thêm anh còn là học bá, cho nên người cạnh tranh với Chu Hạ rất nhiều.

Nhưng sau khi bọn họ gặp gỡ, Đường Tôn trở lên rất hòa hợp, chưa hề tỏ ra lạnh lùng, cho dù mặt đơ thì người ta cũng vẫn nhìn thấy sự ấm áp đằng sau của anh, ôn hòa hữu lễ, đối với cô cũng rất kiên nhẫn.

Trong khoảng thời gian này Chu Hạ luôn cảm khái, quả nhiên quan trọng là đúng thời gian gặp đúng người. Nếu so với trước kia, làm sao cô có thể gặp vận khí tốt như bây giờ, có thể tiếp xúc gần gũi với anh.

Mà bây giờ còn đang ở bên nhau.

"Đường Tôn."

"Ừm?"

Chu Hạ từ đằng sau ôm lấy anh, đầu tựa vào hõm vai anh, "Anh có mệt không? Ngồi cả buổi chiều rồi."

"Quen rồi." Anh thẳng lưng nói.

Chu Hạ cọ cọ, nói: "Thật ra em có thể nuôi anh mà, anh đừng vất vả."

Cô biết mấy câu này không có khả năng, nhưng cô chính là muốn Đường Tôn biết cô thật sự rất thích anh.

Đường Tôn khép laptop lại đẩy ra, giờ tay nắm lấy cánh tay Chu Hạ: "Vậy hóa ra là em bao dưỡng tiểu bạch kiểm."

"Đúng vậy." Chu Hạ cười khanh khách, "Anh đừng xem thường em, quán cà phê kia kiếm rất nhiều tiền."

"Anh nào dám xem thường kim chủ của mình?" Đường Tôn rất phối hợp.

Chu Hạ thom lên má anh một cái rõ to: "Vậy thì kim chủ sẽ dẫn anh ra ngoài ăn bữa tối dưới ánh nến!"

"Cảm ơn kim chủ yêu thương!"

Chu Hạ càng cười vui vẻ, sau khi cười xong, Chu Hạ yên tĩnh lại.

Cô đi tới ngồi trước mặt Đường Tôn, tỉ mỉ cầm lên đầu gối anh: "Đường Tôn, anh có muốn về nhà gặp người lớn trong nhà em không?"

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Đường Tôn mang theo thuốc bổ cùng Chu Hạ đứng trước cửa nhà cô.

Chu Hạ móc chìa khóa, mở cửa, để lộ ra một khe cửa nhỏ.

"Mẹ và dượng rất tốt." Cô nói.

Đường Tôn sờ sờ mũi, "Anh biết rồi." Cô nói nhiều lần lắm rồi, so với anh còn khấn trượng hơn.

Chu Hạ dắt anh vào cửa, phòng khách không có ai, cô gọi một tiếng: "Mẹ ơi!"

"Đây." Chu Hân từ phòng bếp đi ra, "Hạ Hạ về rồi à! Com sắp... nấu xong, vị này là?"

Chu Hạ chỉ nói cô muốn trở về, chứ không nói muốn dẫn người trở về.

"Mẹ, đây là bạn trai con, Đường Tôn."

"Chào bác."

"À tốt tốt, chào cháu."

Chu Hân bất động thanh sắc quan sát Đường Tôn, một lát sau, trong mắt bà liền lộ ra tia hài lòng.

Xem ra khuôn mặt của Chu Hạ là được di truyền từ mẹ. Đây là suy nghĩ đầu tiên của Đường Tôn.

Đường Tôn vừa tiến gần về phía Chu Hân vừa nói: "Bác gái, đây là chút quà nhỏ, mong bác và bác trai không ghét bỏ."

"Ồi làm sao còn cần quà cáp?" Chu Hân cười đến vui vẻ, nhận lấy đồ, "Lại khiến cháu phải tốn kẹm rồi."

"Không đâu ạ, bác vui vẻ là được rồi."

Ba người tâm tư khác nhau, nhưng đều suy nghĩ theo hướng tốt đẹp. Chu Hân mỉm cười, nhìn Chu Hạ nói: "Hạ Hạ mau dẫn cậu ấy ngồi xuống, mẹ làm thêm mấy món nữa là xong."

Chu Hạ bóc cho Đường Tôn một ít hạt để ăn, vừa mới bóc được ba hạt thì cửa ra vào được mở ra.

"Là bác trai à?" Đường Tôn hỏi.

Trong lòng Chu Hạ lộp bộp, nhìn theo Đường Tôn. Là Trình Dị Minh và Trình Cảnh.

Đây là lần đầu tiên Đường Tôn nhìn thấy Trình Cảnh.

Anh biết người này. Chính là người đàn ông Chu Hạ rất không thích.

Đường Tôn đứng lên, hướng Trình Dị Minh cúi người: "Chào bác trai."

Nhưng khi cùng Trình Cảnh đối mặt, ánh mắt anh liền thay đổi.

"Xin chào. Đường Tôn."

Trình Cảnh trầm mặc, "Trình Cảnh."

Dù là Trình Dị Minh, cũng cảm thấy giữa hai người này có sấm sét vang dội.

Lúc này Chu Hân từ phòng bếp ló đầu ra, "Đều về rồi, rửa tay ăn cơm thôi."

Chu Hạ kéo tay Đường Tôn: "Ăn cơm."

Đường Tôn nắm chặt tay cô, đấm đau mắt Trình Cảnh.

Anh ta ngửi thấy mùi máu tanh.

Trên bàn cơm, món ăn rất đa dạng, phong phú.

Biểu cảm của từng người cũng rất phong phú.

Chu Hạ gấp cho Đường Tôn miếng thịt: "Ăn thịt."

Đường Tôn nhẹ nhàng trả lời: "Được."

Anh đưa tay, muốn gấp lại cho Chu Hạ miếng thịt, lại gấp cùng một miếng với Trình Cảnh ngồi đối diện.

Chu Hạ lập tức ngừng động tác nhai nuốt, cô để đĩa xuống kéo cánh tay Đường Tôn, "Em muốn ăn rau, anh gấp cho em."

Đường Tôn nhú mày, theo lời cô gấp rau, tranh chấp nhỏ cứ như thế mà trôi qua.

Ăn món ngon, Chu Hạ lại không cảm thấy mùi vị, cô cảm thấy mình có chút liêu lỉnh.

Cô quên, theo tính cách của Trình Cảnh, trừ khi để anh ta triệt để mất hết tự trọng, bằng không anh ta căn bản sẽ không có cái gì thay đổi.

Trình Cảnh trước kia rất côn đồ. Chu Hạ có chút sợ Đường Tôn vì ngày hôm nay mà chịu thiệt thòi.

Sau bữa ăn, trong lòng Chu Hạ như có tảng đá rơi xuống. Cô nắm tay Đường Tôn, nhìn mọi người nói: "Con dẫn Đường Tôn lên phòng con."

"Đi đi, đi đi." Chu Hân nói.

Nhưng mà Trình Cảnh sau khi nghe thấy phản ứng rất kỳ quái, cuối cùng cười một tiếng, vẻ mặt hứng thú.

Điều này khiến cho Chu Hạ không hiểu sao sợ hãi.

Chờ khi lên phòng, Chu Hạ mới biết vì sao Trình Cảnh lại cười.

*

Đường Tôn ngồi trên giường Chu Hạ, căn phòng trang trí cực kỳ đơn giản, anh chỉ cần liếc một cái là nhìn được toàn bộ.

Bàn học đặt phía trước cửa sổ, gian phòng theo hướng nam, ánh nắng chiếu vào rất sáng, chiếu lên một góc mặt bàn bằng thủy tinh. Bên cạnh giường là tủ quần áo âm tường, một bên liền kề giá sách, ngoại trừ sách còn xếp đầy các loại đồ chơi.

Anh chỉ vào một quyển sách bìa cứng trên giá, hỏi Chu Hạ: "Đó là cái gì?"

Hai mắt Chu Hạ tỏa sáng: "Đó là album ảnh, để em cho anh xem hình em khi còn bé!"

Nói xong, cô chuyển ghế tới trước giá sách, mới đặt một chân lên liền bị Đường Tôn ôm xuống, "Đề anh."

Trong lòng Chu Hạ cười thầm, cô chính là cố ý, đợi Đường Tôn ôm cô xuống. Cảnh này cô từng nghĩ tới nhiều lần, cuối cùng cũng thành hiện thực.

Thật tốt, những việc muốn làm trước kia đều đang hoàn thành từng việc từng việc một. Cô nghĩ.

"Đây là em lúc ba tuổi."

Hai người ngồi cùng một chỗ, Chu Hạ tràn ngập phấn khởi, chỉ cái này nói cái kia, lúc cười lên giống hệt khi còn bé.

"Em một chút cũng không thay đổi."

Đều xinh đẹp.

Chu Hạ ngại ngại cười cười, cô đột nhiên nhớ tới trong tủ quần áo có một album lớn hơn, cô chạy tới kéo cửa tủ ra, "Em còn một quyển nữa, nhiều ảnh hơn."

Nhưng khi kéo ngăn tủ, ký ức buồn nôn một năm trước xuất hiện khiến cô vội vàng đóng cửa tủ.

Từ đó về sau, cô không dám để quần áo nhỏ trong tủ nữa.

Nhưng dù sao cũng là ở trong nhà, khó tránh khỏi sẽ có quần áo dự phòng.

Cũng biến mất.

Chu Hân sẽ không đụng vào tủ quần áo của cô.

Chỉ có Trình Cảnh.

Cô nắm chặt tay cầm của cửa tủ, ngón tay hơi run rẩy.

Chỉ một thoáng, Đường Tôn liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng anh không thể nói ra, dù sao Chu Hạ cũng không hề nói với anh bất cứ chuyện gì liên quan đến Trình Cảnh.

Cô ở đây, anh chỉ biết Trình Cảnh khiến cô rất chán ghét mà thôi.

"Không tìm thấy album ảnh sao?"

Chu Hạ hồi phục tâm trạng, miễn cười tươi cười: "Đúng vậy, hẳn là mang tới thành phố B rồi."

"Vậy thì khi về sẽ xem."

"Vâng, được."

...

Chu Hạ không ở nhà, mà cùng Đường Tôn trở về khách sạn.

Bên cạnh con đường sáng trưng đèn điện là ngõ hẻm tối đen như mực, thế giới đều là lưỡng cực hóa, hướng chỉ con người?

Chu Hạ lôi kéo tay Đường Tôn, đi trên đường như gấu Koala.

Hai người cả đoạn đường không nói chuyện nhưng vẫn nhu tình mật ý, bỗng có người gọi bọn họ.

"Chu Hạ."

Đường Tôn quay lại đầu tiên.

Anh nhìn Trình Cảnh, trực tiếp đối diện.

"Chúng ta nói chuyện đi."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Chu Hạ một thân một mình đứng ở đầu ngõ, chân phải đứng trong bóng tối, chân trái đứng ngoài ánh sáng, cô nắm tay lại, tâm trạng rối bời.

Cô không hiểu sao nói chuyện lại phải đi vào ngõ nhỏ

Trong đó rất tối, đoán chừng chắc chỉ nhìn thấy hình dáng mặt của đối phương.

Nói chuyện gì nhỉ? Nói đã mười phút rồi.

Chu Hạ bần khoản không biết có nên đi vào tìm Đường Tôn hay không, một tiếng kêu xuyên qua lỗ tai cô, trong đầu liên oang một tiếng, cả người sùng sốt.

Sau hai giây cô liền chạy vội vào, tiếng đánh nhau càng lúc càng lớn, cô dừng lại che miệng không dám phát ra âm thanh, Chu Hạ nhìn thấy hai bóng đen đang quần lấy nhau mà đánh.

Nói đúng ra, là Đường Tôn một mình đánh, anh đánh Trình Cảnh như phá túi, tiếng da thịt cọ sát, ít nhất phải dùng đến năm phần sức lực.

Không phải Đường Tôn bị đánh, Chu Hạ tạm yên tâm, "Đường Tôn, Đường Tôn, đừng đánh nữa, sẽ chết người đấy." Cô không dám tiến lên, cũng không phát hiện giọng nói của mình đang run rẩy.

Mà vốn dĩ Trình Cảnh còn đang giãy dụa, nghe thấy giọng nói của Chu Hạ liền bất động, mặt anh ta xám như tro, giống như rơi vào tuyệt vọng.

Đường Tôn nghiêng quay hăm, vô tình ném Trình Cảnh xuống dưới đất, "phang" một tiếng, Đường Tôn bồi thêm một cú.

Chu Hạ nghe thấy tiếng xương cốt bị gãy.

Cô vội vã chạy tới, ôm Đường Tôn: "Đừng... đừng đánh nữa, đủ rồi. Anh... anh có bị thương không?"

"Tay đau." Đường Tôn nuốt xuống máu tanh trong miệng nói.

Chu Hạ không còn gì để nói, chỉ có thể ôm anh, hoàn toàn không nhìn Trình Cảnh.

Nửa ngày, cô nói với giọng khàn khàn: "Chúng ta đi thôi..."

Đường Tôn ôm eo Chu Hạ: "Ừm."

Bóng dáng hai người gần bó đi ra ngoài, trong mắt Trình Cảnh xuất hiện một điểm sáng từ xa.

Anh ta muốn cười, lại khiến khóe miệng bị rách đau đớn.

"Fuck."

Chu Hạ dùng thuốc hai ngày trước Đường Tôn mua cho cô để bôi đắp đùi đưa cho anh thoa nắm tay.

Chỗ đó sưng đỏ, còn bị xước mấy vết, có thể thấy anh sử dụng rất nhiều sức lực. Khi thoa thuốc, nhất định rất đau nhưng anh không rên một tiếng, giống như không có cảm giác.

Lúc này Chu Hạ chậm chậm, tay cũng không run, cô thoa một lớp lại một lớp, Đường Tôn không dám từ chối.

"Em còn tưởng anh phải chịu thiệt thòi."

"Sẽ không. Anh ta không đủ tư cách."

Ông nội Đường Tôn là quân nhân, khi còn bé anh đã theo ông nội anh lăn lộn trong quân đội rồi.

Những người ở trong đó thật sự có bản lĩnh, ông nội anh càng lợi hại hơn, lớn lên dưới tay bọn họ, Đường Tôn không có khả năng chỉ biết khoa tay múa chân.

Mà anh còn có một người bạn thân cùng nhau lớn lên, người đó mới thật sự lợi hại. Đường Tôn có thể cùng cậu ta so trí thông minh, nhưng tuyệt đối không thể cùng cậu ta so nắm đấm.

Thoa xong thuốc mỡ, Chu Hạ nghiêm mặt nói: "Sau này đừng như vậy."

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

"Hạ Hạ." Đường Tôn sờ đầu cô, "Em phải tin tưởng anh."

Anh sẽ không để người khác bắt nạt em. Câu này Đường Tôn không nói ra.

Anh cảm thấy, sến súa, ngại ngùng... Tóm lại, anh mới không nói.

Chu Hạ hạ người ôm eo anh, thân thể cong thành một độ cong khó làm, cô lại làm rất dễ dàng.

"Em biết."

Nhưng em cũng sợ anh mạo hiểm.

Ôm ôm, Chu Hạ liền cảm thấy sức ép ở ngực.

Đường Tôn cứng.

Chu Hạ: "... " Cái này cũng cứng được sao.

Hai ngày nay bọn họ đều ở biên giới Lôi Trì thăm dò, nhưng giờ thấy tay Đường Tôn còn bị thương, cô sợ làm loạn sẽ khiến vết thương nặng thêm.

Thế là cô rất ngoan ngoãn ngồi thẳng người: "Anh vào phòng vệ sinh đi, cẩn thận đừng để dính nước."

Đường Tôn nhú mày: "Chỉ có tay anh bị thương thôi."

"Ý gì... á!"

Cô bị Đường Tôn đẩy ngã lên giường.

...

Trời lạnh, Chu Hạ mặc quần tất dày bên trong quần jean. Đường Tôn cúi người hôn cô, tay sờ sờ đai quần, mở vài cúc áo, rồi lại sờ phần hông.

Anh hôn lên môi Chu Hạ, "Xoay mông."

Chu Hạ bị hơi thở của anh mê hoặc đến mê mẩn, cô vịn vịn uốn éo cái mông, quần bị cởi ra đến ngang đùi, da thịt mềm mịn như trứng gà, vừa trơn vừa trắng.

Cô ngửa đầu để Đường Tôn hôn cổ, xương quai xanh, ngực mình, tiếng rên rỉ nghẹn trong cổ họng, khiến vật nơi nào đó của anh đang ngẩng đầu bỗng cứng rắn.

Đường Tôn vân vê tầng quần lót mỏng, ngoại trừ quần dài bị cởi một nửa, toàn thân Chu Hạ đều còn nghiêm chỉnh.

Có dòng nước ấm thấm ra bên ngoài khiến quần lót ẩm ướt. Đường Tôn lần mò khiến ngón tay ướt đẫm, anh cũng không cảm thấy dấp dính, liếm mát đầu ngực Chu Hạ đến quên trời quên đất, vừa mát vừa cần, như đang nhấm nháp chiếc bánh gato.

"Uớt nhanh quá." Đường Tôn cười.

Răng nanh sượt qua đầu ngực, Chu Hạ bỗng nhiên kêu một tiếng, ôm lấy Đường Tôn vui đầu vào ngực anh.

Tay vừa bôi thuốc chống lên bên cạnh, Đường Tôn ngược lại không thêm để ý tay đau, anh chính là sợ thuốc bôi sẽ dính vào người Chu Hạ.

Đầu lưỡi từng chút từng chút liếm láp đầu ngực sưng đỏ, bàn tay cởi quần lót ném sang một bên, ngón tay đang day day cánh hoa ướt át.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: (18+)

Đường Tôn dùng đầu ngón tay móc móc bên trong hoa động, Chu Hạ nâng eo đẩy đẩy lồng ngực anh, không thể kiềm chế mà vô thức cong chân. Hai cánh hoa theo đó mở ra, ngược lại càng giúp ngón tay ra vào thuận lợi.

"Đường Tôn... Ừm..." Chu Hạ gọi.

"Ừm?" Chạm rài hôn một đường xuống dưới, tại phần rốn hôn mát một vòng, trong lòng bàn tay nháy mắt càng ướt đẫm.

Làm sao có thể ra được nhiều nước vậy. Đường Tôn nghĩ.

Chu Hạ lờ mờ đoán được anh muốn làm gì, bên cạnh xấu hổ thì càng nhiều hơn là mong đợi. Cô nghĩ may mà hôm nay về nhà đã tắm rửa một lần.

Đường Tôn dùng tay tiếp tục khiến Chu Hạ cong chân lại, nụ hôn ẩm ướt rơi vào khu vườn bí mật, chớp mũi cọ sát có chút ngứa ngứa, lúc ngậm lấy hạt châu đang run rẩy, anh không khỏi tăng thêm vài phần sức lực.

"Á." Nơi đó tựa như có chót mồi, bị Đường Tôn ngậm vào liền tuôn một lượng lớn mật dịch, Chu Hạ sắp hồng rồi, bụng dưới co thắt dồn dập rồi bắn ra.

"Nhanh vậy sao?" Đường Tôn hút sạch mật dịch vừa chảy ra, gương mặt bị dính nước hơi óng ánh, anh cũng không để ý, tiếp theo chiếm lấy hai cánh hoa mềm mại, nhẹ nhàng cắn mút, vốn là nước đang ngừng chảy lại theo khe hẹp tràn ra ngoài.

Lặp đi lặp lại kích thích nhiều lần khiến bụng Chu Hạ co thắt dữ dội, mồ hôi chảy ra ướt đẫm, chiếc lưới linh hoạt luồn vào lối đi chỉ có quy đầu từng ra vào, chân cô bị giữ lại không thể cử động, nhưng cô muốn ôm cái gì đó, thế là Chu Hạ vội vàng chộp lấy cái gối siết chặt trong ngực.

Hơi lạnh từ sợi tổng hợp ma sát vào đầu ngực đã dựng thẳng, Chu Hạ vừa mới cảm nhận được thì phía dưới Đường Tôn lại đang dùng lưới bắt chước vật đàn ông ra vào vào mị huyết từng cái từng cái một.

Trên dưới đều bị kích thích.

Cái lưới ra vào bên trong vách hang kiểu mị yếu ớt, Đường Tôn không chế lực đạo đẩy qua đẩy lại, bên trong miệng tràn ngập mùi hương tình dục. Khu vườn dưới mũi bị thấm ướt hoàn toàn, anh ép chặt lấy ga giường để kìm nén bản thân, mắt thấy Chu Hạ sắp đạt đến cao trào, anh tại điểm giới hạn rút đầu lưới lại, đột nhiên bắt lấy tay Chu Hạ nắm chặt vật đàn ông của mình.

Chu Hạ trải qua hai lần kinh nghiệm, vật cứng rắn vừa cọ vào tay liền tự giác chuyển động.

Chỉ là lần này vật đó trong tay so với lần trước càng thêm nóng hổi, bàn tay to lớn của Đường Tôn vẫn còn đang phủ trên tay cô, Chu Hạ cũng chỉ bị động lặp lại theo động tác.

Trong lòng bàn tay có phải đã trầy da rồi hay không?

Cô vừa nghĩ tới, Đường Tôn liền đem vật cứng rắn của anh rút ra, bản thân cũng gia tăng tốc độ và sức lực lên xuống.

"Ách!"

Một dòng tinh dịch ấm nóng như bão tố phun ra, bắn đầy lên bụng Chu Hạ...

Tối hôm đó, hai người nhẹ nhàng vui vẻ, ôm nhau ngủ say.

Đường Tôn trở về thành phố B

Còn Trình Cảnh bị đánh gãy một cái xương sườn, được đưa vào bệnh viện.

Đêm hôm đó, là Chu Hạ gọi xe cứu thương.

Trình Cảnh có lẽ không biết, hoặc có lẽ biết nhưng giả bộ không biết. Dù sao từ sau đêm đó, anh ta liền không nói chuyện với Chu Hạ, ngay cả ánh mắt giao nhau cũng không có.

Trình Dĩ Minh có hỏi Trình Cảnh là ai ra tay, Trình Cảnh chỉ nói trước kia đắc tội với người ta. Trình Dĩ Minh cũng biết trước kia anh ta tương đối du côn, liền không hỏi thêm nữa.

Chuyện này cứ như thế mà khép lại.

Trình Cảnh xuất viện trước một ngày sang năm mới.

Chu Hạ chủ động muốn đưa cơm cho Trình Cảnh, còn khiến Chu Hán ngạc nhiên mãi. Dù sao bà cũng sống đến từng này tuổi, vẫn nhìn ra được quan hệ giữa Chu Hạ và Trình Cảnh thật chẳng ra sao.

Chu Hạ nhận hộp giữ nhiệt: "Con đi rồi về ngay."

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, Chu Hạ không quàng khăn cũng không cảm thấy lạnh, đi trên đường nhanh nhẹn thêm mấy phần.

Đi tới cửa phòng bệnh, Chu Hạ chậm lại bước chân.

Lúc đi vào, Trình Cảnh đang chợp mắt. Chu Hạ thấy lông mi của anh ta đang run rẩy.

"Com tôi đặt ở đây." Đặt hộp cơm ngay ngắn, Chu Hạ đứng thẳng lên, "Hôm nay tôi tới là muốn xin lỗi anh."

Trình Cảnh không nói lời nào.

"Tôi xin lỗi, Đường Tôn ra tay hơi nặng. Thật xin lỗi." Chu Hạ cúi đầu một cái, "Nhưng lúc trước anh làm cái loại chuyện kia, thật sự chạm tới ranh giới cuối cùng của tôi. Mà tôi cũng không phải là người rộng lượng, chính là hẹp hòi cực kỳ, căn bản chưa từng có suy nghĩ muốn tha thứ cho anh. Nhưng Đường Tôn là bạn trai tôi, anh ấy đã thay tôi ra mặt, tôi cũng sẽ không thể tiếp tục hẹp hòi nữa. Cho nên, lần này bỏ qua, chúng ta không ai nợ ai, cũng không liên quan đến nhau, mệnh ai người đó sống. Tôi nói xong rồi, cứ như vậy đi."

Trình Cảnh vẫn không nhúc nhích, cũng không nói chuyện.

Chu Hạ biết anh ta nghe được, cô đi tới cửa, "Anh nhớ ăn cơm, cố gắng dưỡng thương, mẹ và dương vẫn chờ anh trở về ăn tết."

...

Sau khi Chu Hạ đi, Trình Cảnh nhìn một cảnh khô đung đưa ngoài cửa sổ, xuất thần thật lâu.

Lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Chu Hạ, liền muốn có được cô.

Chu Hạ xinh đẹp hơn những bạn gái trước của anh ta.

Trình Cảnh là người rất đào hoa, cấp hai đã bắt đầu không ngừng đổi bạn gái. Nữ sinh xung quanh đều biết anh ta hoa tâm, nhưng vẫn không chống lại được dáng dấp đẹp trai của anh ta, còn có mị lực của đồng tiền, ai cũng muốn ngã nhào vào người anh ta.

Lớp mười hai năm đó, Chu Hạ xuất hiện, anh ta thu lại tâm tư.

Đây là lần đầu tiên anh ta theo đuổi một người.

Chỉ là cách thức theo đuổi tương đối độc đáo, đó chính là không ngừng gây phiền toái cho Chu Hạ.

Nào biết khéo quá thành vụng, cũng khiến Chu Hạ ghét bỏ anh ta, anh ta liền thu liễm lại, chỉ yên lặng quan sát cô, không có hành động nào khác.

Sau khi thi xong đại học, Trình Dị Minh cùng Chu Hân kết hôn.

Trình Cảnh nửa vui nửa buồn.

Vui là hai người có thể tiếp xúc gần gũi, buồn là hai người có thêm một tầng quan hệ trước pháp luật.

Nhưng sau này, vui, cũng thành buồn — Chu Hạ lên đại học cực ít về nhà.

Mấy năm qua đi, Trình Cảnh kết giao với rất nhiều bạn gái, hoặc nhiều hoặc ít đều cùng Chu Hạ có ba phần giống nhau.

Cũng không phải anh ta thích Chu Hạ đến mức khác cốt ghi tâm. Đơn giản bởi vì, không chiếm được, cô liền trở thành ánh trăng sáng, nốt chu sa trong lòng anh ta, làm sao cũng không thể quên.

Sự kiện trộm quần lót một năm trước, thật sự là ngoài ý muốn.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Ngày đó Trình Cảnh uống say, đi nhầm phòng.

Khi anh ta tỉnh lại may mắn Chu Hạ không ở nhà, ôm cái trán đi ra, anh ta thấy cái quần lót bên cạnh ghế salon.

Hắn là của Chu Hạ sau khi đi chưa kịp cất.

Đây là quần lót của Chu Hạ.

Trình Cảnh ngón tay khẽ động, ma xui quỷ khiến thế nào lại cầm về phòng mình.

Có lần thứ nhất, liền có vô số những lần sau. Chu Hạ luôn luôn không về nhà, Trình Cảnh lại luôn dựa vào hành vi tà ác này nhớ tới cô.

Một mặt anh ta phi nhỏ mình, mặt khác lại cảm trộm về nhiều hơn, khi đã quá rõ ràng, anh ta muốn trả về. Không nghĩ tới anh ta mới lấy đồ từ tủ quần áo mình ra, ngoài cửa liền rầm một cái. Anh ta có tạt giặt mình, lập tức đi xem, đúng là Chu Hạ.

Trình Cảnh tê liệt Chu Hạ không hề phát hiện, nhưng Chu Hạ mấy ngày sau đều xa cách lạnh lùng thật sự khiến anh ta tuyệt vọng.

Cô biết. Nhưng anh ta còn muốn tiếp cận cô.

Không ngoài dự liệu, các hành động tiếp cận đều khiến Chu Hạ vô cùng phản cảm. Anh ta biết sai, nhưng chính là không nhẫn xuống được.

Trình Cảnh cảm giác, mình đúng là bệnh rồi.

Sau đó, sự biến thái của anh bức Chu Hạ về thành phố B.

Lại sau đó, Chu Hạ nói mình có bạn trai, hơn nữa còn muốn cùng người kia ở khách sạn.

Trình Cảnh giận điên lên, anh ta thậm chí ném được cảm giác bị phản bội. Vì để khiêu khích, anh ta lại giẫm lên vết xe đổ, mang hết tất cả đồ nhỏ của Chu Hạ xếp trong tủ quần áo về phòng mình.

Đương nhiên anh ta hiểu rõ, điều này ngược lại sẽ càng đẩy Chu Hạ ra xa.

Nhưng như thế cũng tốt, để anh ta triệt để hết hy vọng, từ sau khi anh ta bị Đường Tôn đánh trước mặt Chu Hạ, là anh ta biết mình không còn cơ hội.

Để cô chán ghét mình, cũng rất tốt.

Mà Chu Hạ thì sao?

Không có anh ta cố ý thăm dò và tiếp xúc, anh ta nhìn ra được, trong năm này cô trải qua rất vui vẻ.

Trung tuần tháng hai, gió xuân lạnh thấu xương, không hề có chút hơi ấm.

Con đường ở thành phố B vắng vẻ, gió lạnh thổi, lá khô bay đầy trời.

Chu Hạ nắm tay nhét vào trong áo khoác, kéo vali hành lý, về đến nhà, bật lò sưởi lên mới thở phào nhẹ nhõm.

Đường Tôn một lúc nữa sẽ tới đón cô, muốn dẫn cô đi gặp mấy người bạn.

Vì muốn để lại ấn tượng tốt với bạn anh, Chu Hạ đã cố gắng đem áo khoác lông đổi thành áo khoác bình thường.

Kết quả là, Đường Tôn đem áo khoác của anh phủ lên người cô.

"Đi lên thay."

Nét mặt anh nghiêm túc, Chu Hạ không dám manh động, khoác áo của anh lên nhà đổi áo lông. Lúc xuống cô ôm theo áo khoác của anh, đi cà nhấc mặc vào cho anh, nịnh hót nói: "Bạn trai nhà em thật đẹp trai quá."

Đuôi mắt Đường Tôn cong cong, nhin xuống, "Sau này đừng mặc ít như thế."

Chu Hạ gạt đầu giống gà con mổ thóc, cúi người lên xe, động tác lưu loát thắt dây an toàn, "Hôm nay muốn đi gặp bạn mà em đã gặp qua sao?"

"Gặp qua hai người. Trang Hà và Lộ Chước, Tiêu Thần Thần và chồng cậu ta ra nước ngoài chơi còn chưa quay về. Còn có một người, em chưa nghe qua, tên là Nhạc Tri."

"Nhạc Tri? Cái tên này rất hay, nghe đã cảm thấy có văn hóa."

Đường Tôn cười cười: "Cậu ta là cái người học kém nhất trong nhóm bọn anh."

Chu Hạ: "..."

Địa điểm gặp mặt là hội sở Kiều Đình nổi danh thành phố B.

Chu Hạ ăn mặc dày cộp đi theo sau lưng Đường Tôn. Không ai ngăn cản, bọn họ một đường đi lên, đến một phòng bao ở tầng cao nhất.

Thật ra trước khi đi vào Chu Hạ đã tưởng tượng ra khung cảnh ba người ngồi quanh một chiếc bàn đàm luận về xu thế tài chính gần đây. Nhưng sau khi bước vào, Chu Hạ liền trầm mặc.

"Vương tặc!" (*)

(*) Ý chỉ con bài lớn nhất

Chu Hạ chưa từng nghe qua chủ nhân của âm thanh này, đoán chừng anh ta chính là Nhạc Tri.

Vẫn là Lộ Chước phát hiện ra bọn họ, anh ta vẫy tay: "Ày mười tào tới, đổi sang mặt chược, đổi sang mặt chược!" Cuối cùng anh ta lại hướng Chu Hạ như rồng mây: "Này, em đâu, lại đây gặp mặt."

Chu Hạ: "..."

Bên cạnh Lộ Chước là một cô gái, mắt to mũi cao cằm nhọn, ăn mặc hở hang, áo khoác để trên đùi, yên lặng nhìn cô.

Cô gái này Chu Hạ nghĩ một lúc, rồi cuộc cũng nhớ ra gặp cô ta ở đâu, hiện nay là tiểu hoa đán mới xuất hiện Địch Khởi Nguyệt, rất hot.

Bên cạnh Lộ Chúc là Trang Hà cô đã gặp qua ở bệnh viện, giống Nhạc Tri đều không mang theo người tới, trong tay hai người đều cầm một điều thuốc.

Trang Hà đeo kính mắt hút thuốc, rất giống phần tử lưu manh giả danh tri thức, khuôn mặt Nhạc Tri sau nàn khói mỏng, diện mạo có phần nữ tính nhưng bên dưới áo sơ mi và cơ bắp lộ ra không hợp nhau, khiến Chu Hạ vô thức nhìn vào cánh tay Đường Tôn.

"Giới thiệu một chút, Chu Hạ." Đường Tôn lướt qua Lộ Chúc và Trang Hà, "Nhạc Tri."

"Xin chào."

Nhạc Tri nhược mảy hất cằm, "Xin chào."

Nếu như vừa vào cửa không nghe thấy "Vương tặc", Chu Hạ thật sự cảm thấy anh ta là một tên cơ bắp nhỏ nhả.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Bốn người đàn ông vừa vắn góp thành một bàn mặt chược, nửa đường Đường Tôn thay đổi, để Chu Hạ ngồi vào vị trí của anh.

"Em chỉ biết cơ bản thôi."

"Vây là đủ rồi, thua tính cho anh."

Chu Hạ ngồi xuống, "Thắng cũng của anh."

"Được."

Cô chính là kim chủ của anh.

Lộ Chúc nhìn không nổi, chửi bậy một câu: "Mù rồi mù rồi, đừng khoe nữa!"

Lại cảm thấy không cam tâm, quay đầu hỏi Địch Khởi Nguyệt: "Biết chơi không?"

Địch Khởi Nguyệt không ngờ Lộ Chúc sẽ hỏi cô nàng, "Cái gì? Em không biết."

"Cái gì?" Lộ Chúc kéo tay cô nàng ngồi xuống, cố ý nhại lại theo Đường Tôn: "Thua tính cho anh."

Địch Khởi Nguyệt: "..."

Cô nàng thật sự không biết chơi, nhưng Lộ Chúc là kim chủ của mình, cô nàng chỉ là một tiểu minh tinh, tự nhiên không thể không nghe lời: "Được."

Thế là Địch Khởi Nguyệt liền thua một cách triệt để.

Lộ Chúc: "..."

Chu Hạ còn tốt, ngoan ngoãn thắng được một món tiền nhỏ, cô nhét vào trong túi áo Đường Tôn: "Tiền boa."

Nhạc Tri nhận điện thoại xong, từ bên ngoài quay lại, anh ta cầm bật lửa đốt một điều thuốc, "Tiểu cô nương tìm tôi, tôi phải đi đón con bé rồi."

Sau khi người đi, Chu Hạ hỏi: "Tiểu cô nương là ai?"

"Một cô gái nhỏ nuôi trong nhà cậu ta."

Đèn lồng vẫn còn được treo ngoài đường, mười giờ tối, Đường Tôn đưa Chu Hạ về nhà. Đoạn đường này, Chu Hạ cũng biết được tình huống cơ bản của Nhạc Tri qua lời kể của Đường Tôn.

Nhạc Tri là người lớn tuổi nhất trong nhóm bọn họ, theo đường quân đội, mới hai mươi bảy tuổi đã lên đến hai vạch ba sao.

Anh ta tuy có khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại là người cầu thả, ngày thường mở miệng là ăn nói thô tục, nhưng từ khi trong nhà có thêm một cô em gái, anh ta liền thu liễm lại không ít.

"Cô em gái này đến cùng có lai lịch gì?"

"Ông nội cậu ta đưa về, hình như là cháu gái chiến hữu."

Có đèn đỏ, Đường Tôn dừng xe, "Em có hứng thú với Nhạc Tri?"

"Không có đâu. Nói thế này, dường như với gương mặt kia của anh ta, đáng người theo đó phải yếu đuối. Nhưng mà không hề, căn bản nhìn qua anh ta rất cơ bắp. Đây chính là tương phản mạnh, anh không hiểu đâu."

Đường Tôn không cần biết cái gì là tương phản mạnh, chỉ nghe được hai chữ, "Em thích cơ bắp?"

Anh không tự chủ hóp bụng lại, ánh mắt như mang theo tia X quang.

Cơ bụng sáu múi hiện ra dưới lớp áo sơ mi, nhưng quả thật không quá rõ ràng khiến anh hồi hận vô cùng, gần đây quả thật rất lâu chưa có luyện tập.

"Người phụ nữ nào mà lại không thích cơ bắp mê người chứ?" Chu Hạ thuận miệng nói.

Sắc mặt Đường Tôn lạnh tanh, lời này của Chu Hạ qua tai anh, quả thật chính là ghét bỏ.

Chu Hạ vẫn hồn nhiên không biết. Nhưng nếu có biết chắc chắn sẽ buồn cười, cô thích Đường Tôn, mặc kệ anh có cơ bắp hay không.

Anh chính là tiêu chuẩn.

Đến nhà, Chu Hạ chuẩn bị xuống xe, Đường Tôn đột nhiên tới gần cô.

Chu Hạ lo lắng mắt mình biến thành mắt gà chọi, cô lui về phía sau, lòng bàn tay đặt lên lồng ngực anh, "Sao... sao thế?"

Đường Tôn nói: "Không mời anh lên uống chén trà sao?"

Hai người dường như trở lại thời điểm còn chưa xác định quan hệ vào nửa năm trước.

Ngón tay chống đỡ lồng ngực Đường Tôn cong lên, không còn sức lực, giác quan thứ sáu nói cho Chu Hạ biết, buổi tối hôm nay nhất định sẽ phát sinh cái gì đó.

"Đã trễ thế này rồi, uống trà gì chứ..."

Đường Tôn không ngờ Chu Hạ sẽ từ chối anh, mặt trầm xuống, vừa định lui về liền bị Chu Hạ ôm cổ.

Cô cắn lỗ tai anh: "Đương nhiên là cần ăn cháo, cháo ngọt."

Nên ăn bữa khuya.

Chu Hạ đến tuổi này không thu hoạch gì to lớn, duy nhất học được chính là cách làm món cháo ngọt do Chu Hân truyền thụ.

Trước tiên vo nửa bát gạo dưới vòi nước cho sạch, Chu Hạ cắt một củ khoai, một lúc lại tìm hạt sen, công tác chuẩn tuy lóng ngóng nhưng đã hoàn tất, eo đột nhiên bị người nào đó ôm lấy.

Ánh đèn trong phòng bếp mờ nhạt, bát lớn bát nhỏ đựng nguyên liệu đã qua xử lý đặt thành từng hàng, hai bóng người xếp chồng lên nhau in xuống mặt đất, lại tạo ra chút không khí mập mờ.

Chu Hạ tê dại nửa thân trên, cô cúi đầu nhỏ giọng nói: "Anh ôm em, em không thể nấu cháo được."

"Chút nữa rồi nấu."

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?"

"Làm gì?" Đường Tôn ôm cô thật chặt, "Vẫn là đi tắm trước đã."

Mười phút sau.

Chu Hạ nhìn tấm gương mờ lung sương mù, vuốt vuốt mái tóc ướt, cô đằng hắng hô một tiếng: "Đường Tôn, lấy giúp em áo ngủ!"

--- Đương nhiên là cô cố ý.

Chờ ngày này, chờ rất lâu rồi.

Có người gõ cửa, Chu Hạ mở một khe hở, cô vói tay ra: "Đưa em."

Đường Tôn ở bên ngoài cửa nhìn tay cô, cổ tay tinh tế trắng nõn, hai tay anh trắng trẻo, trực tiếp tiến tới nắm tay cô.

Chu Hạ còn chưa kịp chỉnh lại biểu cảm, Đường Tôn đã bước vào phòng tắm.

"Này... này?"

Chu Hạ cơ thể trần trụi nói.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nóng, Đường Tôn nói lỏng cúc áo sơ mi, anh bước tới sờ mặt Chu Hạ, mềm mịn ướt át.

"Tắm chậm quá."

Dưới ánh mắt của Đường Tôn, Chu Hạ có chút ngượng ngùng, cô đưa tay che đầu ngực đang dựng thẳng "Nào có chậm..."

Nét mặt Đường Tôn không mang theo một tia tình dục nào, giọng điệu giống như đang báo cáo công việc nhưng nội dung lại lớn mật hơn nhiều.

Anh nói: "Anh và em cùng nhau tắm, như vậy tiết kiệm thời gian hơn nhiều."

Chu Hạ lui về sau, đưa tay kéo khóa nước, nước từ vòi hoa sen chảy ra, thẳng tắp hắt lên ngực Đường Tôn.

Vải vóc bị ướt để lộ cơ ngực cường tráng, Chu Hạ nuốt một ngụm nước bọt, "Thế thì cùng nhau tắm đi."

Như là được lệnh đặc xá, Đường Tôn bỗng nhiên ôm lấy Chu Hạ, cánh tay mạnh mẽ có lực ôm ngang hông cô, Chu Hạ bị đẩy lên cao, hay tay chống đỡ vai anh, cô cười cúi đầu hôn sâu.

Dưới tiếng nước ào ào là tiếng môi lưỡi quấn quýt, bụng của Chu Hạ dán ở phần dưới ngực Đường Tôn, ngón chân cong lên, đôi chân quấn chặt lấy cơ thể Đường Tôn như dây leo.

Đường Tôn bế Chu Hạ đến bên tường để sau lưng cô có điểm tựa, sau khi buông tha môi cô, anh cúi xuống ngậm lấy đỉnh ngực mềm mại, có nước ấm chảy bên trên, anh dường như cảm nhận ra được hương vị thơm ngon của sữa.

Chu Hạ không biết nước dưới thân là khi tắm chưa được lau khô hay từ hoa tâm chảy ra, cô cọ cọ vào ngực Đường Tôn, cúc áo sơ mi ma sát hạt châu sung đỏ, vừa tê vừa ngứa khiến Chu Hạ càng dùng sức cọ.

Bộ phận đàn ông cứng đến khó chịu, phía dưới của Chu Hạ đã chuẩn bị tốt, Đường Tôn thả Chu Hạ xuống, một tay ôm chặt eo cô, một tay nhanh chóng cúi bỏ thất lưng, kéo khóa quần, lõi vật cương cứng ra ngoài, Chu Hạ nhón chân lên, quy đầu liền nhấn sâu vào bên trong.

Hai cánh hoa mấp máy ngậm chặt vật nóng bỏng, Đường Tôn ưỡn người ra phía trước di chuyển, thoáng cái đã tiến vào một nửa.

Bên trong chật chội, co dãn bao lấy vật nóng bỏng của anh, Chu Hạ cảm thấy hơi đau: "Chờ một chút... chờ một chút..."

Nhưng tiến vào mà không cử động khiến cảm giác đau đớn không hề giảm bớt, Đường Tôn cũng bị đau, anh xoa xoa cái mông Chu Hạ an ủi: "Không đau không đau."

"Ừm!"

Một cơn đau kịch liệt và một dòng điện chạy thẳng lên não, Chu Hạ cảm thấy cơ thể như bị xé ra làm đôi, cô không ngờ lại đau đớn như vậy, nhưng cô không muốn dừng lại, chính mình tự động đẩy cơ thể về phía trước, khiến vật cứng rắn càng vào sâu, đôi môi đau đến trắng bệch, thật là đau muốn chết.

Động tác xoa nắn phía dưới của Đường Tôn không ngừng, chỉ muốn giúp Chu Hạ làm dịu đau đớn, rất lâu sau Chu Hạ mới nhịn đau mở miệng: "Động... động đi."

Bên trong khu vườn bí mật vừa chật vừa trơn khiến vật đàn ông của anh rất khó đi vào, Đường Tôn dùng sức ma sát khiến hoa mật chậm rãi chảy ra mới dễ dàng hơn chút. Anh chậm rãi đi vào, Chu Hạ cũng bắt đầu cảm nhận thấy khoái cảm. Đau đớn vẫn có, nhưng sâu trong đó lại ngứa ngứa trống rỗng,

Chu Hạ chỉ muốn Đường Tôn đi vào sâu hơn chút, nhanh hơn chút để cô bớt khó chịu.

Cô xoay hông vô thức phối hợp với nhịp đưa đẩy của Đường Tôn, tiếng rên rỉ dần dần tràn ra: "Ừm...a...a..."

Đường Tôn không có kỹ thuật gì cả, mỗi lần đâm vào đều rất mạnh khiến hai cánh hoa bị lật lên lật xuống, mơ hồ có thể nhìn thấy nụ hoa sừng đỏ như quả chín.

Chu Hạ đứng bằng một chân, còn một chân bị Đường Tôn nâng lên eo, lồi vào bên trong được mở rộng giúp Đường Tôn ra vào dễ dàng hơn, dần dần cảm thấy sung sướng.

"... Ôm em..." Chu Hạ ngẩng đầu, tràn đầy xuân tình.

Đường Tôn đáp lại bằng cách nâng hông cô lên, thanh cứng rắn nóng bỏng đâm mạnh vào trong, nơi đó chính là điểm tựa duy nhất.

Anh lại bắt đầu di chuyển!

Chu Hạ kêu lên một tiếng, đột sóng khoái cảm nhanh chóng ập tới, Đường Tôn cố gắng kìm nén khiến gân xanh ở cổ nổi lên như muốn nổ tung, anh vừa đi ra ngoài vừa đâm mạnh vào, bên dưới là một mảng hỗn độn.

Bên ngoài phòng tắm cũng ấm áp nhưng vẫn thấp hơn bên trong, nhiệt độ chợt hạ xuống giúp đại não thiếu dưỡng khí khôi phục chút minh mẫn, Chu Hạ nhú mày, nơi bí ẩn bởi vì vừa lên đỉnh mà không ngừng run rẩy, "Muốn hồng..."

Bên trong Chu Hạ quá ấm áp, động tác ra vào của Đường Tôn không hề ngừng lại, anh đẩy Chu Hạ ngã xuống giường, nơi bí ẩn ẩm ướt phun ra nuốt vào, hai túi ngọc run lên, tinh dịch liên theo dư vị cao trào của Chu Hạ bắn ra ngoài.

Anh đặt Chu Hạ nằm trên người, bắp đùi run rẩy, bờ mông cơ bắp co dãn, tinh dịch nóng hổi lại đem Chu Hạ lên đỉnh thiên đường.

Khoái cảm bắt đầu quay trở lại, hàng dự trữ bên trong hai túi ngọc vừa mới phóng ra một đợt, vật nóng bỏng vẫn cắm ở bên trong chưa kịp mềm nhũn lại bắt đầu có xu hướng cứng lên.

Chu Hạ không nhịn được kẹp chặt chân, "Dừng... mệt quá..."

Đường Tôn vừa được ăn mặn, nào có đạo lý nói dừng là dừng, đang lúc Chu Hạ còn chưa kịp chuẩn bị, liền đem vật cứng rắn đâm sâu vào trong, Chu Hạ không thể không chế tiếng rên rỉ, anh ở bên cạnh nhẹ nhàng thủ thi: "Một lần nữa, một lần nữa là được."

Hai chân Chu Hạ không còn sức lực, anh nâng chân cô lên, "Lần này cứ để anh cử động là được, sẽ không lâu đâu, nhanh lắm."

Bộ phận đàn ông cứng rắn lại một lần nữa tiến vào, hai tay Chu Hạ vung loại, ngón tay xinh đẹp vẫn còn ít sức lực, liền không khách khí cào cào vào lưng Đường Tôn mất vết.

Phía sau đau đớn càng khiến Đường Tôn thêm hưng phấn, anh đâm vào dữ dội, vật cứng ma sát bên trong phát ra âm thanh xấu hổ, hai túi ngọc đập qua đập lại càng thêm kích thích.

Chu Hạ cảm giác mình sắp bị làm khô, khu vườn ẩm ướt gặt gao quần chặt quy đầu to lớn, Đường Tôn điên cuồng đưa đẩy mấy chục lần --

Lại bắn.

Con mưa đã ngừng mà tiếng gió vẫn chưa dứt, tiếng thờ dục của hai người như hòa vào một.

Đường Tôn nằm trên người Chu Hạ, ôm chặt lấy cô.

Ánh trăng sáng rõ, nam nữ triều miên, mùi gỗ đàn hương và cam quýt tỏa ra từ cây nến thơm, liền trở lên ngọt ngào.

Cháo cuối cùng vẫn không ăn được.

*

Sáng hôm sau, Chu Hạ tiến gần nguồn phát ra hơi ấm, "Ừm..."

Mặt dán vào làn da ấm áp bóng loáng, cô mở mắt, nhìn thấy đôi mắt như đầm sâu của Đường Tôn.

Cuối cùng cũng đem người trước mắt ăn sạch.

Chu Hạ rất vui vẻ, chỉ là bắp đùi đang ê ẩm sưng đau, eo mồi không còn sức khiến cô không vui vẻ được bao lâu.

Đường Tôn nhìn cô cười, chần chờ kéo cao, anh từng chút từng chút nhẹ nhàng vuốt ve vành tai Chu Hạ, "Hạ Hạ, dọn sang ở cùng anh."

Chu Hạ đã từng qua nhà Đường Tôn, nơi đó không có hương vị khói bếp, hàng rào bảo vệ nghiêm cẩn, hiện rõ sự lạnh lẽo, cô thật sự không quá thích.

"Cách quán cà phê xa quá."

Đường Tôn không để cô phải thích, đã nghe ra được ý từ chối.

"Thôi được."

Chu Hạ không muốn thấy anh thất vọng, cô nói: "Cũng không phải không được, để qua một thời gian ngắn nữa, có được không?"

"Được."

Đường Tôn đồng ý dứt khoát, ngược lại không để Chu Hạ biết được tính toán trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

"Đường Tôn, đêm nay anh không về nhà sao?" Chu Hạ hỏi.

Đường Tôn sấy tóc vừa gội xong, mái tóc được vuốt lên ngày thường rủ xuống, càng làm nổi bật nét tươi trẻ của anh. Anh đang mặc bộ quần áo ở nhà màu xám, trên đùi đắp một lớp lớp chăn mỏng, trong tay là quyển tiểu thuyết "Vài chuyện hàng ngày của tổng giám đốc và cô hầu gái xinh đẹp" mà Chu Hạ đang đọc gần đây, anh lật qua mấy trang, cũng không ngẩng đầu lên, "Không về đâu."

Chu Hạ nhường một nửa không gian tủ quần áo cho Đường Tôn, lại đẩy cái vali quần áo đến bên giường, cô ngồi xếp bằng trên giường, "Anh muốn ở đây ư?"

Từ lần cô từ chối lời mời mọc sống chung của Đường Tôn đã là nửa tháng.

Nửa tháng này, mỗi tối Đường Tôn đều ngủ ở đây. Anh khiến cái tổ nhỏ của cô chứa đầy đồ đạc của anh.

Trong tủ quần áo treo áo sơ mi, sách và laptop đặt trên bàn, trước gương có dao cạo râu, bên trong cốc đánh răng có bàn chải chạy bằng điện, trên kệ tủ có sữa rửa mặt, trên móc treo khăn mặt tối màu... chỗ nào cũng có dấu vết của anh.

Bây giờ dứt khoát chuyển đồ đạc tới.

Đường Tôn không trả lời, Chu Hạ đoạt sách trong tay anh, "Sách cầm ngược rồi."

Trong tay Đường Tôn không còn đồ vật, anh đưa tay ôm lấy Chu Hạ, "Đã nhiều ngày như vậy rồi, giờ mới phát hiện anh muốn đến đây ở sao?"

"Cái này không phải là vấn đề, vấn đề là nơi này cách xa công ty của anh." Mỗi ngày anh đều phải dậy sớm, khiến người phụ nữ ngày ngày đều đến gần trưa mới dậy như Chu Hạ cảm thấy chột dạ.

"Cũng không xa lắm, buổi sáng kẹt xe, dù sao cũng phải ra ngoài sớm."

Chu Hạ chính là đau lòng anh bận rộn công việc, "Nếu như anh ở bên kia, đi đường mười năm phút là đến."

"Vậy đây là em đang muốn đuổi anh đi?" Đường Tôn dụi dụi đầu vào eo cô.

"Anh là trẻ ba tuổi hả," Chu Hạ đập anh một cái, "Nhanh ngồi dậy, buồn chết em rồi."

"Vậy em còn đuổi anh đi không?"

"Không đuổi không đuổi, mau dậy đi," Mũi anh cọ cọ vào bụng cô, rất ngứa, cô nào dám nói cái gì.

Đường Tôn ngồi dậy, lại đoạt lấy quyển "Vài chuyện hàng ngày của tổng giám đốc và cô hầu gái xinh đẹp", tùy tiện mở ra say sưa đọc.

Chu Hạ rất muốn biết, Đường Tôn có phải bị kích thích gì hay không, làm sao lại trở lên ngây thơ vô lại như thế.

Chu Hạ còn muốn đi phơi quần áo, Đường Tôn đợi sau khi cô ra khỏi phòng mới buông quyển sách xuống.

Anh thờ phào một hơi, cuối cùng cũng qua cửa này. Chu Hạ không chịu dọn đến ở cùng anh, vậy anh liền chuyển đến ở cùng cô.

Đường Tôn lấy cặp kính xuống, nét phấn khởi giữa lông mày như thiếu niên đầy ý khí phong phát.

Chu Hạ ngồi ngoài sofa gấp quần áo sạch, mới gấp được một nửa, Đường Tôn liền ra ngoài giúp cô.

Nhưng anh gấp được hai cái liền dừng động tác, vẻ mặt trầm tư.

"Sao vậy anh."

Chu Hạ vói tay trước mặt anh quơ qua quơ lại, anh liền một cái nắm lấy tay cô. "Chu Hạ, mới vừa rồi anh thấy một tấm ảnh trong phòng."

"Ảnh gì?"

"Anh với em đi xem." Đường Tôn kéo Chu Hạ lên, Chu Hạ lao đảo hai bước, "Ấy ấy quần áo còn chưa gấp xong đâu."

Đường Tôn giống như không nghe thấy, lực kéo Chu Hạ không chế rất tốt, không làm cô đau nhưng cũng không thoát ra được.

Chờ đến khi vào phòng, anh mới buông tay ra.

"Ảnh chụp gì mà thần bí như vậy."

Đường Tôn kéo tủ đầu giường, Chu Hạ đột nhiên nhớ tới cái gì, đầu óc liền trống rỗng, "Cái đó..."

Ảnh chụp hiện lên trước mắt cô.

Hoàng tử đẹp trai và phù thủy chất lượng kém.

Phù thủy trang điểm mắt đen xì, đôi mắt bị hóa trang không nhìn rõ con ngươi, mặt mũi trắng bệch, môi đỏ tươi, rất giống tiểu quý trộm đồ trang điểm.

Hoàng tử tương mạo anh tuấn, khí chất cao quý, đứng cùng hai mấy người như hạc giữa bầy gà, anh đứng thẳng tắp, bộ trang phục cung đình màu trắng viền vàng lấp lánh tỏa sáng.

"Hạ Hạ, bức ảnh này coi như bức thứ nhất chúng ta chụp chung phải không?"

Chu Hạ liếm đôi môi khô khốc, "Đúng... đúng vậy."

"Thì ra trước kia em đã để ý đến anh?"

Đường Tôn lật mặt sau của bức ảnh.

Nền trắng do thời gian dài đã ngả sang vàng, dưới góc có bốn chữ.

"Đường Tôn thật đẹp trai."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Trong phòng hơi tối, Chu Hạ kéo rèm cửa ra, cả phòng ngủ được ánh sáng ấm áp nhẹ nhàng chiếu vào, cực kỳ giống tâm trạng thâm mến vừa cẩn thận lại vừa vui sướng của cô năm đó.

"Trước đây em đã thích anh, vào năm lớp mười một."

Đường Tôn đi theo cô tới cửa sổ, "Là vì điều gì?"

"Còn có thể vì cái gì," Chu Hạ hơi giận anh, "Em cũng rất dung tục, cũng giống như những người khác, nhìn trúng mặt anh."

"Vậy anh cảm thấy rất may mắn bản thân lớn lên có khuôn mặt để em coi trọng."

Chu Hạ quay đầu, "Anh không có ấn tượng gì với vở kịch năm đó sao?"

"Có chút ấn tượng." Đường Tôn trầm ngâm một lát, "Là khi đó em thích anh à?"

"Đúng vậy, trong nháy mắt đó, anh thật sự rất mê người."

Giữa lòng mây Đường Tôn hơi nhíu lại, anh giống như buồn phiền cái gì đó nhưng không nói ra miệng, chỉ hỏi cô: "Vậy sao không tỏ lộ với anh?"

"Có phải anh không biết khi đó anh có rất nhiều người theo đuổi không? Trừ việc lúc nào cũng mang về mặt người sống chó đến gần, anh còn có bạn gái nữa."

"Nhưng..."

Chu Hạ ngắt lời anh: "Lúc ấy làm sao em biết quan hệ thật sự của anh và Tiêu Thần Thần."

"Về sau em chuyển trường." Đường Tôn đột nhiên nói.

Chu Hạ bắt ngồi, ngắt đầu: "Đúng, sau đó em liền chuyển trường. Sau này, em lại gặp được anh."

"Em xem," Đường Tôn khẳng định mị lực của cô, "Anh vừa gặp được em, giống như trúng thuốc, mã bắt định đề (ngựa không dùng vó) chạy tới bên cạnh em."

Chu Hạ ngẫm nghĩ, ngoại trừ lần đầu tiên mình chủ động đi tìm anh, những lần sau đó đều là anh hẹn cô. Cô gãi gãi cái cằm xem như đồng ý với lời nói của anh, "Thì ra em lợi hại như vậy."

Đường Tôn nói: "Cho nên thời cấp ba em hoàn toàn không cần lo lắng những nhân tố bên ngoài, khi đó anh khẳng định cũng sẽ thích em giống như bây giờ."

"Dù sao bây giờ ở cùng một chỗ cũng giống nhau." Chu Hạ nhún vai nói.

Chu Hạ nghĩ, cô là người chậm chạp, năm đó tình địch và Tiêu Thần Thần đều chỉ là cái cớ. Cho dù bây giờ, hai lần chủ động khi gặp mặt Đường Tôn, cũng bởi vì có lịch sử tám năm thâm mến, nếu không cô vẫn sẽ là con rùa đen rụt đầu.

Từ đầu đến cuối, cô hy vọng bản thân có thể bước ra một bước, còn chín mươi chín bước còn lại là Đường Tôn đi.

Tóc Chu Hạ đặc biệt mềm, sau khi kéo rèm cửa, ánh mặt trời lúc hoàng hôn màu hổ phách chiếu lên ban công, chiếu lên từng lọn tóc của cô, Đường Tôn sờ sờ, cúi đầu hỏi bên tai cô: "Vậy em có hy vọng trước kia anh biết em không?"

Không đoán được suy nghĩ của anh, Chu Hạ nói: "Không hy vọng."

Trong lòng Đường Tôn thờ dài, không tiếp tục hỏi mà hôn lên đuôi mắt cô.

Nơi đó lông mi vừa dày vừa dài, nhẹ nhàng như cánh bướm khiến nhịp tim anh đập rất nhanh.

Chu Hạ là của anh, mặc kệ trước kia hay là hiện tại.

Chu Hạ toàn thân trần trụi quỳ trên giường, cơ thể đầm mồ hôi, hơi thở gấp gáp, đỉnh đầu bị cắn đến sưng đỏ đang rũ xuống, eo thon như cành liễu, cong cong yêu kiều.

"Vào, vào đi..."

Cái mông đẩy lên rất cao, cánh mông được tách ra hai bên, hai cánh hoa đỏ ửng nhiễm một tầng chất lỏng, nhỏ giọt lên ga giường.

Đường Tôn dùng sức xoa nhẹ một cái, chất lỏng ướt đầm tay, anh dùng mấy động tác liền giải phóng bộ phận đàn ông vừa to vừa nóng, eo trầm xuống, thanh cứng rắn liền cắm thẳng vào bên trong.

"Ừm..." Chu Hạ hóp bụng lại, bụng dưới vừa căng vừa trướng khiến cô sáng khoái đến từng lỗ chân lông, "Thật tuyệt..."

Cách thời gian bọn họ làm tình lần đầu cũng đã hai tuần, hai tuần này Đường Tôn giống như sói đói chưa được ăn no, hận không thể thời thời khắc khắc đều được chôn vùi trong cơ thể Chu Hạ.

Chu Hạ cũng thế.

Hai người chuyển động nhịp nhàng với nhau, giống như trời sinh ở cùng một chỗ, linh hồn cùng cơ thể kết hợp hoàn mỹ khiến người ta thêm khát.

Đường Tôn đi vào rồi ngừng lại khiến Chu Hạ ngửa ngửa, cô thít chặt bên trong liền khiến Đường Tôn muốn ngừng mà không ngừng được.

Vật nam tính cứng rắn chôn sâu bên trong động hoa, Đường Tôn nâng mông rút ra rồi lại tiến vào, tần suất nhịp nhàng ba nông một sâu khiến hai cánh hoa của Chu Hạ run rẩy không ngừng: "Ừm... a..."

"Hạ Hạ sao lại chặt thế?" Chặt đến mức anh không dám ngừng lại, chỉ sợ ngừng lại bị kẹp cho tước vũ khí đầu hàng.

Chu Hạ cắn chặt, không thể nói ra lời, nằm sấp xuống tiếp nhận mưa gió sau lưng. Hai túi ngọc trĩu nặng đập vào mõng từng cái từng cái một khiến cô đau đau, lại cảm thấy hơi ngứa, chỉ có thể không ngừng xoay mõng để vật cứng rắn của anh cắm vào thật sâu.

Trong mật động ẩm áp như gió xuân, Đường Tôn đè cơ thể xuống hôn lên sống lưng Chu Hạ, đưa tay chụp lấy hai gò đôi đang đung đưa khiến hai quả anh đào mẫn cảm bị cọ sát sục sôi. Anh dứt khoát lật cơ thể cô lại, bên trong Chu Hạ bỗng nhiên co thắt, như có vô số miệng nhỏ gặm cắn trên thanh nam tính đang nổi gân xanh, phần đỉnh quy đầu không khống chế được tràn ra một ít dung dịch.

"Đừng..." Bị đối sang tư thế khác, Chu Hạ không kịp chuẩn bị liền tiết ra.

Đường Tôn mạnh mẽ tiến vào, Chu Hạ bị tình dục làm cho không còn sức lực, con sóng cao trào ập đến khiến cô có cảm giác hơi đau, cô ôm lấy eo Đường Tôn, mặc cho hồng thủy tràn lan, "Đường Tôn... Đường Tôn..."

"A..."

Nước quá nhiều quá nóng, bên trong động hoa lại chật chội, Đường Tôn không nhịn được nữa, nâng cao một chân Chu Hạ lên rồi đâm mạnh vào, lần tiến vào cuối cùng ôm chặt lấy cô, khoái cảm khiến anh hô hấp dồn dập, tinh dịch bắn ra như bão tố, anh thờ hất ra một cái, ngã thẳng lên người Chu Hạ.

Chu Hạ vẫn đang trong cơn sóng cao trào, bên trong động hoa bị tình dịch bắn đến nóng bỏng, cô vô thức giật giật, một lần nữa vật nam tính bất thành linh tinh dậy bên trong.

Chân dài bị nâng trên vai Đường Tôn, lại một vòng chiến đấu.

...

Một lần làm tình từ lúc còn hoang hôn đến khi đêm đen như mực, Chu Hạ quá mệt mỏi, chỉ có thể ghé vào trong ngực Đường Tôn, nhắm mắt không nói gì.

Trong bóng tối, Đường Tôn vuốt ve gương mặt Chu Hạ, cô nằm ngủ say sưa, đôi mắt anh giống như ánh trăng mới lên, chiếu sáng rạng rỡ.

Chu Hạ trước kia đã thích anh.

Anh thì có khác gì đâu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Ngày thứ ba huấn luyện quân sự lớp mười mười, ánh mặt trời mãnh liệt chiếu xuống khiến mồ hôi đều biến thành hạt muối.

Lớp của Đường Tôn đang nghỉ ngơi.

Chỗ thoáng mát trên mặt đất cũng không mát mẻ lắm, Đường Tôn lấy mũ xuống quạt quạt, đôi mắt híp lại, mồ hôi chảy trên lông mi, cậu lấy tay vuốt một cái, đợi trước mắt sáng rõ, cậu liền nhìn thấy một nữ sinh.

Đứng tại vị trí thứ hai từ dưới lên trong hàng.

Cô cuốn mái tóc vào trong mũ quân sự màu xanh, khuôn mặt nghiêng nghiêng nhìn rất dịu dàng, đôi mắt không biết nhìn nơi nào, bình tĩnh, con ngươi không nhúc nhích, cái mũi thanh tú, đôi môi đầy đặn như anh đào, khuôn mặt cô, cổ, tay, mắt cá chân, mỗi chỗ đều như phát sáng.

Đường Tôn biết tên cô.

Chu Hạ.

Là nữ chính trong câu chuyện mấy ngày nay của đám nam sinh. Đường Tôn quan sát bốn phía, quả nhiên, nam sinh xung quanh lúc nhìn Chu Hạ muốn lòi cả mắt.

Bởi vì Chu Hạ không chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, mà dáng người trong đội ngũ cũng đặc biệt nổi bật.

Bộ quân phục nặng nề, vài vóc thô cứng, đại đa số nữ sinh chỉ cần thất đại lưng, không phải quá béo thì chính là quá gầy.

Chu Hạ không như vậy. Ông trời đối với cô vô cùng ưu ái, ngay cả bộ quân phục mặc lên người cô cũng vô cùng tinh tế.

Lỗi lôm trước sau, eo nhỏ giống như chỉ cần một tay là nắm được.

Đường Tôn thừa nhận cô rất đẹp, nhưng cũng chỉ dừng ở xinh đẹp. Dù sao từ nhỏ cậu cũng được người ta khen là đẹp trai nên không hề cảm thấy kinh ngạc.

Bên cạnh có bạn học chọc chọc: "Cậu cảm thấy cậu ấy thế nào? Là nữ sinh ở phía xa xa hàng thứ hai đó."

"Xinh đẹp."

"Wow, đánh giá cao như vậy? Lần đầu tiên a! Vậy cậu có động tâm không?"

Cậu ta biết Đường Tôn chính là "trái tim hòa thượng".

"Không có."

".. Thật sự là tà mọn, cái này cũng không có."

Lúc này, huấn luyện viên vỗ tay kết thúc thời gian nghỉ ngơi.

Đường Tôn lại đội mũ, mặt không đổi đứng lên.

Lớp đối diện đang trong tư thế đứng nghiêm, không có gió, cậu cũng chỉ có thể nhìn thấy dáng đứng mỗi người có chút liêu xiêu.

Đường Tôn mím môi, vừa rồi cậu đã nói dối. Cậu đối với người đó không hề động tâm, nhưng bây giờ lại không không chế được ánh mắt che đậy dưới mũ mà đặt trên người Chu Hạ.

Thật sự lạ lùng.

Nhưng mà còn có điều lạ lùng hơn.

Trong lúc huấn luyện quân sự, bởi vì hai huấn luyện viên lớp Đường Tôn và Chu Hạ có quan hệ tốt, bọn họ kiểu gì cũng huấn luyện cùng một sân bãi.

Những lúc như vậy, Đường Tôn sẽ quan sát Chu Hạ.

Cô không thích cười, cũng không cùng người bên cạnh nói chuyện, đối mặt với nam sinh đưa nước tới đều lắc đầu từ chối, cô thích ngẩn người, tư thế lúc tập luyện không chỉ cơ thể bất động, ngay cả ánh mắt cũng tỏ ra lạnh lùng, cô còn mang theo bình nước màu hồng phấn trong suốt, bên trong là nước trà màu nâu nhạt...

Đường Tôn lấy cớ cho việc nhìn trộm này là thưởng thức cái đẹp.

Cậu yên tâm thoải mái, cứ như vậy cho đến khi khóa huấn luyện quân sự kết thúc.

Không có huấn luyện quân sự, hai người lại cách một tầng lầu, Đường Tôn không được nhìn thấy Chu Hạ, khó tránh khỏi có chút tiếc nuối. Chỉ có thể thông qua vài câu nói của nam sinh cùng lớp, Chu Hạ lại cự tuyệt người nào người nào.

Chu Hạ nói cô sẽ không yêu đương vào thời điểm này.

Đường Tôn yên lặng gật đầu, cậu cũng thế, thật trùng hợp.

Sau đó lớp mười một chia lớp, bọn họ được phân vào hai lớp sát nhau.

Đường Tôn mới đầu không biết, còn thông qua tin đồn mới biết được.

Thế là, cậu lặp lại khoảng thời gian nhìn trộm lúc học quân sự.

Lần này, Đường Tôn vẫn đổ cho lý do cũ.

Cậu thường xuyên đi ngang qua lớp Chu Hạ, cô rất ít khi rời khỏi chỗ ngồi, lúc đang ngủ, đuôi ngựa rũ xuống một bên, mềm mại dán chặt vào gò má cô, giống như tiểu hồ ly.

Hai người chân chính tiếp xúc lần đầu tiên, là ngày thành lập trường cuối kỳ lớp mười một.

Đường Tôn càng xem càng cảm thấy nữ sinh đóng vai mẹ đỡ đầu lớp mình trên đầu đội cái mũ vừa nhỏ vừa nhọn rất buồn cười, cho nên cậu chủ động đưa ra ý kiến: "Tôi sang lớp bên cạnh mượn cái mũ."

Cậu đương nhiên biết Chu Hạ đóng vai phù thủy.

Không chỉ có vậy, cậu còn biết Chu Hạ bị hóa trang vô cùng thất bại.

Nhưng cậu cảm thấy Chu Hạ rất đáng yêu. Trước kia nhìn cô đẹp đến ma mị, hiện tại, hóa trang xấu xí lại khiến cô giống như cô phù thủy nhỏ trộm đồ trang điểm của bà phù thủy.

Cuối cùng được nói chuyện với cô.

Giọng nói của cô lạnh lạnh, bình thản, Đường Tôn lại nếm được dư vị ngọt ngào.

Thật sự dễ nghe, sao lại có thể dễ nghe như vậy.

Êm tai đến mức cậu đi đường mà cảm thấy bay bay.

Lúc chụp ảnh, nếu như không có Chu Hạ, Đường Tôn có lẽ sẽ không đồng ý chụp chung.

Với cậu mà nói, mặc quần áo hoàng tử chụp ảnh cái gì chứ... thật sự quá khó chịu.

Nhưng cùng Chu Hạ mặt trắng mắt đen, vẫn rất hợp.

Kỷ niệm ngày thành lập trường qua đi, Đường Tôn phát hiện số lần Chu Hạ ngủ giữa giờ chọt giảm, cô bắt đầu thường xuyên không ở trong lớp.

Vì sau Đường Tôn mới biết, thì ra cô tập thói quen đến nhà vệ sinh rửa mặt.

Theo thói quen của Chu Hạ, Đường Tôn đặt ra thời gian biểu. Lúc cô đi nhà vệ sinh, cậu liền ở phòng học, lúc cô ngủ, cậu liền đi nhà vệ sinh.

Rất tốt, hai bên đều có nhà vệ sinh. Bất kể Chu Hạ đi qua hay cậu đi qua, cậu đều có thể bắt được chuẩn xác bóng dáng Chu Hạ.

Khi đó Đường Tôn không nghĩ tới, vì sao Chu Hạ lại giống cậu, không thích đi nhà vệ sinh gần lớp.

Đường Tôn cũng không biết từ lúc nào mình thích Chu Hạ.

Là thường thức, hay là thói quen tạo thành, cậu cũng không rõ ràng.

Cậu chỉ biết rằng, khi cậu chơi bóng rổ, chỉ cần Chu Hạ đứng chân bên cạnh, cậu sẽ phá lệ ra sức chơi.

Đối diện với Chu Hạ, trái tim của cậu giống như ngâm trong nước, cho dù hô hấp, cũng bị cậu lãng quên.

Cậu đương nhiên thích cô.

Thậm chí đã lập ra kế hoạch tương lai của hai người.

Dù sao thành tích Chu Hạ khá tốt. Sau khi thi xong đại học cậu sẽ thăm dò nguyện vọng của cô, hai người sẽ đỗ cùng trường đại học, kế hoạch đơn giản hoàn mỹ.

Nhưng học kỳ hai lớp mười hai, Đường Tôn đưa Tiêu Thần Thần trốn ra nước ngoài trở về, lại nghe được tin xấu.

Chu Hạ chuyển trường.

Đây là lần đầu tiên Đường Tôn chán ghét chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Năm nay mùa hè đến sớm, đầu tháng năm Chu Hạ đã bỏ được áo khoác dày nặng.

Sáng nay Đường Tôn không phải tới công ty, anh bỏ đi động xuống, chống cằm nhìn Chu Hạ.

Chu Hạ đang tìm váy, quán cà phê thiếu người nên cô muốn qua xem một chút.

Nửa người của cô đều ở trong tủ quần áo, cái quần tập yoga bao lấy bờ mông mượt mà nhô cao, cực kỳ mê người.

"Ồi chào tìm được rồi."

Váy in hoa màu xanh đậm thiết kế dây lưng, váy dài đến mắt cá chân, chuyển động rất thoải mái, đặc biệt kén người mặc.

Đường Tôn nhú mày, nói: "Đổi bộ khác." Phía trước lộ ngực quá nhiều.

"Không muốn, em muốn mặc cái này."

Chu Hạ cái gì cũng có thể nghe anh, riêng quần áo thì không tự nguyện. Cô muốn mặc cái gì liền mặc cái đó, nếu không tâm trạng của cô sẽ không tốt, cô mới không cần để ý đến ánh mắt của người khác, tâm trạng thoải mái mới là quan trọng nhất.

Đường Tôn nhìn nét mặt không tình nguyện của cô, ngăn lại hành động không cho phép cô mặc váy xinh đẹp này quả thật mang tư tưởng gia trưởng, anh gật đầu: "Váy em mặc cho anh xem một chút."

Chu Hạ cười, cởi bỏ bộ quần áo trên người ra, không đến hai giây cơ thể chỉ còn nội y bằng ren màu trắng.

Bầu ngực bị áo lót đẩy lên cao, bụng nhỏ bằng phẳng, đường nhân ngư như ẩn như hiện, hình ảnh cực kỳ câu người, nhưng cô không hề xấu hổ, tiếp tục thản nhiên cởi quần.

Yết hầu Đường Tôn khẽ động.

Váy được mặc lên, hơn một nửa bộ ngực lộ ra ngoài, Chu Hạ không để trong lòng, nhảy tới trước mặt Đường Tôn, đưa lưng về phía anh nói: "Giúp em kéo khóa."

Khóa kéo nhỏ nhỏ rủ xuống chỗ xương cụt, khe mông như ẩn như hiện, Chu Hạ đưa tay kéo khóa, lúc kéo lên ngón tay đụng phải phần da lưng, cô không có cảm giác gì, nhưng anh lại tâm viên ý mã (tâm trạng nhảy nhót, lòng lộn như ngựa).

"Hạ Hạ."

"Sao anh,"

Chu Hạ kỳ quái anh làm gì mà chậm chậm không có động tác, vừa quay đầu anh liền lên tiếng, "Đừng quay đầu."

Ngón tay của anh lướt nhẹ trên phần lưng bóng loáng, giống như đang tấu bản nhạc trên đàn dương cầm. Chu Hạ ôm ngực, mẫn cảm run lên, da gà nổi đầy cánh tay.

"Đường Tôn... Đừng, thời gian không kịp..."

"Nhanh lắm."

Đường Tôn đứng lên, cô chỉ cao đến bờ vai anh, lúc anh khom người hôn lên vành tai cô, xương sống đột nhiên tê dại, hai tay anh thuận tiện kéo khóa xuống, chuẩn xác hữu lực nhào nặn hai bầu ngực mềm mại.

Chu Hạ nhất thời không chịu được, phía dưới ẩm ướt rất nhanh, biết chạy không thoát, lại sợ một lúc nữa váy sẽ nhăn nhúm, tay khẽ cong cời thất lưng ra, "Em cởi váy đã..."

"Không cần."

Đường Tôn để Chu Hạ vịn vào tủ quần áo, váy dài rồi tung bên hông, anh móc biểu tượng đàn ông đang cứng rắn ra, kéo đồ lót mỏng như cánh ve của cô xuống rồi trực tiếp tiến vào từ đằng sau.

"A..."

Bên trong vẫn còn hơi khô, Đường Tôn khó khăn ra vào mấy cái mới thuận lợi. Tay anh xuyên dưới nách Chu Hạ vòng ra phía trước bắt lấy bầu ngực mềm mại, Chu Hạ chỉ có thể ôm lấy cánh tay anh để giữ váy.

"Nhẹ, Đường Tôn..." Chu Hạ nhón chân, hô hấp hỗn loạn, hai cái túi ngọc đập vào mông giống như đang trùng phạp, vật cứng rắn tiến vào rất mạnh, khiến cô gần như đứng không vững: "Nhẹ thôi anh..."

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, cả căn phòng sáng rõ, đôi chân trắng mịn dưới làn váy xanh đậm như đang phát sáng. Đường Tôn áo quần chỉnh tề, Chu Hạ lại bị anh làm đến lộn xộn không chịu được.

Đường Tôn hôn một dấu ô mai lên cái cổ thon dài của Chu Hạ, bóp eo cô khiến cô không thể không run rẩy, "Thật biết hút..."

Bên trong như một cái động không đáy, chỉ cần vừa tiếp cận liền bị hút vào, trong đó cắn mút quy đầu, bắn ra vô số cây kim, đâm vào mạch máu khiến toàn thân thoải mái vô cùng.

Quy đầu đẩy vào điểm mẫn cảm mấy chục lần khiến hoa tâm rung động điên cuồng, cơn sóng khoái cảm ập tới làm Chu Hạ cắn môi xấu hổ, mười ngón tay dùng sức đến trắng bệch, dịch hoa cao trào cứ như vậy mà chảy ra.

Đường Tôn bỗng nhiên rút vật cứng ra, bên trên đã dính nước dầm nhỏ giọt trên mặt đất, hai cánh hoa nhỏ mấp máy run rẩy, anh đưa ngón tay vào trong móc móc, càng móc càng nghiền, lúc Chu Hạ chưa kịp phản ứng liền dầm mạnh vào.

"Ủm chừng... Em không chịu được!"

Khi thanh nóng bỏng đầy hoàn toàn vào, phía dưới Chu Hạ co rút từng cơn, nơi tư mật đột nhiên hút mạnh khiến chỗ hai người kết hợp chảy ra dịch hoa ướt át.

Đường Tôn không buông lỏng, nhanh chóng chạy nước rút vài chục cái rồi đem quy đầu gắt gao chống đỡ tại nơi mềm mại nhất, phía trên đỉnh buồng lỏng, tinh dịch nóng hôi lúc này mới bắn vào trong.

Váy cuối cùng đều bị làm ướt.

Chu Hạ tìm một cái váy khác cùng loại, nhưng chỉ ngần đến đầu gối, bấp chân trắng nõn thẳng tắp bước đi, làn váy tung bay một độ cong cực kỳ đẹp mắt.

Đường Tôn lần này ngược lại không có ý kiến gì.

Bạn gái anh xinh đẹp, chính là bạn, gái, của, anh. Người khác có thèm khát cũng vô dụng.

Đợi khi tới Hoa Kỳ đã muộn một tiếng.

Chu Hạ gõ bàn, "Tối muộn."

"Số may thật, thời gian bận nhất vừa qua xong." Linh An trêu chọc cô.

Chu Hạ nhún vai, cười tươi: "Không còn biện pháp, có bạn trai."

Linh An bị ghen lời, gio tay đầu hàng: "Được được được, em nhận thua. Hôm nay trong quán có một tiểu soái ca, cười lên đặc biệt đẹp!"

Chu Hạ không thèm nhìn một cái, tự tin nói: "Vây cũng không đẹp bằng bạn trai chị."

Linh An không phản bác được, cô nàng vừa mới nhắc tiểu soái ca liền cảm tờ giấy bước đến.

"Tối rồi tối rồi!"

Chu Hạ buồn cười, nghiêng đầu nhìn một chút, quay đầu trở về.

Nam sinh này có lẽ khá đẹp trai, nhưng không lọt vào mắt xanh của cô, cô không hứng thú.

Nhưng Lâm Thời Quang không có hờ hững như thế.

Dù chỉ thoáng cái, nhưng anh ta xác định mình không nhận lầm.

Anh ta chủ động bắt chuyện: "Cô không nhớ tôi sao? Tôi là Lâm Thời Quang, chúng ta đã gặp qua ở rạp chiếu phim."

Linh An tròn tròn mắt, hiện giờ nam sinh đều bắt chuyện như vậy sao?

Nét mặt Chu Hạ lạnh lùng: "Không nhớ."

Nội tâm Linh An: Vẫn là Hạ Hạ tỷ trâu bò.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Lâm Thời Quang ghen lời, có chút mất mát, anh ta gượng cười sò cổ: "Cũng đúng, đã qua lâu rồi, cô không nhớ tôi cũng là bình thường."

Chu Hạ không nói chuyện, chỉ gầy gầy lộn tóc dài rơi xuống trước ngực, đầu ô mai ở sau gáy chột lóc lên, Lâm Thời Quang nhìn thấy, ánh mắt khẽ động, anh ta trả tiền rồi rời đi.

Linh An cho rằng anh ta cứ thế từ bỏ. Nhưng mấy ngày hôm sau, Lâm Thời Quang lại xuất hiện ở Hòa Kỳ.

Nhưng Chu Hạ không hề xuất hiện.

Linh An sinh lòng đồng cảm, đi tới nói: "Bà chủ của chúng tôi có bạn trai rồi, anh từ bỏ đi."

"Tôi biết."

"Vậy sao anh còn như vậy?" Linh An không thể hiểu được hành vi này của anh ta.

Lâm Thời Quang lắc đầu cười khổ, "Tôi nói không phải tôi muốn theo đuổi, cô nhất định không tin."

Linh An đương nhiên không tin.

Nhưng cái này cũng là sự thật. Lâm Thời Quang không phải đơn thuần muốn làm quen.

Ngoại trừ làm quen, anh ta còn cảm thấy Chu Hạ cực kỳ quen mắt.

Anh ta khẳng định nhất định đã gặp qua ở nơi nào. Không chỉ ở rạp chiếu phim lần đó

*

Hôm nay Đường Tôn có tiệc xã giao buổi tối, Chu Hạ liền tự mình giải quyết bữa tối.

Cô đi siêu thị một chuyến, mua rất nhiều hoa quả và đồ ăn vặt. Lúc trở lại tiểu khu, cô cảm thấy hơi lạnh, liền ôm túi đồ vào ngực, hai tay xoa xoa tiến vào hành lang.

Gần đây thang máy còn đang sửa chữa, may mắn phòng của Chu Hạ không quá cao, ở ngay tầng năm. Bởi vì mua nhiều đồ nặng, cô lên đến tầng ba liền dừng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó nghe được âm thanh sửa sang từ tầng bốn.

Tầng bốn bắt đầu sửa sang được hơn một tuần, loại ồn ào này khiến tất xấu nằm ì trên giường của Chu Hạ trở về chính đạo. Mỗi ngày đều sửa đến tám giờ tối mới xong, hiện tại mới bảy giờ, Chu Hạ vừa đi tới, tạp âm chợt to hơn, cô tăng nhanh tốc độ, chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Lúc đi ngang qua tầng bốn, cửa căn phòng đang được sửa sang mở rộng, Chu Hạ lơ đãng quay đầu một cái, liền thấy có hai thợ sửa chữa đang nhìn cô.

Trái tim Chu Hạ đột nhiên đập mạnh hơn. Cô không dám nhìn, vội vàng chạy lên tầng.

Đặt đồ xuống đất, lúc Chu Hạ thay giày tay không còn chút sức lực, chỉ cần nhắm mắt lại, cô liền nghĩ tới ánh mắt hai người kia nhìn mình.

Trần trụi và đáng sợ.

Chu Hạ cảm thấy mình bị mấy tin tức gần đây dọa, cô lấy điện thoại ra gọi cho Đường Tôn, đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng nhắc nhở không có ai nghe máy.

Cô trấn an mình phải bình tĩnh, không được hốt hoảng. Đường Tôn đang đi xã giao, không có ai nghe máy là chuyện bình thường. Nếu đã không liên lạc được, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong nhà, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tùy tiện ăn chút gì đó, Chu Hạ tắm rửa xong rồi sấy tóc, khi âm thanh máy sấy dừng lại, cô mới phát hiện ra một vấn đề --- không khí cực kỳ yên tĩnh.

Tầng dưới đang sửa chữa đã ngừng.

Chu Hạ rón rén đi tới cửa, cửa này không có mắt mèo, cô không nhìn thấy tình hình bên ngoài, chỉ có thể dùng lỗ tai dán ở cửa nghe ngóng.

Ngoài cửa có tiếng bước chân. Chu Hạ nhắm chặt nắm đấm tay cầm, lúc này cẩn thận nghĩ lại, cánh cửa giống như bị thứ gì đó cọ vào, phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Chu Hạ bị dọa đến co rụt hai vai, tiếp tục liền nghe thấy một đoạn đối thoại.

Hai người đàn ông, nói tiếng địa phương. Cô nghe không hiểu.

Chu Hạ nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác, cô không dám kết luận, xác nhận khóa kỹ cửa liền chạy vào trong phòng, tìm số điện thoại của trợ lý Đường Tôn.

Tìm được mảnh giấy Đường Tôn lưu lại cho cô số điện thoại dự bị, Chu Hạ đối chiếu rồi nhấn một dãy số, điện thoại được kết nối, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Đường tổng phải nửa tiếng nữa mới có thể kết thúc. Chu tiểu thư có chuyện gấp gì sao?"

Chu Hạ kìm nén hô hấp: "Không có, tôi hỏi một chút thôi."

Cúp máy, Chu Hạ không biết mình có thể liên lạc với ai.

Bàn bè khác giới của cô gần như là số không, trước đó có gặp qua mấy người bạn của Đường Tôn, nhưng suy cho cùng không thân quen, cô cũng không hề liên hệ trực tiếp gì.

Chu Hạ cùng đường, đành phải gọi điện thoại cho Linh An.

"Linh An, em dẫn mấy bạn nam trong quán đến nhà chị đi."

"Trong quán..."

"Trước đó cứ đóng cửa quán cũng không sao."

Giọng nói Linh An trở lên nghiêm túc, "Chị Hạ Hạ, bên chị xảy ra chuyện gì phải không?"

Chu Hạ thuật lại đơn giản tình huống, cuối cùng còn nói, "Chị cũng không xác định chính xác. Không phải như vậy là tốt nhất, những vẫn muốn phòng ngừa vạn nhất."

"Được, bọn em tới liền."

...

Mà trợ lý bên kia sau khi cúp được, trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng, anh ta suy nghĩ, cân nhắc hai bên vẫn cảm thấy Chu Hạ quan trọng hơn, liền nói chuyện này với Đường Tôn.

Quả nhiên, Đường Tôn nghe xong, cùng người bên cạnh nói vài câu, sau đó đứng lên tự phạt ba chén rồi rời đi trước.

Xe vừa khởi động, Đường Tôn lấy tay vịn trán, "Cô ấy gọi cho cậu bao lâu rồi?"

"Vừa mới cúp máy tôi liền báo cho anh."

"Vậy thì tốt," Đường Tôn vỗ vỗ ghế lái, "Lái nhanh một chút."

*

Chu Hạ ngồi xồm trên ghế sofa, nhìn chăm chăm cái cửa.

Mười phút trôi qua, nơi đó một chút động tĩnh cũng không có, thần kinh cô bị dày vò muốn nổ tung.

Thật vất vả cảm thấy người ngoài cửa hình như rời đi, Chu Hạ vừa để chân xuống đất, khóa cửa liền vang lên!

Chu Hạ bỗng đứng co rút chân, lấy cây gậy phòng sỏi dưới bàn trà lên, gắt gao nhìn chăm chăm phía cửa.

Giống như không tìm thấy chìa khóa, người ngoài cửa đổi hết cái này đến cái khác. Chu Hạ trốn sau cửa, chờ người kia vừa tiến vào liền đánh đòn phủ đầu.

Cửa mở ---

Chu Hạ không suy nghĩ được gì, công tắc của cây gậy phòng sỏi không mở được, cô liền vung tay ném về phía người mở cửa.

"Á!"

Âm thanh này thật quen tai.

Chu Hạ mở mắt, nhìn thấy đúng là trợ lý của Đường Tôn.

"Trợ lý Trần? Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tôi tưởng người khác."

Anh ta xoa xoa bả vai bị đập trúng, "...Không sao."

Chu Hạ vô thức gật đầu, tiếp theo vòng qua người anh ta ôm lấy Đường Tôn, "Chúng mình dọn qua nhà anh ở, có được hay không?"

Tảng đá trong lòng Đường Tôn cuối cùng cũng rơi xuống.

"Ừm, được."

Chương 34

Lâm Thời Quang nghẹn lời, có chút mất mát, anh ta gượng cười sò cò: "Cũng đúng, đã qua lâu rồi, cô không nhớ tôi cũng là bình thường."

Chu Hạ không nói chuyện, chỉ gầy gầy lộn tóc dài rơi xuống trước ngực, đầu ô mai ở sau gáy chợt lóe lên, Lâm Thời Quang nhìn thấy, ánh mắt khẽ động, anh ta trả tiền rồi rời đi.

Linh An cho rằng anh ta cứ thế từ bỏ. Nhưng mấy ngày hôm sau, Lâm Thời Quang lại xuất hiện ở Hòa Kỳ.

Nhưng Chu Hạ không hề xuất hiện.

Linh An sinh lòng đồng cảm, đi tới nói: "Bà chủ của chúng tôi có bạn trai rồi, anh từ bỏ đi."

"Tôi biết."

"Vậy sao anh còn như vậy?" Linh An không thể hiểu được hành vi này của anh ta.

Lâm Thời Quang lắc đầu cười khổ, "Tôi nói không phải tôi muốn theo đuổi, cô nhất định không tin."

Linh An đương nhiên không tin.

Nhưng cái này cũng là sự thật. Lâm Thời Quang không phải đơn thuần muốn làm quen.

Ngoại trừ làm quen, anh ta còn cảm thấy Chu Hạ cực kỳ quen mắt.

Anh ta khẳng định nhất định đã gặp qua ở nơi nào. Không chỉ ở rạp chiếu phim lần đó

*

Hôm nay Đường Tôn có tiệc xã giao buổi tối, Chu Hạ liền tự mình giải quyết bữa tối.

Cô đi siêu thị một chuyến, mua rất nhiều hoa quả và đồ ăn vặt. Lúc trở lại tiểu khu, cô cảm thấy hơi lạnh, liền ôm túi đồ vào ngực, hai tay xoa xoa tiến vào hành lang.

Gần đây thang máy còn đang sửa chữa, may mắn phòng của Chu Hạ không quá cao, ở ngay tầng năm. Bởi vì mua nhiều đồ nặng, cô lên đến tầng ba liền dừng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó nghe được âm thanh sửa sang từ tầng bốn.

Tầng bốn bắt đầu sửa sang được hơn một tuần, loại ồn ào này khiến tất xấu nằm ì trên giường của Chu Hạ trở về chính đạo. Mỗi ngày đều sửa đến tám giờ tối mới xong, hiện tại mới bảy giờ, Chu Hạ vừa đi tới, tạp âm chợt to hơn, cô tăng nhanh tốc độ, chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

Lúc đi ngang qua tầng bốn, cửa căn phòng đang được sửa sang mở rộng, Chu Hạ lơ đãng quay đầu một cái, liền thấy có hai thợ sửa chữa đang nhìn cô.

Trái tim Chu Hạ đột nhiên đập mạnh hơn. Cô không dám nhìn, vội vàng chạy lên tầng.

Đặt đồ xuống đất, lúc Chu Hạ thay giày tay không còn chút sức lực, chỉ cần nhắm mắt lại, cô liền nghĩ tới ánh mắt hai người kia nhìn mình.

Trần trụi và đáng sợ.

Chu Hạ cảm thấy mình bị mấy tin tức gần đây dọa, cô lấy điện thoại ra gọi cho Đường Tôn, đầu dây bên kia lại truyền đến tiếng nhắc nhở không có ai nghe máy.

Cô trấn an mình phải bình tĩnh, không được hốt hoảng. Đường Tôn đang đi xã giao, không có ai nghe máy là chuyện bình thường. Nếu đã không liên lạc được, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong nhà, sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Tùy tiện ăn chút gì đó, Chu Hạ tắm rửa xong rồi sấy tóc, khi âm thanh máy sấy dừng lại, cô mới phát hiện ra một vấn đề --- không khí cực kỳ yên tĩnh.

Tầng dưới đang sửa chữa đã ngừng.

Chu Hạ rón rén đi tới cửa, cửa này không có mắt mèo, cô không nhìn thấy tình hình bên ngoài, chỉ có thể dùng lỗ tai dán ở cửa nghe ngóng.

Ngoài cửa có tiếng bước chân. Chu Hạ nhắm chặt nắm đấm tay cầm, lúc này cẩn thận nghĩ lại, cánh cửa giống như bị thứ gì đó cọ vào, phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Chu Hạ bị dọa đến co rụt hai vai, tiếp tục liền nghe thấy một đoạn đối thoại.

Hai người đàn ông, nói tiếng địa phương. Cô nghe không hiểu.

Chu Hạ nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác, cô không dám kết luận, xác nhận khóa kỹ cửa liền chạy vào trong phòng, tìm số điện thoại của trợ lý Đường Tôn.

Tìm được mảnh giấy Đường Tôn lưu lại cho cô số điện thoại dự bị, Chu Hạ đối chiếu rồi nhấn một dãy số, điện thoại được kết nối, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi.

"Đường tổng phải nửa tiếng nữa mới có thể kết thúc. Chu tiểu thư có chuyện gấp gì sao?"

Chu Hạ kìm nén hô hấp: "Không có, tôi hỏi một chút thôi."

Cúp máy, Chu Hạ không biết mình có thể liên lạc với ai.

Bạn bè khác giới của cô gần như là số không, trước đó có gặp qua mấy người bạn của Đường Tôn, nhưng suy cho cùng không thân quen, cô cũng không hề liên hệ trực tiếp gì.

Chu Hạ cùng đường, đành phải gọi điện thoại cho Linh An.

"Linh An, em dẫn mấy bạn nam trong quán đến nhà chị đi."

"Trong quán..."

"Trước đó cứ đóng cửa quán cũng không sao."

Giọng nói Linh An trở lên nghiêm túc, "Chị Hạ Hạ, bên chị xảy ra chuyện gì phải không?"

Chu Hạ thuật lại đơn giản tình huống, cuối cùng còn nói, "Chị cũng không xác định chính xác. Không phải như vậy là tốt nhất, những vẫn muốn phòng ngừa vạn nhất."

"Được, bọn em tới liền."

...

Mà trợ lý bên kia sau khi cúp được, trong lòng vẫn cảm thấy lo lắng, anh ta suy nghĩ, cân nhắc hai bên vẫn cảm thấy Chu Hạ quan trọng hơn, liền nói chuyện này với Đường Tôn.

Quả nhiên, Đường Tôn nghe xong, cùng người bên cạnh nói vài câu, sau đó đứng lên tự phạt ba chén rồi rời đi trước.

Xe vừa khởi động, Đường Tôn lấy tay vịn trán, "Cô ấy gọi cho cậu bao lâu rồi?"

"Vừa mới cúp máy tôi liền báo cho anh."

"Vậy thì tốt," Đường Tôn vỗ vỗ ghế lái, "Lái nhanh một chút."

*

Chu Hạ ngồi xồm trên ghế sofa, nhìn chăm chăm cái cửa.

Mười phút trôi qua, nơi đó một chút động tĩnh cũng không có, thần kinh cô bị dày vò muốn nổ tung.

Thật vất vả cảm thấy người ngoài cửa hình như rời đi, Chu Hạ vừa để chân xuống đất, khóa cửa liền vang lên!

Chu Hạ bỗng dưng co rụt chân, lấy cây gậy phòng sỏi dưới bàn trà lên, gắt gao nhìn chăm chăm phía cửa.

Giống như không tìm thấy chìa khóa, người ngoài cửa đổi hết cái này đến cái khác. Chu Hạ trốn sau cửa, chờ người kia vừa tiến vào liền đánh đòn phủ đầu.

Cửa mở ---

Chu Hạ không suy nghĩ được gì, công tắc của cây gậy phòng sỏi không mở được, cô liền vung tay ném về phía người mở cửa.

"Á!"

Âm thanh này thật quen tai.

Chu Hạ mở mắt, nhìn thấy đúng là trợ lý của Đường Tôn.

"Trợ lý Trần? Thật xin lỗi thật xin lỗi! Tôi tưởng người khác."

Anh ta xoa xoa bả vai bị đập trúng, "...Không sao."

Chu Hạ vô thức gật đầu, tiếp theo vòng qua người anh ta ôm lấy Đường Tôn, "Chúng mình dọn qua nhà anh ở, có được hay không?"

Tầng đá trong lòng Đường Tôn cuối cùng cũng rơi xuống.

"Ừm, được."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

Váy đồng phục bị vén lên tận lưng, Đường Tôn bắt lấy hai đùi Chu Hạ tách ra, vùi đầu giữa hai cánh hoa liếm mút làm phát ra tiếng nước xối hổ.

Mông Chu Hạ luôn không tự giác di chuyển lên trên, đầu lưỡi thuận thế quét qua, mút lấy cánh hoa khiến cô phải bật ra tiếng rên rỉ.

Mật hoa ngọt ngào chảy ra rất nhiều, Đường Tôn đẩy đầu lưỡi ra, ngậm lấy hạt châu dùng sức mút mạnh, anh còn chưa tiếp tục liếm, Chu Hạ liền căng chặt chân, mật hoa chảy ra nhiều hơn, làm ướt cả khu vườn bí mật.

Đường Tôn cười vuốt ve một cái, sau đó bôi dung dịch lên thanh cứng rắn, Chu Hạ nhắm mắt lại, cảm thấy mặt hơi đỏ.

Động tác này, quá đậm đà.

Đường Tôn không coi váy đồng phục xuống, mà rút vạt áo sơ mi từ trong váy ra đẩy lên trên, đẩy cả áo ngực đến chỗ xương quai xanh.

Hai cái bánh bao nhảy lên nhảy xuống, vừa trắng vừa tròn, phía trên trên đỉnh còn có một vòng bánh trông cực kỳ ngọt ngào.

Há miệng chiếm lấy hai cái bánh bao, cảm giác mềm mại khiến Đường Tôn hận không thể nuốt vào bụng, nước bọt trên da thịt quét qua, tạo ra vết tích lấp lánh, ẩm ướt ngửa ngửa.

Chu Hạ ưỡn ngực để anh ngậm vào dễ dàng hơn, bên trong động hoa có hai ngón tay đang đưa đẩy đào khoét mật hoa ra ngoài, toàn bộ chất lỏng đều bị xoa trên vật nam tính của anh, quy đầu đối diện với cửa động, mang theo tra tấn vô cùng, nước mắt không tự chủ được chảy ra, cô cầu xin: "Cho em.. anh vào đi..."

Đường Tôn kéo gối đầu lót xuống mông Chu Hạ, hạ thể trầm xuống, vật nóng bỏng cứng rắn mang theo đầy đủ trơn ướt liền cắm vào nơi tư mật của cô.

Một lần nhấn lấp đầy, cơn sóng khoái cảm nhanh chóng ập tới, hai người đều thỏa mãn thở dài một tiếng.

Chỗ giao hợp quấn quýt lấy nhau, Đường Tôn bắt đầu chạy nước rút, tiếng cọ sát hòa vào tiếng nước. Thời gian dần trôi qua, anh tăng nhanh tốc độ, mỗi lần đều rút ra hơn nửa rồi sau đó đâm mạnh vào là có thể đem Thủy Liêm động quấy đến long trời lở đất.

Cái đó của anh rất dài rất to, Đường Tôn chỉ cần nhẹ nhàng đâm một chút là có thể tiến tới nơi sâu nhất của động hoa, nơi tư mật đó của Chu Hạ tựa như có xoáy ốc càng lúc càng hẹp, núm lấy không nhả, mút vào buồng ra đơn giản như muốn lấy mạng người.

"Đường Tôn lại... mạnh một chút..."

Nếp uốn trong động hoa căng ra, bị mở rộng vô số lần mà ngứa ngáy, Chu Hạ một tay thoát khỏi kiềm chế, liền cào năm vết máu trên cánh tay của Đường Tôn.

Bị cảm giác đau đớn kích thích tới xương cốt, Đường Tôn đẩy hai đùi của Chu Hạ tới trước ngực, đè ép hai đỉnh đồi sưng đỏ, vật nam tính ma sát trong động hoa càng trở lên rõ ràng, khóe mắt Đường Tôn liếc xuống thấy chất lỏng chảy giữa nơi hai người kết hợp.

Trên đùi, trên tay, trên váy đồng phục, trên lông mu... đều tràn ngập tình dục.

Chỗ ngứa ngáy bị đâm mãnh liệt, bên trong toàn bộ đã mềm thành nước. Bụng dưới Chu Hạ thắt chặt, bên dưới lớp da lộ ra hình dáng của biểu tượng

nam tính, cô kẹp chặt bụng một cái, liền đẩy toàn bộ tinh dịch và mật hoa ra bên ngoài.

Lúc Đường Tôn xuất tinh mũi chân ghì chặt vào ga giường, toàn thân phát lực, tiếng gầm nhẹ trong yết hầu, gân xanh trên cổ nổi lên, trong nháy mắt đó Chu Hạ còn cho rằng mình đang làm tình với một con sói.

Sự thật chứng minh, con sói này quả thật là một Lang Vương dũng mãnh.

Chu Hạ nằm ở bên cạnh, đùi khép chặt, thanh nóng bỏng cứng rắn đỏ thẫm và có phần dữ tợn đâm thẳng vào trong đó, chăm chỉ không ngừng cày cấy.

Cô muốn nhấc chân, vật đó của anh nóng quá, ma sát càng nhanh càng khiến cô bị đau, nhưng tay Đường Tôn giữ chặt đùi cô, muốn động cũng không động được.

"Chân..." Cô cắn môi, nuốt tiếng rên rỉ xuống, "Sắp trầy da rồi..."

"Sẽ không."

Nhưng vẫn đau lòng.

Đường Tôn đẩy chân ra, để Chu Hạ quỳ trước mặt anh, eo mềm dẻo vọt tới phía trước, phía dưới lại tiến vào bên trong với một độ sâu khó thể tưởng tượng.

Anh rất thích động tác làm từ phía sau này.

Sau đó lại đâm vào sâu hơn.

Vừa nhanh vừa sâu.

"Úm... sâu quá..."

Sự tán dương của Chu Hạ tựa như liều thuốc kích tình, Đường Tôn càng thêm phần khởi, anh giầy xéo cặp mông trắng nõn, xoa xoa, bỗng nhiên dừng lại nắm chặt, từng đợt tinh dịch nóng bỏng bắn ra.

Rốt cuộc cũng được làm tình với Chu Hạ mặc đồng phục.

So với trong giấc mơ còn thoải mái hơn. Đường Tôn nghĩ thầm.

...

Chu Hạ thờ hồn hèn, lại nhớ tới mấy chữ trên thẻ kẹp sách.

Cô cuộn người vào trong ngực Đường Tôn, nói: "Trước anh từng nói, có nhớ rõ em, là bởi vì trước đây lớp chúng ta học chung một môn sao?"

Đường Tôn không có âm thanh đáp lại, chỉ gặt đầu, cái cằm ma sát trên đỉnh đầu cô phát ra âm thanh sần sật.

Chu Hạ không trông cậy vào Đường Tôn có thể nhớ kỹ cô ngồi bên cạnh anh, chỉ hỏi: "Vậy anh còn nhớ khi đó giáo viên có đưa ra một nhiệm vụ không? Chính là..."

"Nhớ rõ." Đường Tôn biết cô muốn hỏi gì, "Đánh giá em là anh viết."

"Thật là anh sao!" Cô bảo sao mà quen mất thế.

"Đã lâu như vậy em còn nhận ra sao?" Đường Tôn chỉ cho rằng Chu Hạ trùng hợp nhìn thấy anh tiện tay viết gì đó, căn bản không hề nghĩ tới quyền sách kia.

Nhắc tới cũng kỳ quái, đó là đánh giá ẩn danh, nhưng Chu Hạ vẫn luôn nhớ rõ chữ viết và nội dung trong đó.

"Anh nhận xét rằng, sau gáy của em rất đầy đặn." Cô nhìn về phía anh, ánh mắt đầy thắc mắc.

Khi đó sau giờ học anh đều đi qua lớp của Chu Hạ, cô đặc biệt yêu ngủ, anh có thể không biết gáy cô đầy đặn sao?

"Ngẫu nhiên nhìn thấy." Đường Tôn hiểu Chu Hạ không muốn anh nhớ những chuyện trước kia, nhất là nhớ tới cô, cho nên anh vẫn không nói thật.

Chu Hạ ồ một tiếng, dụi mắt nói: "Em muốn ngủ."

"Tắm trước đã."

"Anh tắm cho em." Cô nói chuyện hoàn toàn dựa vào chút ý chí còn sót lại.

Đường Tôn ôm Chu Hạ xuống giường, khuỷu tay tiếp nhận sức nặng rất nhẹ, nhất định phải tìm cơ hội thừa nhận với Chu Hạ--

So với cô, thời gian anh thăm mền còn lâu hơn.

*

Mặt trời so với trước đây càng nóng hơn, Chu Hạ liền điều chỉnh điều hòa xuống nhiệt độ thấp hơn, buổi tối thường thường ôm chăn bông ngủ.

Gần đây quán cà phê đang sửa chữa, có Linh An đề ý, cô cũng không cần quan tâm quá nhiều, ngược lại khá nhàn rỗi.

Đường Tôn đi công tác, lúc đầu cô muốn đi cùng, nhưng sợ chậm trễ công việc, lại sợ nhàm chán, nên đành từ bỏ ý nghĩ này.

Nhớ tới bản thân rất lâu chưa đăng nhập vào hòm thư, Chu Hạ mở máy tính ra, phát hiện ngoài thư quảng cáo còn có hai thư chưa đọc.

Đến từ "Tật Phong" (gió mạnh).

Tật Phong là bạn trên mạng Chu Hạ quen hai năm trước. Cách quen biết của hai người bọn họ rất buồn cười, Tật Phong gửi nhầm tới hòm thư của cô, nội dung nhìn qua rất quan trọng, cô liền hồi âm lại. Thường xuyên qua lại, quan hệ cũng dần trở nên thân quen.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức giao lưu trên. Những phương tiện liên lạc khác bọn họ đều không chủ động trao đổi.

Chính bởi vì như vậy, Chu Hạ mới đồng ý coi anh ta là một đối tượng để thổ lộ hết tâm tình.

Một người xa lạ, lại đi nghe một người xa lạ khác thổ lộ phiền não, mối quan hệ xa lạ ở giữa, những câu chuyện chân thực thế nào cũng chỉ là chuyện cũ. Huống chi Chu Hạ rất ít khi nói sâu, chỉ nói một chút rồi dừng.

Ngày đó khi Đường Tôn tới thành phố A tìm Chu Hạ, Chu Hạ đã gửi cho Tật Phong một bức thư, đó cũng là bức thư cuối cùng.

"Tôi đang yêu đương, có khả năng sau này sẽ không đăng nhập vào hòm thư. Hy vọng bạn cũng có thể gặp được cô gái bạn thích năm nào."

Hai năm đứt quãng trao đổi, Chu Hạ không khó nhận ra Tật Phong là nam. Hiện giờ cô có bạn trai, tự nhiên muốn phòng những phiền toái không cần thiết.

Từ giờ về sau, Đường Tôn chính là "thùng rác" của cô.

Chỉ cần là Đường Tôn, mọi chuyện đều trở lên đơn giản.

Xóa bỏ hết thư rác, Chu Hạ mở thư thứ nhất của Tật phong, chỉ có duy nhất một chữ, "Được."

Chu Hạ mở thư thứ hai.

"Chúc mừng bạn, chúc bạn hạnh phúc."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Lúc dạo phố Chu Hạ nhận được một cuộc điện thoại.

"Alo?"

"Xin hỏi có phải Chu Hạ không?"

Động tác chọn quần áo của Chu Hạ ngừng lại, "Là tôi."

"Ồi chào thật sự là cậu sao!"

"Xin hỏi cô là ai?"

"Tôi là Trình Thiên Thiên đây, chúng ta học chung lớp cấp ba."

Khoảng cách từ đợt tốt nghiệp đã ba năm có thừa, trừ những việc liên quan đến Đường Tôn, bằng không nói cấp ba, đối với Chu Hạ chính là một

việc rất xa xôi.

Trình Thiên Thiên này, Chu Hạ nhớ rõ, là một người đứng ở chỗ nào là nơi đó có chuyện Bát Quái.

Chu Hạ nhớ lại trước kia cô cũng không hòa đồng, tính tình không nóng không lạnh, lại thêm bề ngoài khiến cô có quá nhiều đào hoa, cô có rất ít cơ hội kết giao bạn bè. Lúc này Trình Thiên Thiên tới tìm cô, khẳng định là có chuyện gì đó.

Quả nhiên, câu tiếp theo Trình Thiên Thiên nói: "Cuối tháng này tôi muốn kết hôn, mời rất nhiều bạn học cấp ba, cậu có thời gian tới không?"

Chu Hạ: "..."

Cô đang cân nhắc trong lòng làm sao cự tuyệt, bả vai liền bị vỗ một cái.

Quay đầu lại, một cô gái có khuôn mặt tròn giơ điện thoại đi động mỉm cười nhìn cô: "Này!"

Giọng nói của cô gái trong điện thoại và lúc ở bên ngoài có thay đổi, Chu Hạ không có biểu cảm gì, cô cúp máy lại, "Đã lâu không gặp."

Trình Thiên Thiên dường như không có cảm giác xấu hổ giữa hai người, hai tay khoanh trước ngực, cười nói: "Vừa mới nhìn thấy cậu cũng không dám nhận, mấy ngày trước tìm được số điện thoại của cậu giờ có chỗ hữu dụng, thật trùng hợp!"

Chu Hạ âm thầm may mắn, may mà vừa rồi không nói ra lý do đại loại như "Bây giờ tôi không còn ở thành phố B".

"Thật là trùng hợp."

"Chúng ta tìm chỗ nào uống trà tâm sự đi."

Chu Hạ bị Trình Thiên Thiên làm như thân quen có chút kinh ngạc, quan hệ của bọn họ căn bản không có chủ đề chung để nói, Trình Thiên Thiên như vậy cũng chỉ muốn một phần tiền mừng của cô.

Không thể trách Chu Hạ nghĩ thế, cô bây giờ vẫn nhớ rõ Trình Thiên Thiên cũng bởi vì khi đó Trình Thiên Thiên chính là người nhiệt tình kể chuyện Bát Quái của cô nhất.

Cô không thích những người miệng lưỡi sau lưng người khác.

Vì không muốn làm cục diện lúng túng hơn, Chu Hạ mỉm cười rút cánh tay bị Trình Thiên Thiên kéo lấy, "Một chút nữa tôi còn có việc nên không đi được. Hôn lễ của cậu tổ chức ở đâu, đến lúc đó tôi sẽ tới tham dự."

Trình Thiên Thiên đảo mắt một vòng, sau đó cười ra tiếng, vừa cười vừa lấy tập giấy ghi chú ra viết rồi đưa cho Chu Hạ: "Đây, ngày 30 tháng 6 lúc sáu giờ tối, tại Tứ Quý Phủ." Sau khi Chu Hạ nhận tờ giấy, cô ta lại ngượng ngừng sờ sờ lỗ tai, "Thiếp mời không mang trên người, đến lúc đó tôi sẽ nhắn tin cho cậu."

Chu Hạ không vạch trần cô ta, cất giấy ghi chú vào trong túi xách, "Được rồi, vậy tôi đi trước."

"Được được được, cậu có việc cứ đi, bái bai."

Trình Thiên Thiên nhìn Chu Hạ đi xa, ý cười trên mặt chợt tắt.

Cô ta bĩu môi, cũng không hiểu Chu Hạ có chỗ nào xinh đẹp, những người đàn ông kia đều hỏi cô ta Chu Hạ có tới không, hỏi xong bày ra tư thế nếu Chu Hạ không tới thì bọn họ cũng không rảnh tới.

Trình Thiên Thiên xoay người nhìn chân mình, lại nhớ đến chân Chu Hạ, cô ta bực bội liếc mắt, nửa tháng này nhất định phải giảm béo.

Đêm nay Đường Tôn lên máy bay, trước một tiếng Chu Hạ đã tới sân bay, sau khi chờ Đường Tôn xuống thì bọn họ cùng đi ăn cơm.

Trong đại sảnh đông ghẹt người, Chu Hạ đứng chờ năm phút liền nhìn thấy Đường Tôn.

"Ồ đây!"

Đường Tôn đưa vali cho trợ lý Trần, bước tới ôm eo Chu Hạ, đầu ngón tay cong cong, sau đó tổng kết: "Gầy."

Đã gần nửa tháng không gặp, có thể không gầy sao? Chu Hạ phòng má: "Nhớ anh."

Đường Tôn dùng một tay vuốt ve khuôn mặt cô, cảm giác vừa vặn, Đường Tôn lại vuốt vuốt.

Chu Hạ gầy chỗ nào cũng không gầy mặt, nhưng lúc cô béo nhất cũng vẫn như vậy.

"Nịnh hót. Em muốn ăn gì?"

Chu Hạ bị anh ôm đi, "Ăn lẩu đi. Mùa hè ăn lẩu rất hợp."

Đường Tôn liếc cô một cái, nói: "Mùa đông em cũng nói như vậy."

"Vậy chỉ có thể nói nời lẩu hợp với một năm bốn mùa."

Đường Tôn nghiêm túc gật đầu: "Em nói rất có lý."

Trợ lý Trần đẩy hai vali hành lý, nét mặt uất ức, một người độc thân như anh ta đã làm sai cái gì mà bị ngược thế này?

Nhưng nói qua cũng phải nói lại, Đường tổng và Chu tiểu thư thật đẹp đôi, đã bao nhiêu tuổi rồi, ở cùng một chỗ lại giống mấy thanh niên mười mấy tuổi, anh em em em nhưng không khiến người ta buồn nôn.

Nghĩ lại còn phải đúng thời điểm gặp gỡ.

Yêu đương khiến người ta ngây thơ, yêu đương khiến người ta trẻ lại.

...

Ăn lẩu xong, Chu Hạ về nhà liền bước vào phòng tắm.

Tắm được một nửa, Đường Tôn mở cửa đi vào.

Trong phòng tắm hơi nóng lượn lờ, Chu Hạ khua tay vào nước nóng: "Sao vậy?"

Đường Tôn nói: "Đi vệ sinh."

Chu Hạ nhất thời nghẹn lời, cả căn hộ có ba phòng vệ sinh, anh ngược lại rất tốt, hết lần này tới lần khác đều chọn lúc cô tắm đi vệ sinh.

Hơn nữa có người nào đi vệ sinh lại coi hết sạch quần áo không?

Hơn mười ngày không gặp, Chu Hạ cảm thấy dáng người Đường Tôn hình như đẹp hơn. Trước đây, cơ bụng phải để ý mới thấy, nhưng bây giờ cách một màn sương mờ, Chu Hạ vẫn thấy được đường cong lồi lõm cùng cơ bắp hiện lên.

Cô liếm liếm bờ môi, đóng vòi hoa sen đi tới bên cạnh anh, chọc chọc khối cơ trên bụng, "Trở nên cứng ngắt."

Đường Tôn không tự chủ được ưỡn ngực, trong lòng mừng thầm, nhiều ngày chống đỡ như vậy không phải vô ích -- anh nhớ lúc trước Chu Hạ khen Nhạc Tri cũng dễ lộ biểu cảm hoa si.

Nam nữ trưởng thành, trần trụi đối diện, không cần nói nhiều, hai người liền quấn quýt lấy nhau.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Chu Hạ ngồi trên bồn rửa tay, cặp mông bị vật cứng rắn chuyển động đẩy thẳng về phía sau.

Cô ngẩng cổ, bên trái có ba đầu đèn, bên phải đang bị liếm mát, cảm giác hơi đau khiến phía dưới thất lại, thanh thép nóng bỏng bị kẹp trong nước. Đường Tôn phải tăng nhanh tốc độ ra vào mới có thể đè nén dục vọng muốn xuất tinh.

"Thả lỏng một chút." Đường Tôn nâng eo Chu Hạ lên.

Chu Hạ nhấc hai chân đang rũ xuống khóa chặt cơ thể Đường Tôn, mắt cá chân mảnh khảnh đan chéo vào nhau, theo nhịp va chạm mà dao động, hai gót chân hơi hạ xuống một chút, liền đụng vào bắp đùi.

Hạt châu mượt mà giấu trong nơi tư mật, vừa đỏ vừa sưng, nơi đó mỗi lần bị ma sát liền lớn thêm một chút, ánh nước lấp lánh trên thanh nam tính đang điên cuồng rút ra đâm vào, từ khe hở giữa nơi hai người kết hợp chảy ra mật dịch vẫn đục kéo dài từng tia, sau đó lại được đưa vào bên trong.

Khoái cảm quá mãnh liệt, khuôn mặt Chu Hạ cực kỳ xinh đẹp, khoe môi hơi cong lộ ra hàm răng đáng yêu, đầu lưỡi thỉnh thoảng đưa ra liếm môi ẩm ướt, khuôn mặt thanh lãnh ngày thường trở lên kiêu kiêu yêu mị, lại mang một nét phong tình thú vị.

Có bồn rửa tay nâng đỡ, Đường Tôn tiết kiệm được rất nhiều sức lực, mỗi lần tiến vào tự nhiên mạnh hơn không ít. Chính vì vậy khiến Chu Hạ đạt khoái cảm đến không nói ra lời.

Bầu ngực cao ngất mềm mại trong tay Đường Tôn bị dày vò thành đủ mọi hình dạng, hai đỉnh anh đào bị kéo muốn đứt, lộ ra màu đỏ tươi sưng trướng. Nơi đó giống như có hàng trăm hàng nghìn con kiến đang không ngừng bò tới, không theo trình tự nào cả. Chu Hạ cảm thấy quá ngứa, cô liền chụp lấy tay Đường Tôn nhằm tăng thêm sức lực đè ép.

Đường Tôn dứt khoát buông tay cúi đầu ngậm lấy bầu ngực sữa.

Đỉnh đồi mềm mềm, thời khắc này, anh thậm chí còn nghĩ đến sau này muốn tranh giành sữa mẹ với con.

Trong phòng tắm không khí nóng bỏng, giống như trước đây vừa ẩm ướt vừa kích tình.

Lần đầu tiên của hai người chính là làm trong phòng tắm.

Khác nhau ở chỗ khi đó là ở phòng tắm nhà Chu Hạ, không gian không lớn, thời gian làm tình lâu sẽ cảm thấy hơi khó thở, mà lúc này trong phòng tắm nhà Đường Tôn, chỉ riêng bồn rửa mặt cũng đủ cho hai ba Chu Hạ ngồi.

Tay Chu Hạ chống đỡ trên bệ, để giúp cơ thể không bị trượt đi cô phải lấy tay nắm lấy giá đỡ, hai chân mở đến cực hạn, toàn bộ bản lĩnh tập yoga đều được sử dụng. Đôi chân trắng nõn, nơi tư mật sưng đỏ, kiểm nhập vào vỏ rồi rút ra, bên trong mềm mại giống như cánh hoa hồng.

Có mồ hôi chảy từ trên cổ xuống, chảy qua mạch đập và cơ bắp rắn chắc, Đường Tôn thở dốc hỏi cô, "Một tháng này có nhớ anh không? Há?"

"Rất nhớ... rất nhớ..."

Đến giai đoạn sắp bắn, Đường Tôn liền ra vào mạnh hơn, cũng nói nhiều hơn, phần hông không ngừng đưa đẩy, thở gấp liên tục: "Anh ngay cả trong mơ cũng nhớ em, có phải em hạ thuốc anh, khiến anh không thể rời khỏi em?"

"Em... không có... ừm... Chính là chỗ đó, mới là trọng điểm!"

Cô không nói Đường Tôn cũng muốn dồn lực.

Đường hành lang càng ngày hẹp, bên trong thịt hoa bao lấy vật rắn nóng bỏng, không gian tiến vào quá ít, Đường Tôn phấn kích nhanh chóng run rẩy, điên cuồng tấn công vào sâu để Chu Hạ đạt đến cao trào trước anh.

Con sóng khoái cảm ập tới nhanh chóng nhấn chìm Chu Hạ, sau khi Đường Tôn bắn ra cũng đạt cao trào, hàng tồn nhiều ngày được giải phóng, vừa nóng vừa đặc.

Cao trào lặp đi lặp lại, Chu Hạ giống như cá mắc cạn, Đường Tôn ôm cô, động tác dịu dàng như ôm một đứa bé.

"Chúng ta tắm thêm lần nữa, ngoan."

...

Nói tắm đương nhiên là tắm uyên ương, trên mặt nước trôi nổi dung dịch màu trắng chứng tỏ một trận chiến đấu vừa xảy ra vô cùng kịch liệt.

Đường Tôn làm tình đến toàn thân thoải mái, nửa tháng cấm dục đều được phát tiết ra ngoài, mặt mũi tươi tỉnh tràn ngập ý cười.

Anh tìm máy sấy tóc, để Chu Hạ ngồi xuống rồi tự mình sấy tóc cho cô.

Máy sấy tóc thổi ra luồng hơi ấm áp dễ chịu, Chu Hạ bị đau lưng, hơi ấm thổi qua cũng dễ chịu không ít. Cô từ từ nhắm hai mắt lại, buồn ngủ: "Mấy ngày nữa em phải tham gia hôn lễ của bạn học cấp ba."

"Ai?"

"Trình Thiên Thiên."

"Không biết." Ấn tượng sâu nhất thời cấp ba của anh cũng chỉ có mình Chu Hạ mà thôi.

"Ngay cả em anh còn không nhớ, làm sao nhớ cậu ta được." Tính trẻ con của Chu Hạ nổi lên, "Em không muốn đi, nhưng hôm nay lại tình cờ gặp, thật là phiền phức."

Cô kể lại đại khái chuyện ban ngày, tóc cũng sấy khô không khác biệt lắm.

Vừa rồi có âm thanh của máy sấy làm ồn, Đường Tôn chỉ nghe được mấy chữ quan trọng, anh không hỏi lại lần thứ hai, chỉ nói: "Nếu không muốn đi thì

không đi nữa."

"Như vậy không hay lắm, đã đồng ý rồi." Chu Hạ cầu nhàu với anh.

"Cái này phải xem lựa chọn của em." Đường Tôn lên giường xốc chăn bông, cùng Chu Hạ nằm xuống, "Muốn vui về thì không đi, muốn tới tham dự thì đi. Cái này xem em chọn thế nào, ý kiến của anh chỉ là tham khảo, em mới là người quyết định."

Chu Hạ suy nghĩ, "Vậy để em đi."

Đường Tôn biết Chu Hạ sẽ đi, cô là người có nguyên tắc, đã đồng ý với người khác nếu không xảy ra tình huống đặc biệt sẽ không đổi ý.

"Có muốn anh đưa em tới không?"

"Không cần." Chu Hạ chui vào trong ngực anh, "Em muốn mang anh giấu đi."

Trần phẩm, là không dễ dàng để người ta nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

"Hạ Hạ, bây giờ anh phải vào bệnh viện một chuyến."

Chu Hạ đang nửa tỉnh nửa mê nghe Đường Tôn nói vậy, vội vàng ngồi dậy từ trong chăn, đôi mắt còn chưa kịp mở, "Sao vậy? Anh có chỗ nào không thoải mái à?"

Tóc cô rối bời, Đường Tôn nhẹ nhàng giúp cô vuốt lại, nói nhỏ: "Em ngủ tiếp đi. Không phải anh không thoải mái, là mẹ anh không cẩn thận bị ngã, anh tới bệnh viện xem thế nào."

"Đi ngã?" Chu Hạ mở to mắt ra, "Có nặng lắm không? Vậy em đi cùng anh xem tình hình thế nào."

Cái này hoàn toàn là phản ứng vô thức của cô.

Đường Tôn trong mắt có ý cười, hỏi cô: "Đi với anh?"

Chu Hạ không kịp phải ứng, gật đầu khẳng định: "Đúng vậy, em đi với anh."

Cô vừa nói vừa xuống giường thay quần áo, "Bị ngã cũng không phải việc nhỏ."

Đường Tôn ngồi bên mép giường nhìn cô, vai nhỏ eo thon, cánh tay nâng lên cời đồ, xương cánh bướm tinh tế lộ ra trên lưng, cảnh đẹp ý vui thay quần áo.

Chu Hạ mặc một cái váy có hình hoa, phần eo được chiết lại, càng lộ ra đôi chân thẳng dài.

Bỗng nhiên, cô dừng lại mấy giây, lại cời váy ra, cuối cùng lấy lại tinh thần, ôm váy trước ngực ngại ngùng cười, "Có phải em nên ăn mặc đoan trang một chút không?"

Đường Tôn ngoắc ngoắc cô, cô hấp tấp chạy qua, bộ ngực đầy đặn được áo ngực nâng lên một độ cong mê người, "Nếu không anh đi trước nhé."

Trong lòng cô vẫn có chút rụt rè.

Bàn tay của Đường Tôn vuốt ve cái eo bóng loáng non mịn của cô, anh lắc đầu, lông mày nhướn lên lộ ra ánh mắt giảo hoạt: "Muốn đi, không thể đổi ý."

Chu Hạ quàng tay vào cổ anh, nũng nịu: "Vậy em phải mặc cái gì?"

"Mẹ anh thích những cô gái ăn mặc xinh đẹp." Anh chôn mặt vào trong ngực Chu Hạ hít sâu một hơi, "Nhưng em xinh đẹp như vậy mặc cái gì cũng đẹp. Mẹ anh nhất định sẽ thích em."

"Anh đánh giá em cao vậy sao?" Chu Hạ cầm vành tai anh dầy vò, "Vậy em phải mặc đẹp một chút."

"Tùy em."

Cuối cùng Chu Hạ mặc một cái váy màu trắng.

Đường Tôn muốn cô mặc đồ đỏ nhưng cô không chịu, "Lần sau mặc màu đỏ, đi bệnh viện mặc đồ đỏ, cảm giác không đúng lắm."

Đường Tôn ngẫm lại cũng cảm thấy vậy, dù sao Chu Hạ mặc gì cũng đẹp, liền không nói gì thêm.

Mẹ Đường Tôn là Đặng Thu Ý, quả thật là một người cực kỳ xinh đẹp.

Là vẻ đẹp tự nhiên vốn có, mỗi một cái nhăn mày, mỗi một nụ cười đều như gió xuân thổi qua, nét thanh nhã dù người khác ước ao cũng không với tới được.

Đường Tôn nói Đặng Thu Ý đã ngoài 50 tuổi, nhưng Chu Hạ nhìn thế nào cũng cảm thấy bà ấy chưa tới 40.

Chu Hạ lúc khẩn trương tay sẽ rất lạnh, Đường Tôn nắm tay cô, giới thiệu với Đặng Thu Ý: "Mẹ, đây là Chu Hạ, bạn gái con."

"Chào đi ạ, con là Chu Hạ." Cô nói xong liền yên lặng đi tới tặng một bó hoa thược dược, "Đường Tôn nói đi thích hoa, nên con mua hoa thược dược, đi đừng chê cười."

Chu Hạ cười rất ngọt ngào, Đặng Thu Ý vừa làm xong kiểm tra liền bị Đường Tuyền mắng một trận, vốn dĩ tâm trạng đang không tốt, nhưng vừa nhìn thấy Chu Hạ, bực bội trong bà liền chạy mất.

Bà đúng là rất thích nhìn mỹ nữ.

"Không chê không chê. Di vô cùng thích, hoa con mua thật là đẹp." Đặng Thu Ý nhìn Chu Hạ cười hai mắt cong cong, lúc xoay đầu nói với Đường Tôn liền trở lên hung dữ, "Đồ ngốc này đứng đây làm gì? Còn không mau mang ghế tới cho Hạ Hạ ngồi!"

Chu Hạ thụ sủng nhược kinh, liền tục khoát tay: "Không cần không cần ạ, con như nào cũng được."

Cô quay người, Đường Tôn mang ghế tới, anh liếc mắt ra hiệu, "Đừng căng thẳng, mẹ anh rất thích em."

Trái tim Chu Hạ được ánh mắt anh trấn an, rất nhanh bình tĩnh, cô kéo ghế ngồi xuống, cơ thể hơi hướng về phía Đặng Thu Ý, "Di."

"Ồi chào tiểu cô nương thật xinh xắn." Đặng Thu Ý càng nhìn càng hài lòng, "Đường Tôn đã nhắc đến con với di, mỗi ngày di đều mong ngóng cô gái nào có thể khai thông cái đầu gỗ của nó. Rất tốt rất tốt, hôm nay có thể nhìn thấy người thật!"

"Di mới thật là đẹp, con không sánh nổi một phần vạn."

Chu Hạ nói xong biểu cảm rất chân thành, trong lòng cô đây đúng là sự thật.

Ai cũng thích được người khác khen, nhất là được một cô gái nhỏ xinh đẹp khen. Đặng Thu Ý vui mừng đến ngay cả đuôi mắt cũng mang theo nét cười, "Hạ Hạ miệng thật ngọt!"

Bà nói xong lại muốn cười, khóe mắt thoáng nhìn thấy bóng người ngoài cửa, tiếng cười bỗng dừng đột ngột, bà đột nhiên nhăn mày nhăn mặt, "Ồi đau, đầu gối đau quá."

Chu Hạ giật nảy mình, đứng lên: "Đau chỗ nào ạ? Có cần gọi bác sĩ không ạ?" Cô bối rối quay đầu, "Đường Tôn... hả?"

Đường Tôn kéo cô đến bên cạnh mình, nhìn người đàn ông đang đi vào phòng, gọi: "Ba."

"A?" Chu Hạ nhìn sang.

Đường Tuyền và Đường Tôn có tướng mạo giống nhau đến bảy phần, lúc ông quay đầu nhìn Chu Hạ, khuôn mặt lạnh lùng mang theo nét nghiêm nghị, đôi mắt Chu Hạ không dám chớp, cô đứng nghiêm sau đó quay người: "Chào, chào chú ạ!"

"Chào con."

Vừa dứt lời, Đường Tuyền nở nụ cười, mặc dù có chút cứng nhắc nhưng làm cho Chu Hạ thả lỏng một chút.

Bây giờ cô có thể hiểu vì sao Linh An lại bảo Đường Tôn rất khó gần.

Anh và ba mình đơn giản là cùng một khuôn đúc ra.

Sợ dĩ cô cảm thấy Đường Tôn dịu dàng mà không lạnh lùng, đơn giản bởi vì Đường Tôn chỉ dịu dàng với cô.

Đặng Thu Ý còn kêu đầu gối đau, Chu Hạ muốn nói chuyện, Đường Tôn liền giữ cô lại lắc đầu.

Nhưng rất nhanh, Chu Hạ liền hiểu ý tứ của anh.

"Đừng giả bộ, tôi không mắng bà." Đường Tuyền nói.

Trong nháy mắt Đặng Thư Ý ngừng kêu, bà nhấc chân xuống, "Chỉnh giường thấp xuống đi, tôi ngồi đau cả lưng."

Đường Tuyền không nói lời nào, lại rất nghe lời ngồi xỏm xuống chỉnh độ cao của giường.

Chu Hạ biết tính cách Đường Tôn giống ai rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đặng Thư Ý bị ngã không nặng, sau khi làm một tiểu phẫu, nằm ngốc ở bệnh viện một tuần rồi làm thủ tục xuất viện.

Đường Tuyền thật ra muốn Đặng Thư Ý ở bệnh viện theo dõi thêm mấy ngày, nhưng bà ngại buồn chán, mà ông cũng không lay chuyển được, chỉ có thể thuận theo.

Hôm xuất viện đúng vào ngày cuối cùng của tháng sáu, Chu Hạ đi theo Đường Tôn tới bệnh viện đón Đặng Thư Ý về nhà, lúc đầu muốn đi trước bà, sau lại bị bà kéo lên xe.

"Hạ Hạ đến nhà dì ngồi một chút, dì mời con ăn món như mè viên từ. (*)"

(*) Món này không biết dịch tên thế nào nên để Hán Việt nhé

Chu Hạ thấy bây giờ mới giữa trưa, liền không từ chối, sau khi lên xe, cô hỏi: "Là đi làm ă?"

Đường Tôn đang lái xe, khẽ cười một tiếng: "Là đi, nhưng đi ở nhà làm."

"Lo lái xe đi." Đường Tuyển trầm giọng nói.

"Đều tại con lảm lòi!" Đặng Thư Ý oán trách anh một câu, quay lại nói với Chu Hạ: "Nếu như Hạ Hạ thích ăn, đi có thể học làm cho con ăn."

"Không cần không cần ă, hẳn là con nên học làm mới đúng."

Đường Tuyển nhìn Đặng Thư Ý qua kính chiếu hậu, sau đó khoanh tay nhìn ra ngoài cửa kính. Trong lòng ông đang rất buồn bực, kết hôn nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy bà ấy vì mình mà bước chân vào bếp.

Sau khi ăn xong nhu mễ viên tử, Chu Hạ lại tiếp chuyện với Đặng Thư Ý một lúc, chớp mắt đã tới năm giờ chiều.

Không thể không dừng lại, cô còn phải tới Tứ Quý Phủ đưa tiền mừng.

Nhưng mà khu nhà này của Đường gia mặc dù ở nơi đắt nhất thành phố B nhưng lại không cùng hướng với trung tâm thành phố, chủ trương ở đây chính là nghỉ dưỡng.

Ban đầu Chu Hạ dự định để Đường Tôn đưa cô về nhà trước, sau đó mình cô tới khách sạn. Nhưng bây giờ thời gian không đủ, cô đành để Đường Tôn trực tiếp đưa cô tới Tứ Quý Phủ, nhưng để anh về ngay thì cũng không tốt,

Cô cài dây an toàn, nói: "Chút nữa anh đi chung với em nhé."

Đường Tôn chuyển động tay lái, rẽ sang đường "Ủm"

Chu Hạ quay đầu nhìn anh, ngoài nét mặt không biểu tình, mọi thứ đều không khác bình thường.

Sao cô có cảm giác Đường Tôn rất muốn tham gia cái tiệc cưới này chứ?

Lúc Chu Hạ và Đường Tôn tới thời gian vừa kịp, tiệc rượu còn chưa bắt đầu, từ cổng đã nhìn thấy bên trong có rất nhiều người, cực kỳ náo nhiệt.

Trình Thiên Thiên mặc một bộ sườn xám màu đỏ đứng ở sảnh ngoài, cơ thể nở nang, cười vô cùng vui vẻ.

Lúc làm cô dâu thật là đẹp. Chu Hạ nghĩ.

Cô kéo Đường Tôn đi qua, còn chưa kịp mở miệng giới thiệu thân phận của Đường Tôn, Trình Thiên Thiên đã đi lên trước một bước.

"Cậu là... Đường Tôn?" Trình Thiên Thiên nhìn Đường Tôn và Chu Hạ nắm tay nhau, vô cùng ngạc nhiên, "Hai người các cậu?"

Nét mặt Đường Tôn lạnh lùng, nhẹ nhàng gật đầu, "Chúc mừng."

Thái độ lãnh đạm của anh khiến Trình Thiên Thiên mờ mịt, cô ta chớp mấy môi nói lắp bắp: "Cảm, cảm ơn."

Dường như Trình Thiên Thiên quá kinh ngạc, kinh ngạc đến mức rất lâu không lấy lại tinh thần, Chu Hạ cũng không có thời gian để ý cô ta, nói câu "Tân hôn vui vẻ" rồi cùng Đường Tôn đi vào.

Sau khi đăng ký họ tên, bởi vì có thêm Đường Tôn, Chu Hạ chuẩn bị hai phần tiền mừng. Lúc đi theo nhân viên phục vụ vào phòng, cô hỏi Đường Tôn: "Vì sao anh không vui?"

Mặc dù Đường Tôn nhìn qua cao ngạo lạnh lùng, nhưng là người được giáo dục từ bé, hiếm khi bày ra vẻ mặt cho người ta xem, huống chi còn là người xa lạ như Trình Thiên Thiên.

"... Cô ta không lịch sự với em."

Vừa rồi bọn họ đi qua, Trình Thiên Thiên trực tiếp bỏ qua Chu Hạ, hành động này khiến Đường Tôn cực kỳ không vui.

Đương nhiên, đây chỉ là lý do thứ nhất.

Cái quan trọng hơn là Đường Tôn biết Trình Thiên Thiên có năng lực Bát Quái, đặc biệt là Bát Quái chuyện của Chu Hạ.

Anh không biết tên của Trình Thiên Thiên, nhưng nhận ra mặt mũi cô ta.

Năm đó cô ta nói xấu Chu Hạ, vẻ mặt thật khó coi, đến nay Đường Tôn vẫn còn nhớ rõ môn một. Cho nên sau khi nhận ra cô ta, anh liền bày ra vẻ mặt không tốt.

Nói tóm lại, nhằm vào anh, có thể; nhằm vào Chu Hạ. không được.

Chu Hạ không biết những uẩn khúc bên trong, cô cười, thân mật ôm cánh tay anh: "Không cần để ý đến mấy chi tiết này, em với cậu ta giao tình không sâu, không quan trọng."

"Tâm lòng thật rộng lớn. Rất tốt." Đường Tôn nheo nheo cằm cô.

Trình Thiên Thiên đứng ở cửa ra vào nhìn Chu Hạ và Đường Tôn gần như sắp dính lấy nhau, cô ta nheo mắt lại.

Hai người này làm thế nào mà ở cùng một chỗ?

Chú rể bên cạnh thuận theo ánh mắt của cô ta nhìn sang, thuận miệng hỏi một câu: "Hai người vừa rồi là bạn học cấp ba của em à?"

Cô ta nhất thời trừng mắt nhìn qua: "Chủ yếu anh hỏi người phụ nữ kia phải không?"

Chú rể nhú mày: "Nói linh tinh!" Chỉ là câu nói có chút yếu ớt.

Trình Thiên Thiên càng tức.

Nhưng cô ta chịu đựng không nói, trong lòng lại thầm mắng: hồ ly tinh, chó không bỏ được ăn phân!

...

Chu Hạ và Đường Tôn được sắp xếp ngồi vào bàn toàn bạn học cấp ba.

Hai người vừa ngồi xuống, cho dù Đường Tôn không phải học sinh lớp bọn họ nhưng vẫn bị người khác nhận ra.

Năm đó anh chính là nhân vật phong vân trong trường, bây giờ lại dẫn dắt Đường Nhĩ phong sinh thủy khởi ở thành phố B, khó tránh khỏi sẽ có người muốn trèo cao.

Không chỉ một bàn này, ngay cả mấy người bàn bên cạnh cũng đến đây hàn huyên. Đường Tôn rất lãnh đạm, dù thái độ xa cách cũng không tìm ra sơ sót gì.

Đây mới chính là thái độ hàng ngày của Đường Tôn.

Nhưng bây giờ da mặt người ta so với trước kia dày hơn, Đường Tôn lạnh lùng đến đâu bọn họ cũng sẽ giả bộ không biết, còn tiếp tục ý đồ tiếp cận.

Bạn trai mình bị chú ý, Chu Hạ có chút vui vẻ, người ta không để ý đến càng hợp ý cô.

Vừa ghi như vậy, liền có người bước tới hỏi thăm cô.

Người qua đường Giáp uyển chuyển khách sáo: "Chu Hạ vẫn xinh đẹp như trước đây."

Người qua đường Ất nói bóng nói gió: "Chu Hạ hiện giờ có đối tượng chưa?"

Người qua đường Bính giờ thẳng đao vào: "Chu Hạ hiện giờ là bạn gái Đường Tôn."

Chu Hạ: "..."

Tha thứ cho cô nói thẳng, những người này cô không quen một ai.

Đường Tôn đột nhiên thay đổi thái độ lãnh đạm, anh đưa tay ôm vai Chu Hạ, hơi cười lên, hàn băng trên mặt liền tan ra.

"Chu Hạ là vị hôn thê của tôi."

Tất cả mọi người: "..."

Đơn giản là tin giật gân.

Mất thấy không nhất định là thật. Nhưng đương sự đã thừa nhận, nghĩ lại hai người đều là trai tài gái sắc, ở cùng một chỗ cũng là một đôi trời sinh, bọn họ tự nhiên không có gì để nói.

Thật thần kỳ.

Hai người khó có thể đến với nhau nhất ở cấp ba lại ở cùng một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Chu Hạ tận lực làm người vô hình. Thế nhưng sau khi Đường Tôn mở miệng, cô chỉ có thể kiên trì tiếp nhận những lời hỏi thăm ân cần từ bốn phía.

"Thật xứng đôi."

"Hai người quen nhau thế nào?"

"Chu Hạ, bây giờ cậu đang làm gì?"

"Chẳng lẽ cậu cũng làm việc ở Đường Nhĩ sao?"

Không giống như những câu hỏi cần chuẩn bị cẩn thận để hỏi Đường Tôn, bọn họ hỏi Chu Hạ hiển nhiên tùy tiện hơn nhiều.

Câu hỏi mang tính công kích, mọi người đều muốn biết cô và Đường Tôn làm thế nào mà ở cùng một chỗ.

Chu Hạ mỉm cười, trả lời qua loa: "Dựa vào duyên phận."

Trực tiếp chặn mấy cái miệng Bát Quái lại.

Lúc này, ánh đèn bỗng nhiên tối xuống, tiếng nói chuyện bên tai nhỏ dần, Chu Hạ huyếch Đường Tôn bên cạnh, "Anh tới đây vì muốn công khai phải không?"

Đường Tôn thân nhiên, "Ừm."

Anh quá bình tĩnh, Chu Hạ không hỏi ra được cái gì, chỉ có thể tức giận bóp bóp một bên má anh, "Sau này phải nói trước với em, nếu không em chưa kịp chuẩn bị tâm lý."

Giống như không có cảm giác, Đường Tôn để mặc cô bóp má: "Ừm."

Quần chúng bên ngoài tỏ vẻ đang nhìn cô dâu chủ rể, nhưng thực chất đang quan sát động tĩnh của Chu Hạ và Đường Tôn. Thấy bọn họ thân mật tự nhiên, lúc này mới hoàn toàn tin hai người thật sự ở cùng chỗ.

Thì ra hai toàn băng son yêu nhau cũng rất nhiệt tình.

Tiệc cưới chính thức bắt đầu, đồ ăn lần lượt được đưa lên bàn.

Ăn được một nửa, cô dâu chủ rể mới tới mời rượu, sau khi Chu Hạ cùng Đường Tôn theo mọi người đứng dậy tiếp rượu, đang định ngồi xuống, Trình Thiên Thiên lại lên tiếng gọi Chu Hạ.

"Chu Hạ, phải giữ cho chắc."

Chu Hạ nhìn cô ta.

Trình Thiên Thiên không để ý tới tia mắt lạnh lùng trong mắt cô, ý cười đúng mực: "Dù sao người rộng lượng như Đường Tôn, cũng không nhiều lắm."

Chu Hạ triệt để trầm mặc.

"À." Đường Tôn cười lạnh một tiếng khó có thể nghe thấy, nhưng vẫn thu hút sự chú ý.

Tay anh khoác trên eo Chu Hạ không buông, ngay cả ánh mắt cũng không thém bỏ thí cho Trình Thiên Thiên, toàn bộ đều rơi trên người Chu Hạ, nhưng người nghe vẫn biết anh đang nói chuyện cùng Trình Thiên Thiên.

"Vậy Trình tiểu thư phải giữ cho thật tốt, cẩn thận có thể cùng thuyền vạn năm."

Trình Thiên Thiên không biết nhớ tới cái, sắc mặt đột biến, hốt hoảng giật giật ống tay áo chủ rể. Mà chủ rể mặc dù còn nghi vấn trên mặt, nhưng trong không khí như vậy cũng chỉ có thể đứng ra hòa giải: "Ha ha ha, vậy mượn lời may mắn của Đường tổng, mọi người mau ngồi mau ngồi, ăn ngon uống ngon, ăn ngon uống ngon!"

Cuối cùng ngồi xuống, Chu Hạ cũng mất khẩu vị, cô kể tai Đường Tôn nói nhỏ: "Câu kia vừa rồi của anh có ý gì? Trình Thiên Thiên bị anh nắm nhược điểm gì trên tay à?"

Đường Tôn nhìn cô một cái, cười rất sâu xa: "Ăn cái gì trước đã."

Chu Hạ lắc đầu: "Không thấy ngon miệng."

"Vậy không ăn nữa."

Nói là như vậy nhưng nhớ tới phần tiền mình phải mừng, Chu Hạ vẫn ăn một chút thức ăn. Chờ đồ ăn được bụng hết ra, cô cũng đã ăn no được tám phần.

Tâm trạng không tốt mà lãng phí đồ ăn, thật là nghiệp chướng nặng nề.

Đường Tôn không ăn nhiều, đợi Chu Hạ ăn xong mới hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta về nhà?"

"Vâng, được."

Hai nhân vật trong câu chuyện vừa mới rời đi, mọi người trên bàn cơm mới bắt đầu khuếch đại âm thanh bát quái.

Có người cảm khái: "Ôi, tôn còn muốn hôm nay nếu thấy Chu Hạ sẽ theo đuổi cậu ấy."

"Cậu đẹp cái suy nghĩ ấy đi, còn không nhìn lại cái bụng bia của mình một chút."

"Tôi đây không phải ngấm lại sao? Cậu ấy và Đường Tôn so với năm đó không thay đổi nhiều, chúng ta đây, haz!"

"Nhưng năm đó cũng không gặp hai người họ có qua lại gì, sao hiện tại lại ở bên nhau? Tà môn!"

Người bàn bên cạnh hóng được tin tức, không nhịn được hỏi: "Hai người họ quen nhau thế nào, mấy người biết không?"

Tám người trên bàn trầm miệng một lời: "Dựa vào duyên phận!"

*

Trên đường về nhà, Chu Hạ quay sang hỏi Đường Tôn: "Anh mau nói nhanh, Trình Thiên Thiên có vấn đề gì?"

"Em cũng muốn nghe Bát Quái?"

Chu Hạ gật đầu: "Đúng vậy, em muốn nghe sự thật, không phải tin giả."

Đường Tôn mắt nhìn phía trước, nhàn nhạt mở miệng: "Trước kia Trình Thiên Thiên muốn moi tiền một người bạn của Lộ Chúc, không thành." Anh bổ sung thời gian, "Là một tháng trước."

"Ngoại tình trước hôn nhân?" Chu Hạ thốt ra, cô liền lấy tay bịt miệng.

Đường Tôn nhướn mày: "Cái này cũng khó nói, cho nên mới nói cẩn thận có thể cùng thuyền một vạn năm."

Chu Hạ ngồi thẳng, ngượng ngùng nói: "Vậy anh không tò mò vì sao cậu ta nói câu kia sao?"

Đường Tôn cười: "Không tò mò."

"Vì sao?"

Miệng chó không thể mọc được ngà voi. Đường Tôn nghĩ thầm. Nhưng cũng không nói ra câu đó, "Không rảnh tò mò những câu nói từ miệng cô ta."

Chu Hạ gật đầu như có điều suy nghĩ, cô dựa vào cửa xe, trong lòng ngũ vị tạp trần, ngay cả xương cốt cũng cảm thấy mệt mỏi.

Đường Tôn liếc mắt nhìn cô, quai hàm cắn chặt, trong mắt gió to bão lớn.

Lời nói của con người thật đáng sợ, dù không phải sự thật. Anh luôn biết điều đó.

Editor: Tác giả này thỉnh thoảng viết sai lỗi chính tả, dịch muốn toét mắt T.T

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Đêm nay Chu Hạ cực kỳ chủ động.

Đường Tôn nằm ngửa trên giường, đôi tay vuốt ve cái đầu hơi rối đang làm loạn trên ngực anh, rất dễ chịu.

Hạt đậu nhỏ bị Chu Hạ vừa gặm vừa cắn, cô không có kinh nghiệm, mười lần thì đến tám lần cắn hơi mạnh, Đường Tôn nhẫn nhịn đến mức cơ bắp cương cứng, bộ phận đàn ông dựng đứng thẳng tắp chống lên bụng Chu Hạ, quy đầu đánh loạn một vòng tiết ra một ít dịch ở bên trên, vừa lạnh lẽo lại vừa kích thích.

Khu vườn bí ẩn đã ướt đầm, mặt hoa theo đôi chân đang mở của Chu Hạ chảy xuống, hai bên cánh hoa không ngừng mấp máy, đẩy chất lỏng tràn ra bên ngoài dính vào chăn bông bên dưới.

Bên trong trống rỗng kêu gào, Chu Hạ trượt xuống ngồi lên, trước tiên vuốt ve thanh nóng bỏng một hồi, sau đó mới ngồi xuống nhẹ nhàng đẩy quy đầu vào sâu trong nơi bí ẩn ướt át của mình...

Vật đàn ông từng chút từng chút bị đường hoa đỏ ửng nuốt lấy, nơi đó vừa ẩm vừa mềm, từng nếp nhăn bên trong co giãn như có hàng vạn cái miệng đang không ngừng liếm hút.

Đường Tôn dừng động tác đâm vào, còn thừa một nửa ở bên ngoài, hai túi ngọc buồng thông bị lông mu che lại, như bàn đá ẩn trong vườn cỏ rậm rạp.

Động hoa bị quái vật khổng lồ lấp đầy, Chu Hạ bị kích thích không thể ngồi thẳng, cô bắt đầu chuyển động, màu đỏ thắm của hoa động bên trong lấp ló ẩn hiện, mặt hoa bám phía trên giúp cô di chuyển lên xuống càng thêm thuận lợi.

Đường Tôn nằm dưới thỏa mãn thở hắt ra, một tay anh đỡ eo Chu Hạ giúp cô di chuyển, một tay kia không hề nhàn rỗi liên tục nhào nặn hai bầu ngực nhô cao.

Hồng mai điểm trên nền tuyết trắng muốt, Đường Tôn tùy tiện nghịch chơi, lúc kéo lúc miết khiết nụ hoa bị gãy vỡ không còn hình dạng.

"A em mới quá... Dễ chịu không anh?"

Mồ hôi thuận theo cần cổ thon dài trượt xuống đỉnh ngực Chu Hạ, hai cái bánh bao bị mồ hôi thấm ướt lấp lánh ánh nước, hai bên bắp đùi của cô rất đau, lúc nhắc mông đột nhiên mất sức ngồi mạnh xuống, khiến thanh nóng bỏng đâm sâu vào bên trong.

Cả hai người bị nhấn chìm!

Đường Tôn chỉ còn cảm giác được phần quy đầu đâm mạnh vào nơi nào đó, mắt tối sầm, cả thế giới yên tĩnh lại, một cảm giác chèn ép từ phía dưới ập thẳng lên não, vật nam tính bị kẹp chặt vừa đau vừa sướng.

Còn Chu Hạ, vì lần ngồi xuống đột ngột này mà bị đưa lên đỉnh thiên đường.

Cô ngã ngồi lên ngực Đường Tôn, bụng dưới run rẩy co rút, bên trong thịt hoa bị giầy vò va chạm nhũn như bùn. Đường Tôn mặc dù chưa bắn, nhưng bị kẹp chặt như vậy muốn nhìn cũng khó.

Chân anh đẩy một cái, trong nháy mắt Chu Hạ ngã nhào xuống giường, bộ phận đàn ông xoay một vòng dạo chơi trong huyết hoa khiến quy đầu càng to lớn hơn!

"Ủm a... dừng... Dừng đi chuyển... Muốn..." Chu Hạ hét lên.

Đường Tôn cắn răng rút vật nóng bỏng ra, mặt hoa theo đó cũng tràn ra ngoài, nơi bị ấn lúc này bị đâm lộ ra một miệng nhỏ bằng ngón tay em bé chưa thể khép lại, khi cửa động đang khép vào Đường Tôn lại đột ngột đâm tới.

"Á..."

Chu Hạ bị đâm bất ngờ cong người, hơi thở vừa mới ổn định lại dồn dập, từng cơn sóng này đến cơn sóng khác ập tới, cô uốn éo cái mông, "Đường Tôn, chậm thôi anh... chậm một chút..."

"Bảo bối nhìn một chút."

Dụ dỗ xong, tốc độ chuyển động của Đường Tôn càng nhanh hơn, trên lưng như gắn mô tơ khiến tần suất ra vào vừa nhanh vừa mạnh, chất lỏng từ nơi kết hợp giữa hai người tràn ra bắn tung tóe, Chu Hạ bị làm không thể kìm nén tiếng rên rỉ vỡ vụn.

Đến tận khi Chu Hạ kêu đến khản giọng, Đường Tôn mới vừa lòng giảm nhẹ sức lực, quy đầu thả lỏng, tinh dịch tích trữ bắn thẳng vào trong tử cung..

Ban đêm tốn quá nhiều sức, Chu Hạ rất nhanh chìm vào giấc ngủ, nhưng lại không thể ngủ yên ổn..

Bởi vì cô mơ thấy khoảng thời gian lớp mười hai năm đó.

Đơn giản là con ác mộng.

Ngày thứ hai, Đường Tôn không tới trường, Tiêu Thần Thần cũng không tới.

Nghỉ giải lao giữa giờ Chu Hạ không ra ngoài mà gục đầu xuống bàn chợp mắt. Cô không ngủ được, trong đầu ngập tràn ngập câu chuyện người ta bàn tán, Đường Tôn và Tiêu Thần Thần ra nước ngoài du lịch.

Tuần trước cô mới cùng Tiêu Thần Thần đi chung một cái ô, tuần này Tiêu Thần Thần đã cùng Đường Tôn chạy ra nước ngoài chơi. Chu Hạ thở dài, đem mặt chôn vào trong cánh tay, không biết nên lộ về mặt gì.

Lúc tan học bởi vì giáo viên tìm Chu Hạ để bàn giao một ít công việc cho nên cô tan học muộn, khi ra đến cổng trường đã không còn mấy bóng người.

Lúc Chu Hạ vận chai nước uống thì bị người khác ngăn cản.

Đứng đối diện cô đại khái có khoảng năm, sáu người, tất cả đều là nữ sinh, đồng phục mặc trên người của trường học bên cạnh.

Uống xong nước, Chu Hạ vận chặt nắp chai, "Có việc gì?"

Nữ sinh dẫn đầu lạnh lùng hừ một tiếng, giơ tay chỉ mũi Chu Hạ: "Mày chính là Chu Hạ?"

"Là tôi." Chu Hạ nghiêng đầu, cô không thích bị người khác chỉ vào mặt.

"Vẫn còn phách lối," Nữ sinh thu cánh tay lại, khuôn mặt còn trẻ không biết học ở đâu về mặt hung hăng, rất không hài hòa, cô ta nói: "Mày không biết mày đã làm gì sai phải không?"

Chu Hạ không nói câu gì.

"Đệch," Nữ sinh trừng mắt, "Mày cướp bạn trai của Vi tỷ!"

Chu Hạ về mặt khó hiểu, "Ai?"

Nữ sinh mắt kiên nhẫn, "Không Tồn, mày dám nói mày không biết? Thằng đó bây giờ đang náo loạn đòi chia tay Vi tỷ vì mày!"

"Không biết." Ngay cả Vi tỷ cô cũng không biết.

"... Mày đừng rượu mồi không uống lại muốn uống rượu phạt."

Chu Hạ nhìn mấy nữ sinh chân tay lèo khèo, cô nghĩ nghĩ, nói: "Tôi không biết ai là Không Tồn, anh ta chia tay với ai không liên quan đến tôi. Tôi nói xong rồi, mắt người nhường đường."

Nữ sinh kia nghe xong sùng sốt một chút, thấy Chu Hạ định đi, cô ta mù mờ, trong lúc nhất thời lơ đãng...

Chu Hạ bỗng nhiên giữ chặt cổ tay cô ta, hỏi: "Cậu định làm gì?"

Cổ tay bị năm ngón tay nắm chặt, đầu ngón tay dùng lực trắng bệch, nữ sinh bị đau, "Tao không làm gì cả!"

Lực mạnh như vậy, nữ sinh lập tức quyết định thả Chu Hạ đi.

Hơn nữa cô ta cân nhắc, nếu bọn họ bây giờ ý đồ hiếp yếu, chưa nói có chiếm được tiện nghi không, cũng không biết sau này có bị báo thù không nữa.

Chu Hạ xinh đẹp như thế, ắt hẳn có rất nhiều nam sinh vì cô ta mà báo thù.

"Tôi đi đây?" Chu Hạ vẫn chưa buông tay.

Cổ tay càng ngày càng đau, mấy đứa bạn sau lưng cũng không dám tiến lên giúp cô ta, nữ sinh kia nhìn trời, kêu rên: "Đi đi đi, mày đi mau."

Lúc này Chu Hạ mới buông tay.

Loại chuyện như vậy trước kia Chu Hạ đã gặp mấy lần, từ trước đến nay cô chưa bao giờ lấy cứng đối cứng, chỉ đứng tỏ vẻ hung dữ hù dọa đối phương --- thật ra cô cũng chỉ biết khoa chân múa tay một chút.

Cô cho rằng lần này cứ như vậy mà trôi qua, qua mấy ngày, tất cả mọi người đều là bạn bè, có cái gì đặc tội được chứ.

Nhưng Chu Hạ không ngờ, ngày hôm sau cô tới trường, toàn bộ đều thay đổi.

Có người nói cô là đứa buông thả.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chu Hạ cho rằng nội tâm mình đủ kiên cường, đối mặt với những lời đồn nhảm nhí bịa đặt như vậy cũng không mất nửa phần kiên định.

Trước giờ cô đi đường cô, thái độ người khác thế nào không quan trọng.

Chỉ là có quá nhiều người muốn nhảy lên đường của cô, ngay cả trường học bên cạnh cũng có.

Nữ sinh bàn tán sau lưng cô ngày càng ồn ào, ánh mắt của nam sinh nhìn về phía cô ngày càng trần trụi.

Sự việc xảy ra đến ngày thứ ba, nhiệt độ không hề có dấu hiệu giảm xuống, ngược lại càng lúc càng âm ỉ.

Bởi vì có người mở cặp sách của cô, tìm được bao cao su.

Đó là đồ Chu Hân bỏ vào.

Con gái phải học được cách tự bảo vệ mình. Giáo dục tiên tiến về giới tính của Chu Hân trong miệng người khác lại thành hành vi xấu hổ, buông thả bản thân.

Chu Hạ cảm giác đầu mình càng ngày càng nặng, có lẽ cô đã đánh giá bản thân quá cao.

Cô mới mười bảy tuổi.

Đến tối hôm thứ năm, Chu Hạ nghĩ thêm một ngày nữa là đến cuối tuần, có thể thả lỏng một chút, điều này khiến tâm tình của cô vui vẻ hơn.

Nhưng cuộc sống chính là một trò đùa.

Sáng thứ sáu, Chu Hạ lần nữa gặp lại nam sinh từng chờ mình dưới lầu.

Thẩm Nham.

Thời tiết lạnh hơn, Chu Hạ mặc rất nhiều, nhưng vẫn không đứng vững trước câu nói của Thẩm Nham.

Mặc ấm thì được cái gì? Trái tim buốt lạnh, không có cái gì có thể sưởi ấm được.

"Chu Hạ, một đêm của cô bao nhiêu tiền? Tôi có thể mua của cô đúng không?"

Chu Hạ đững người, không thể thốt ra lời.

Phía sau có giọng nói "Mày là con cái nhà ai!"

Chu Hạ quay đầu, liền nhìn thấy Chu Hân đang cầm chìa khóa của cô. Cô sờ túi, quả nhiên không có chìa khóa.

"Hạ Hạ, đây là chuyện gì?" Chu Hân hỏi.

Thẩm Nham chạy đi.

Chu Hạ nhìn Chu Hân, cô biết mình không thể chịu thêm.

Nước mắt không khống chế được rơi xuống, cổ đấm ngực mình, miệng không ngừng lặp lại,

"Mẹ, con đau quá!"

*

Đường Tôn biết Chu Hạ rất thích ăn món thủy chử ngư (*) của một tiệm ăn.

(*) Không biết dịch ra món gì nên để Hán Việt nha các bạn

Mỗi tuần một lần sau khi tan học cô sẽ đi ăn, thời gian rất cố định, gần như chưa từng thay đổi. Bởi vì hôm đó nhà cô không có ai nấu cơm, bởi vì cô ăn xong còn gói một phần mang về.

Có một lần, ông chủ hình như bỏ hơi nhiều ớt, Chu Hạ chỉ ăn một miếng liền bị cay chảy nước mắt, cô lè lưỡi hít hà, Đường Tôn ngồi trong quán trà sữa đối diện quan sát, vừa buồn cười vừa đau lòng.

Không thể ăn cay còn thích ăn thủy chử ngư.

Vị cay qua đi, Chu Hạ không tìm ông chủ ý kiến mà gọi thêm một phần nước canh rồi tiếp tục ăn.

Bữa này cô ăn rất chậm, vừa trộn nước canh vào vừa ăn.

Hôm đó mặt trời đặc biệt rực rỡ, dường như những đám mây đen đã bị thổi bay, ánh nắng xuyên qua thủy tinh chiếu lên bàn Chu Hạ chia thành hai nửa, một nửa nước canh, một nửa đặc biệt cay.

Ánh mắt của Đường Tôn từ cửa thủy tinh quán trà sữa nhìn qua, xuyên qua lối đi bộ, xuyên qua đường Tiều Mã, lại xuyên qua cửa kính tiệm com, cuối cùng dừng trên mặt Chu Hạ.

Bây giờ Đường Tôn mới thừa nhận, cậu chú ý tới Chu Hạ không phải bởi vì thưởng thức cái đẹp, cũng không phải do quen thuộc thành tự nhiên, mà bởi vì thích.

Loại thích này bao gồm cả, giọt mồ hôi chảy trên trán Chu Hạ lúc cô bị cay.

Đêm hôm đó, là lần đầu tiên Đường Tôn mơ thấy Chu Hạ.

Nhưng tuần này, Đường Tôn lại đang trên máy bay, cậu đi bắt Tiêu Thần Thần về nước, không có cách nào đi theo Chu Hạ về nhà, cũng không có cách nào nhìn cô ăn thủy chử ngư.

Cậu thờ dài một tiếng, nhìn mây trôi bên ngoài cửa kính, như viên kẹo bông dầy cộp màu lam trong nước, xinh đẹp.

Nhưng không đẹp bằng mắt Chu Hạ. Đường Tôn nhắm mắt lại không nhìn nữa.

Nghỉ học một tuần, Đường Tôn dẫn Tiêu Thần Thần về nước, trong lòng cậu mừng rỡ nghĩ thầm ra ngoài nhìn Chu Hạ một cái, nhưng lại nghe thấy bên cạnh nói, Chu Hạ chuyển trường.

"Ai chuyển trường?"

Mấy người đang kể chuyện Bát Quái nghe thấy giật mình, sau đó càng thêm phần khởi, không ngờ Đường Tôn cũng có ngày muốn nghe Bát Quái.

"Cậu đi một tuần còn chưa biết, có người nói Chu Hạ," người kia dừng lại, sợ Đường Tôn không biết còn giới thiệu, "Chu Hạ chính là hoa khôi của trường ta, có người nói cậu ta ra ngoài bán hoa, ai đưa tiền là có thể..."

"Ai nói?" Đường Tôn ngắt lời, giọng nói lạnh lùng đến mức mặt đất có thể kết ba tầng băng.

Người kia đột nhiên không dám hé răng, lắp bắp nói: "Tất... tất cả mọi người đều đang bàn tán... Trên diễn đàn trường có... bây giờ đã... đã bị chặn lại rồi..."

Giọng nói ngày càng nhỏ, lúc Đường Tôn nghe tới ba chữ "diễn đàn trường" liền ra ngoài gọi điện thoại.

"Đường Tôn sao vậy?"

"Sao vậy cái gì? Không có hứng thú muốn nghe chứ sao."

"Cái này cũng không có hứng thú? Lòng Bát Quái cũng quá bé đi."

"Cái này cũng không có hứng thú? Cậu ấy ngay cả hứng thú Bát Quái cũng không có!"

...

Chu Hạ chuyển trường.

Đường Tôn điều tra ra, là một đứa con gái lưu manh ở trường học bên cạnh tung lời đồn nhảm.

Nguyên nhân là bạn trai của cô ta vì Chu Hạ mà náo loạn đòi chia tay.

"Ngây thơ." Đường Tôn nghiêng răng nói.

Nhạc Tri đang muốn mở miệng, lại thấy Đường Tôn đỏ mắt ném mạnh di động, "Fuck!"

"..." Đây là lần đầu tiên Nhạc Tri thấy Đường Tôn tức giận như vậy.

Đường Tôn chỉ hỏi anh ta chuyện của Chu Hạ, những người khác không biết, ngược lại bỏ lỡ đáng về mất khống chế của Đường Tôn.

Đợi hơi thở Đường Tôn có xu hướng ổn định, Nhạc Tri mới tiến lên hỏi cậu: "Cậu định làm gì?"

"Tìm ra thằng đó," Đường Tôn khom lưng, hai tay chống đầu gối cố gắng nuốt vị tanh trong cổ họng, "Loại hàng gì mà dám ngấp nghé Chu Hạ."

"Vậy còn đứa con gái kia?"

Phải biết, nhóm bọn họ, không đánh con gái.

Đường Tôn trừng mắt nhìn Nhạc Tri, "Cô ta làm cái gì, sau này sẽ nhận được như thế."

Không ai trả nợ cho cô ta, cô ta phải tự mình gánh lấy hậu quả. Thiên hạ này không có bữa cơm nào miễn phí.

Nhạc Tri đoán được, cậu ta đập vai Đường Tôn, "Đứng lên đi. Đứa con gái kia tên là gì?"

Rất trùng hợp, Nhạc Tri chính là học sinh tốt nghiệp ở trường Gia Vinh bên cạnh, anh ta không ngờ bây giờ lại có nữ sinh độc ác có thể làm ra chuyện quá mức đáng sợ như vậy

"Lâm Thời Vi."

*PS: Đã xong hết rồi nè, chỉ đợi lên sóng thôi, đừng sốt ruột ^^*

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Buổi sáng Chu Hạ tỉnh lại, phát hiện bên cạnh có người.

Cô tưởng mình dậy sớm, nhưng khi nhìn thời gian, đã mười giờ rồi.

"Hôm nay anh không đi làm à?"

Đường Tôn buông sách xuống, tháo kính mắt, "Không, ở cùng em."

"Tốt như vậy?" Chu Hạ vượt qua anh cầm quyển «Vài chuyện hàng ngày của tổng giám đốc và cô hầu gái xinh đẹp», "Quyển sách này anh đọc rất lâu rồi."

"Quá nhiều vấn đề, anh cần phải từ từ tiêu hóa."

"Loại vấn đề này không thể kiểm chứng." Chu Hạ bắt lực tiếp tục đề tài, "Hôm nay anh nghỉ, cứ vậy định ở nhà với em?"

"Muốn dẫn em ra ngoài, gặp bạn bè."

"Hôm nay gặp ai?"

Đường Tôn nhìn cô, hôm qua tâm trạng còn sa sút, hôm nay đã khôi phục bình thường, nghĩ thoáng như vậy, cũng tốt. Anh không chỉ một lần thăm may mắn vì cá tính này của Chu Hạ, nếu không anh căn bản không thể gặp được cô của hiện tại.

"Gặp Tiêu Thần Thần và Hà Niên."

*

Lúc Đường Tôn dẫn Chu Hạ vào quán trà, hai người Tiêu Thần Thần đã tới.

Tiêu Thần Thần không biết nói cái gì, cười đến tít cả mắt, ánh nắng chiếu xuống, vẫn xinh đẹp như năm đó, thậm chí còn đẹp hơn.

Chu Hạ đứng sau tấm bình phong, hỏi Đường Tôn: "Người bên cạnh Tiêu Thần Thần là Hà Niên phải không?"

Đường Tôn nắm tay cô đi vào trong, "Ừm."

Vừa mới bước vào, Tiêu Thần Thần liền đứng lên, "Chu Hạ! Đã lâu không gặp!"

Cô ấy cười rất đẹp lại thoải mái, Chu Hạ bị cô ấy lây nhiễm, hai người giống như quay lại ngày mưa năm nào, "Đã lâu không gặp."

Đường Tôn để Chu Hạ ngồi bên cạnh Tiêu Thần Thần, hỏi Hà Niên: "Gọi đồ chưa?"

"Rồi, không cay."

Lúc này Chu Hạ mới nhìn về phía Hà Niên --- Hà Niên là một lão hồ ly. Đây là suy nghĩ đầu tiên của cô.

Mới nhìn được hai giây, Tiêu Thần Thần đột nhiên chặn tầm mắt của Chu Hạ: "Gần đây cậu thế nào?"

"Ừm? Rất tốt."

Tiêu Thần Thần cắn ống hút, "Lần trước chỉ gặp một mình cậu đi siêu thị, lần này bên cạnh đã có thêm người. Xem đi, tôi nói rồi, những gì nên tới vĩnh viễn không sợ muộn."

"Lần trước tôi cũng đã trả lời, mượn lời may mắn của cậu." Chu Hạ cười cười, "Cậu xem, tôi mượn rồi."

"Ha ha," Tiêu Thần Thần vỗ đùi một cái, "Hai chúng ta rất hợp, cậu là cung nào?"

"Cung Ma Kết."

Tiêu Thần Thần cười ha ha, "Trùng hợp trùng hợp, tôi cung Kim Ngưu, hoàn toàn hợp nha!"

Chưa nói xong, Đường Tôn đã bóp bóp mu bàn tay Chu Hạ, "Anh ra ngoài với Hà Niên, chút nữa quay lại."

"Vâng, được."

Đường Tôn và Hà Niên vừa đi, Tiêu Thần Thần liền phi nhỏ: "Hai người đàn ông còn phải đi cùng nhau, thật là bất phục."

Chu Hạ cười cười không nói chuyện.

Tiêu Thần Thần uống một ngụm nước trái cây lớn, nghĩ tới mục đích đến lần này, hỏi: "Cậu có biết trước đây tôi và Đường Tôn từng qua lại không?"

Chu Hạ gật đầu: "Biết, Đường Tôn nói qua."

Tiêu Thần Thần vội vàng giải thích, nói: "Vậy cậu hẳn biết mối quan hệ đó là giả. Tôi mới không thêm cùng tên muội tao kia qua lại."

Câu nói phía sau tuy nhỏ lại nhưng Chu Hạ vẫn nghe được, cô cười nói, "Tôi cũng biết."

"Vậy thì tốt rồi." Tiêu Thần Thần phục hồi tư thế ngồi thoải mái, nhỏ giọng thì thầm: "Kiểu đàn ông vụng trộm chụp ảnh chung ai mà thêm thích chứ."

"Cái gì? Cái gì chụp ảnh chung?"

Tiêu Thần Thần tỏ vẻ ngạc nhiên, "Cậu không biết sao? Trong ví tiền của Đường Tôn..."

"Hai người đang nói chuyện gì?"

Đường Tôn đột nhiên tiến tới, Tiêu Thần Thần ngậm miệng lại không dám nói tiếp.

Chu Hạ khó hiểu, nhưng phía sau Đường Tôn còn có nhân viên phục vụ, cô cũng không tiện truy hỏi tới cùng.

Tiêu Thần Thần thờ phào, may mà Chu Hạ không tiếp tục hỏi, nếu không với kỹ năng diễn suất sứt sọc của mình, sớm muộn cũng bị vạch trần.

Khoảng thời gian trước đây Đường Tôn đã sớm nhờ cô tới trước mặt Chu Hạ tiết lộ chuyện này. Lúc đó cô hỏi Đường Tôn: "Vì sao không trực tiếp nói cho cô ấy cậu đã sớm thích cô ấy rồi? Sao còn phải quanh co lòng vòng?"

Đường Tôn chỉ nói: "Cậu không hiểu."

"Lắm lời, muội tao đúng là muội tao, giả vờ thần bí cái gì?"

Tiêu Thần Thần nói Đường Tôn là muội tao cũng không phải nói bậy.

Cô có thể biết được chuyện Đường Tôn thích Chu Hạ, là bởi vì không cần thận nhìn thấy ví tiền của anh. Bằng không dựa vào tính cách của Đường Tôn, đến bây giờ cô vẫn chưa hề hay biết.

Cho nên khi gặp Chu Hạ ở siêu thị liền nói chuyện này với Đường Tôn. Cô cho rằng Đường Tôn sẽ thay đổi cái tính muội tao để chạy theo tình yêu, kết quả cậu ta lại giả vờ lơ đãng tiến vào quán cà phê, cố ý tạo cuộc gặp gỡ trùng hợp.

Đối với việc này, Tiêu Thần Thần chỉ có thể ôm quyền: "Thâm, thật sự thâm."

Đường Tôn cười lạnh: "Học chồng cậu thôi."

Tiêu Thần Thần: "..."

Đường Tôn đang tắm.

Chu Hạ đang nhập hòm thư, lần nữa nhận được thư trả lời từ Tật Phong.

Tật Phong nói: Bạn phải nhìn về phía trước, mới có thể sống vui vẻ.

Chu Hạ hơi gấp máy tính lại, rất là nghi hoặc, vì sao cô luôn có ảo giác Tật Phong ở trong cuộc sống của mình, giống như tên của anh ta, xuất hiện ở khắp mọi nơi.

Căn cứ theo phép lịch sự, Chu Hạ vẫn trả lời thư.

"Cảm ơn."

Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy róc rách, nghi ngờ trong lòng Chu Hạ ngày càng tăng, dần dần áp đảo tiếng nước chảy.

So với Tật Phong, cô càng hiểu kì câu nói chưa xong của Tiêu Thần Thần hôm nay.

Đội Đường Tôn ra, cô giằng co hồi lâu rồi hỏi: "Trước kia anh thật sự không biết em sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Chu Hạ không biết thế nào mà cô và Đường Tôn lại lăn trên giường.

Lúc vật cứng rắn đâm vào nơi bí ẩn, mọi ký ức đều quên sạch, trong đầu chỉ còn sâu một chút... mạnh một chút... nhanh lên chút nữa...

"Đường Tôn... Đường Tôn..." Cô đang đưa cái mộng, khát vọng muốn Đường Tôn dùng nhiều sức hơn nữa.

Nơi bí ẩn ướt át bị lấp đầy khiến toàn thân Chu Hạ tê dại, giống như có hàng trăm hàng vạn con kiến đang bò qua bò lại trong cơ thể mình, cô đẩy eo xuống thấp hơn khiến vật đàn ông lại sâu thêm một đoạn.

Tiếng nước róc rách không ngừng chảy ra từ nơi ẩm ướt, quần quanh trong không khí, vô cùng phóng túng.

Cái mộng Chu Hạ vừa cong vừa tròn, Đường Tôn dùng sức di chuyển, ma xui quỷ khiến thế nào lại đánh một cái lên.

"Ôi! Anh... sao anh lại đánh em?"

"Đáng yêu."

Vật đàn ông còn đang ra vào trong động hoa, so với trước đây năm cạn một sâu, bây giờ lại tùy ý không theo quy luật. Chu Hạ muốn cười, lại muốn gọi, dứt khoát chôn đầu trong gối, âm thanh buồn buồn, "Đáng yêu anh đánh nhiều thêm một chút?"

Cô đang nói cái gì... Chu Hạ đỏ mặt, cho rằng Đường Tôn không nghe thấy nhưng lỗ tai của người này không nghe thấy cũng khó.

Đường Tôn bị cô chọc cười, vật đàn ông đè vào phần thịt nhạy cảm nhất đang nhô ra bên trong Chu Hạ, hai túi ngọc trĩu nặng, mật hoa ẩm ướt dính lên bộ lông dày rậm, cơ bụng lộ ra càng ngày càng rõ ràng.

Anh bất động nửa ngày, Chu Hạ vừa ngứa vừa khó chịu, cô tức giận quay đầu, "Di chuyển... anh cười cái gì! Chuyển động...!"

Nói xong Chu Hạ cũng bật cười. Bởi vì lần đầu tiên cô nhìn thấy Đường Tôn cười đến vui vẻ như vậy.

Ai ngờ Chu Hạ vừa cười một tiếng, Đường Tôn liền thừa cơ đâm vào, đâm nát tiếng cười của cô, "Đừng đừng đừng... chậm một chút! Chậm một chút!"

"Chậm chút cái gì?"

Đường Tôn đè lên cô, một tay kéo hai đỉnh đồi nhô cao, vừa dày vò vừa xoa nắn khiến chúng sưng đỏ đến tội nghiệp.

Chu Hạ cảm giác trước ngực nóng bỏng, nơi bí ẩn cũng bị làm đến căng đau, cô quay đầu không còn sức để cười, chỉ có thể cầu xin tha thứ, "Chậm một

chút... anh nhẹ..."

"VẬY anh dằm..."

Lúc Chu Hạ sắp đạt cao trào, cô đã bị tra tấn đến không thở nổi, nghiêng rặng nghiêng lợi hỗn hển nói: "Anh... anh... có phải anh đọc qua rồi?"

Đường Tôn đen mặt đưa đẩy thất lúng: "Sao này ít đọc truyện tổng giám đốc bá đạo đi."

"Em thấy anh chính là ghen tức... á!"

Đường Tôn tăng tốc động tác, nhanh đến mức phía dưới Chu Hạ sắp không chịu nổi, cô lập tức đổi giọng: "Anh lợi hại, anh lợi hại nhất."

Vật đàn ông tiến vào chỗ sâu nhất liền không chuyển động ra vào nữa mà nhẹ nhàng va chạm từng cái một, mềm mại cùng cùng rắn dãn vào nhau, sau vô số lần đụng chạm, Chu Hạ cuối cùng cũng lên đỉnh thiên đường.

Mà Đường Tôn vẫn chưa ngừng lại. Bụng dưới Chu Hạ co thắt run rẩy tiết ra mật hoa, cả người mệt mỏi, hết lần này đến lần khác bên trong động hoa không ngừng ngọ nguậy mứt lấy thanh cứng rắn nóng bỏng đang sung to.

Đây là lần hoan ái mệt nhất Chu Hạ từng trải qua.

Cô cũng không dám tiếp tục ở trên giường khiêu khích Đường Tôn.

Nửa đêm Chu Hạ tỉnh lại.

Đường Tôn ngủ bên cạnh rất say, cánh tay để trên người cô, vừa mạnh mẽ vừa có lực khiến cô sắp không thở nổi.

Làm bộ lơ đãng xoay người một cái, Chu Hạ vừa nằm nghiêng, cánh tay liền di chuyển từ ngực xuống eo. Cô nhẹ nhàng đặt cánh tay xuống, rón rén rời giường.

"Đi đâu em?" Mơ màng nói mê.

"...Uống nước." Chu Hạ nhỏ giọng nói.

"Ừm."

Quay đầu thấy anh ngủ tiếp, Chu Hạ bước nhanh ra ngoài, chạy vào phòng thay đồ.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, ánh đèn ngoài hành lang hắt vào, tiếng đóng cửa vang lên, Đường Tôn mở mắt.

Anh nào có ngủ được.

Chỉ cần nghĩ tới Chu Hạ sẽ biết anh thích cô bao lâu, tim của anh muốn đập chậm lại cũng không được.

...

Chu Hạ tìm một chút đã thấy ví tiền của Đường Tôn. Nó đặt ở nơi khá thấp, vừa nhìn đã thấy.

Chu Hạ ngồi xổm xuống, lúc mở ví ra, tâm trạng cô kích động như trúng thưởng.

Bên trong có ảnh chụp.

Mũi Chu Hạ đột nhiên hơi cay. Cô rất ít khóc, trừ khi quá tủi thân, trừ khi quá cảm động.

Bức ảnh là bức cô chụp chung với Đường Tôn ---- ngày kỷ niệm trường hoàng tử và phù thủy --- nhưng là bức ảnh ghép, chỉ có hai người.

"Em xấu quá..." Chu Hạ bĩu môi, "Anh lại rất đẹp trai..."

Ảnh ghép rất chuẩn.

Chu Hạ nhớ lại ngày kỷ niệm trường năm đó, nếu như không phải Đường Tôn chủ động tới tìm cô mượn mũ, có lẽ đến tận bây giờ cô sẽ không chú ý tới Đường Tôn.

Cho nên ở thời điểm đó, Đường Tôn đã để ý đến cô rồi sao?

Nước mắt từ hốc mắt chảy ra, cô sờ nhẹ bức ảnh, hai người ở cùng một chỗ cực kỳ buồn cười, lại cực kỳ hòa hợp.

Thì ra không phải mình cô yêu thầm. Anh vẫn luôn thế.

Quay đi quay lại tám năm có thừa, vẫn may bọn họ không bỏ lỡ nhau. Chu Hạ đặt bức ảnh ở trước ngực, nước mắt thi nhau rơi xuống thành từng chuỗi.

Đường Tôn tựa ở cửa phòng thay quần áo nhìn bờ vai run run của Chu Hạ, anh sờ mũi một cái, vui vẻ cười lộ tám cái răng.

Phù thủy đừng sợ, hoàng tử nhất định sẽ ở cùng em.

Dù sao chuyện xưa đều là do hoàng tử bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Chu Hạ về phòng, cô lấy tay gối đầu, trong bóng tối nhìn đường nét trên mặt Đường Tôn.

Cô phải cắn ngón tay mới có thể không chế tiếng cười.

Nụ cười của Chu Hạ bỗng nhiên cứng lại, vui sướng qua đi rồi lại bao vây trái tim cô.

Nếu Đường Tôn còn nhớ cô, vậy có phải trước kia cũng biết những lời đồn đại không hay về cô?

Nghĩ như vậy, cơ thể cảm thấy hơi lạnh, Chu Hạ cuộn người một chỗ, một loạt suy nghĩ hỗn loạn hiện lên trong đầu.

Đường Tôn có tin vào những lời đồn trước kia không? Đường Tôn khẳng định không tin?

Đường Tôn không tin tưởng nhưng liệu anh có ngần ngại không?

Chu Hạ biết rõ cho dù Đường Tôn có tin tưởng hay không, mọi thứ hiện tại đều sẽ không bị ảnh hưởng, chỉ cần cô thích Đường Tôn, anh cũng thích cô thì cuộc sống vẫn sẽ thoải mái.

Nhưng cô vẫn không kiềm chế được miên man suy nghĩ.

Chu Hạ cảm thấy mình sống rất thoải mái tự tin, nhưng ngay bây giờ, cô mới phát hiện, thích một người, cô cũng sẽ tự ti.

Cô không thích trở thành người như vậy --- sợ hãi cô không tốt trong mắt Đường Tôn.

Đường Tôn chờ một lúc vẫn không thấy Chu Hạ vòng tay qua ôm mình, lúc anh nghe thấy tiếng xoay người, anh mở mắt ra, chỉ nhìn thấy bóng lưng thon gầy của Chu Hạ.

Xảy ra chuyện gì rồi? Đường Tôn nhíu lông mày.

Mà Chu Hạ đưa lưng về phía Đường Tôn, toàn thân lạnh lẽo, nhịp tim đập dồn dập như trống đánh.

Gần đây tâm trạng của Chu Hạ không biết là tốt hay xấu, thái độ của cô đối với Đường Tôn hoàn toàn giống như trước, nhưng Đường Tôn vẫn nhìn ra điểm không thích hợp.

Anh không hỏi rõ, trước khi ra ngoài hôn lên trán cô một cái: "Hôm nay ra ngoài dạo phố, mua một ít đồ nhé."

Chu Hạ hỏi anh: "Mua cái gì anh?"

"Mua cái gì em thích, em mua những món em cảm thấy anh sẽ thích."

Chu Hạ thuận thế tiến tới, cô sửa lại cà vạt cho Đường Tôn: "Biết rồi."

Chờ Đường Tôn ra ngoài, Chu Hạ rất nghe lời đi thay quần áo, dự định dạo phố mua ít đồ.

Khi nào có áp lực, mua sắm sẽ tốt hơn.

Đi dạo hai tiếng, trên tay Chu Hạ nặng hơn nhưng bước chân lại nhẹ nhàng hơn.

Tâm trạng của cô rất tốt, bước vào một cửa hàng bánh ngọt, muốn mua một phần bánh gato dâu và một cốc soda, đợi khi đồ được mang lên, cô gọi cho Tiêu Thần Thần một cuộc điện thoại.

"Xin chào, Hạ Hạ."

Giọng nói của Tiêu Thần Thần luôn tràn đầy sức sống, Chu Hạ quấy ly thủy tinh, nước bên trong chuyển động, "Thần Thần, lần trước cậu nói trong ví tiền của Đường Tôn có ảnh chụp chung, cậu phát hiện ra lúc nào?"

"Cậu thấy rồi à? Là hai, ba năm trước tôi nhìn thấy, chuyện cũng qua lâu rồi, bây giờ không nhớ rõ lắm." Nói xong cô ấy không quên phi nhỏ, "Đường Tôn đúng là cái đồ muối tào, cậu ta vô cùng kín tiếng, mấy người bọn tôi cùng nhau lớn lên, cậu ta là người ít nói và nhàm chán nhất."

"Tôi biết." Chu Hạ nở nụ cười, "Thần Thần, tôi hỏi cậu câu này được không?"

"Ừm, cậu hỏi đi."

"Lúc học cấp ba cậu có nghe qua một chút chuyện không hay về tôi không?"

Tiêu Thần Thần trầm mặc, "Chuyện không hay? Không có, tôi chỉ nghe nói cậu xinh đẹp đến mức nam sinh theo đuổi cậu xếp thành một con đường ha ha!"

Tiếng cười của cô ấy có chút tinh quái đánh tan tâm trạng lo lắng của Chu Hạ, cô chân thành nói một câu: "Cảm ơn cậu."

"Đừng khách sáo!" Tiêu Thần Thần nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Chu Hạ, cậu rất tốt. Cậu nghĩ xem, ngay cả cái đồ muối tào như Đường Tôn cậu còn thu phục được, cái này phải tài giỏi cỡ nào chứ. Cho nên đừng quá để ý người khác nói cái gì, để bản thân thoải mái là được."

Chu Hạ không còn quấy cốc nước, cô nói: "Được, tôi biết rồi. Cảm ơn cậu, Thần Thần."

Bên kia, sau khi Tiêu Thần Thần kết thúc trò chuyện, tìm số điện thoại của Đường Tôn rồi gọi ra ngoài.

Từ cửa hàng bánh ngọt ra, đúng lúc đèn xanh, Chu Hạ chậm chậm đi qua đường, ai ngờ lại gặp được "người quen".

"Chu Hạ!"

Chu Hạ theo tiếng gọi nhìn sang, mặc dù trên mặt không tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng cũng nhận ra người gọi cô là ai.

Lâm Thời Quang, cùng một người phụ nữ.

Chính xác mà nói, cho dù đưa lưng về phía Chu Hạ, cô vẫn có thể nhìn ra sự căng thẳng của người phụ nữ này.

"Xin chào." Chu Hạ nói.

Lời nói còn chưa dứt, người phụ nữ kia liền run rẩy lợi hại hơn.

"Cô đi dạo phố à?"

Chu Hạ nghĩ tới Lâm Thời Quang là khách quen trong quán cà phê, cô gật đầu, nhấn lại nói: "Chắc anh còn có việc, tôi không quấy rầy nữa."

Lúc cô sắp sang đường còn mơ hồ nghe thấy âm thanh tranh chấp của Lâm Thời Quang cùng người phụ nữ kia.

Lâm Thời Quang giữ chặt cánh tay người phụ nữ, giống như sợ cô ta chạy đi, anh ta xông tới trước mặt Chu Hạ miễn cưỡng cười cười, "Được, vậy lần sau gặp lại."

"Ừm."

Chu Hạ xoay người bước vào cửa hàng phía trước, cảm giác phía sau có ánh mắt đang chăm chú nhìn chằm chằm mình, cô quay lại nhìn, đúng là người phụ nữ kia đang nhìn cô.

Cô không còn gì để nói, cho dù lại coi cô là tình địch giả tưởng, cô cũng không để trong lòng, không thèm bận tâm đẩy cửa xoay bước vào.

Chu Hạ không biết, sau khi cô đi, người phụ nữ thì thảo gọi tên của cô: "Chu Hạ?"

"Chị, chị biết..."

Lâm Thời Quang nói một nửa rồi thôi.

Anh ta biết vì sao mình cảm thấy Chu Hạ quen mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Năm đó Lâm Thời Quang mới vào lớp mười, lúc gần thi cấp ba người nhà tạo không ít áp lực cho anh ta, nói nhiều nhất chính là câu: "Tuyệt đối không được học theo chị gái con!"

Đương nhiên anh ta không học theo chị gái mình.

Học hành tốt nhất, coi thường người khác, không có bản lĩnh còn ra vẻ ta đây. Đó chính là ấn tượng của anh ta đối với chị gái mình.

Học xong lớp học thêm, Lâm Thời Quang kéo lê cơ thể mệt mỏi về nhà, không ngờ lại gặp chị gái đang ngồi trong phòng khách gọi điện thoại. Phải biết bà chị này của anh ta đã mấy ngày không về nhà.

"Chị."

Nữ sinh nhuộm một đầu tóc vàng ngồi trên ghế sofa, trời rất lạnh nhưng vẫn mặc quần sooc, cô ta vắt chéo chân không kiên nhẫn phát tay với anh ta: "Đừng quấy rầy đừng quấy rầy, chị đang nói chuyện chính sự!"

Lâm Thời Quang ngoan ngoãn ngậm miệng.

"Không, tao đang nói chuyện với thằng em... Hừ, nó có thể có bao nhiêu bản lĩnh... Vậy thì để nó biết thế nào là kết cục của tiểu tam!"

Nước bọt bắn tung tóe, đáng vẻ vô học.

Lâm Thời Quang thở dài, không biết chính sự của chị ta có bao nhiêu quan trọng, nhiều lắm chính là lại có người gặp xui xẻo. Anh ta đi qua thả cặp sách, bị một bức ảnh trên bàn trà thu hút sự chú ý.

Là một nữ sinh mặc đồng phục của Đảng Hạnh, từ góc độ chụp nghiêng người mà nói, ảnh này rõ ràng là chụp trộm.

Nữ sinh trong bức ảnh cực kỳ xinh đẹp, chỉ có một bên mặt nhưng cũng khiến Lâm Thời Quang chăm chú nhìn thật lâu.

Một cánh tay ngang qua gạt lấy bức ảnh, Lâm Thời Quang quay đầu, chị anh ta chẳng biết từ lúc nào đã kết thúc cuộc điện thoại.

"Đưa con gái này, xinh đẹp?"

Lâm Thời Quang thành thật gật đầu.

"Mẹ nó, ánh mắt mày kiểu gì vậy!" Chị ta trợn trừng mắt một cái: "Một con hồ ly tinh dụ dỗ trai có gì đáng nhìn, xem ra mày đúng là cái loại không có tiền đồ!"

Lâm Thời Quang mày máy môi, không nói chuyện.

"Nhìn mày như thế, thật sự khiến người ta phiền chết."

Nói xong, chị ta tiện tay quăng bức ảnh đi, trước khi ra khỏi cửa ném lại một câu: "Hồ ly tinh này, chính là loại mấy người mắt mù như mày mới thích, gặp tao tao chính chết nó!"

Sau khi cửa lớn đóng lại, Lâm Thời Quang im lặng xoay người nhặt bức ảnh lên.

Rất xinh đẹp, Lâm Thời Vi chính là đồ kị.

Lâm Thời Quang vừa lau bụi trên bức ảnh vừa nghĩ.

*

Khi Lâm Thời Quang còn đang ngây người, Lâm Thời Vi dùng sức vung tay, chạy ra xa mấy bước, "Em đừng nghĩ nữa, chị sẽ không về nhà. Nhiều năm như vậy rồi, lão già đã sớm quên đứa con là chị."

Chị ta chạy quá đột ngột, Lâm Thời Quang vội vàng đuổi theo mấy bước, chỉ có thể thấy bóng dáng của chị ta chạy vào chỗ khuất.

Đã nhiều năm như vậy, Lâm Thời Vi từ tóc vàng biến thành tóc đen, từ nữ sinh nữ sinh mặc quần sooc mặt kệ cuối thu đầu đông thành người dù cho trời nóng cũng vẫn mặc quần áo lao động nặng nề.

Chỉ là tính tình vẫn rất thối. Vừa thối vừa ngang bướng.

Lâm Thời Quang đứng giữa chỗ ngoặt và cửa hàng, trong lòng mờ mịt, vận mệnh sao lại khó hiểu như thế.

Nữ sinh trong bức ảnh đó, là Chu Hạ khi còn trẻ sao?

Đi dạo một ngày, Chu Hạ vẫn quyết định chủ động đi hỏi.

Trong lòng cô đã có nghi ngờ, tự nhiên cần người giải đáp.

Hai người cùng một chỗ, quan trọng nhất là thấu hiểu, một người kìm nén chung quy không phải chuyện tốt, sẽ chỉ làm mọi thứ càng ngày càng xa, xa tới không thể vẫn hồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Chu Hạ ảo não vì sự ngốc nghếch của mình, vấn đề dễ dàng giải quyết cũng có thể nghĩ lâu như vậy.

Cô mang theo túi lớn túi nhỏ về nhà, ngồi xếp bằng trên sàn nhà mở từng túi một. Mở được một nửa thì Đường Tôn về.

"Anh về rồi."

Đường Tôn nói lỏng cà vạt, nửa ngồi nửa quỳ, "Mua gì vậy?"

"Mua cho anh một cái cà vạt."

"Để trói anh?"

Câu này khiến Chu Hạ nhớ tới quà giáng sinh năm ngoái anh tặng trước khi đi công tác, là một cái khăn quàng cổ màu đỏ.

Chu Hạ lấy cà vạt uớ m thử dưới cổ áo anh, khoa tay múa chân "VẬ trước kia anh tặng em khăn quàng cổ cũng vì muốn trói em?"

"Thật thông minh."

Chu Hạ biết chiêu tặng khăn của anh cũng là học trong sách, nghiêm túc thực hành theo sách chỉ dẫn, thật là người quá đáng yêu. Cô ôm bụng cười to, Đường Tôn chỉ nhìn cô cười, tâm tình đột nhiên rất tốt.

Sau khi cười xong, Chu Hạ trầm ngâm một lúc, sau đó thấp thỏm gọi anh: "Đường Tôn."

Ngồi xồm hơi mõi, Đường Tôn dứt khoát ngồi hẫ xuống sàn nhà.

Anh nhìn Chu Hạ xoắn xuýt đầu ngón tay, tốt bụng chủ động nói: "Là muốn hỏi anh chuyện gì phải không? Muốn hỏi cứ hỏi."

Chu Hạ gãi gãi lông mày, ở nhà cô không trang điểm vẫn xinh đẹp cực kỳ, khuôn mặt trắng nõn khiến Đường Tôn không nhịn được nheo nheo.

"Chính là..." Chu Hạ bị Đường Tôn bóp má, thần kinh căng thẳng thả lỏng một chút, "Mấy ngày trước em có nhìn thấy bức ảnh trong ví anh."

Đường Tôn giả bộ vừa mới biết, anh nhướn lông mày, "Thấy rồi?"

"Vâng! Có phải anh đã sớm thích em rồi không?" Nói chuyện này ra, bỏ những cái khác không nói, khuôn mặt Chu Hạ không tự giác cúi xuống.

"Đúng vậy." Ngược lại anh rất thẳng thắn.

Chu Hạ muốn trực tiếp hỏi anh đã từng nghe qua những tin không hay kia chưa, sau đó cô sẽ giải thích vì bản thân mình, nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng Đường Tôn thẳng thắn quá, khiến mấy câu tới miệng cô lại chuyển thành cái khác.

"VẬ ban đầu lúc ở Hòa Ký, vì sao anh lại muốn giả vờ như không biết em?"

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Lúc Đường Tôn lên năm tư đại học, từng có học đệ cùng trường cấp ba tới tìm anh. Bọn họ muốn quay một video cổ vũ cho học sinh thi đại học.

Đường Tôn cự tuyệt, nhưng video quay xong cuối cùng vẫn gửi tới hòm thư của anh.

Khiến Đường Tôn không ngờ tới là, Chu Hạ lại tham dự quay video. Nhưng cô không nói nhiều, chỉ có ba mươi giây xuất hiện.

Dù chỉ có ba mươi giây, nhưng Đường Tôn xem lại không dưới năm mươi lần.

Thì ra cô tới thành phố S, thì ra cô vẫn xinh đẹp như vậy, nhìn qua cô có vẻ rất ổn.

Xem đi xem lại cả đêm, trái tim tĩnh mịch của Đường Tôn im lặng dậy sóng. Ba giờ sáng, anh gửi cho người biên tập video một email.

Hai ngày sau, anh như ý nhận được địa chỉ mail của Chu Hạ.

Nhưng lúc lâm trận, Đường Tôn lại rút lui. Anh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đổi nội dung thư từ hỏi thăm ân cần thành gửi báo cáo kết quả cho giáo sư.

Cuối cùng anh đoán đúng.

Chu Hạ trả lời anh, nói anh gửi nhầm địa chỉ.

Có lần đầu tiên trả lời, liền có vô số những lần về sau.

Sau đó thư từ qua lại thuận lý thành chương, có lẽ anh là người xạ lạ, Chu Hạ từ cảnh giác chuyển dần sang buông lỏng.

Giống như... anh bị Chu Hạ coi là "thùng rác".

Đường Tôn chưa từng nghĩ làm thùng rác mà có thể vui sướng như vậy.

Thật vất vả từ tình hình sinh hoạt kéo tới cấp ba, Đường Tôn vì mục đích của mình mà không dám thể hiện rõ ràng, anh nhịn một tuần mới dám trả lời thư.

"Vậy lúc học cấp ba bạn có thích nam sinh nào không?"

Chu Hạ trả lời rất nhanh, là một câu: Có từng thăm mền.

Đường Tôn cân nhắc từng chữ, "Thăm mền? Nam sinh đó rất ưu tú sao?"

"Lúc học cấp ba, gần như tất cả các nữ sinh đều là tình địch của tôi."

Không phải Đường Tôn tự mình ảo tưởng, có một loại cảm giác đang vô cùng rạo rực trong cổ họng anh muốn bật ra, hưng phấn đến mức anh hận không thể trực tiếp thừa nhận thân phận của mình với Chu Hạ.

Nhưng anh cần mọi việc phải chu toàn.

"Bạn còn nhớ rõ anh ta?"

"Nhớ rõ."

"Nếu như anh ta xuất hiện trước mặt bạn, nói thích bạn, bạn sẽ thế nào?"

"Sẽ không, anh ấy sẽ không nhận ra tôi. Hơn nữa, tôi hy vọng anh ấy sẽ không nhớ tôi, như vậy là tốt nhất."

Đường Tôn sững sờ, trái tim lạnh một nửa, "Vì sao?"

"Lúc học cấp ba, thanh danh của tôi không tốt lắm, những việc đồn đại kia không phải sự thật, nhưng tôi muốn trong mắt anh ấy, tôi không chút tì vết.

Anh rất ưu tú, tôi không muốn mình quá kém. Nếu như có thể, tôi muốn quen anh từ đầu. Không có bất cứ quá khứ gì cả."

Đây là lần đầu tiên Chu Hạ trả lời nhiều chữ như vậy.

Lại khiến tâm trạng thăng thần muốn thừa nhận của Đường Tôn vỡ tan.

Chu Hạ muốn quen biết từ đầu.

Đường Tôn tỉnh táo lại, vậy thì quen biết lại từ đầu. Anh nghĩ.

Tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng, anh phải cẩn thận che dấu quá khứ với Chu Hạ.

Chỉ cần cô vui vẻ.

Nhưng mà, email có thể giúp bọn họ quen biết, lạ lẫm cũng khiến bọn họ xa lánh.

Nếu như không phải sau này Tiêu Thần Thần nói với Đường Tôn ngẫu nhiên gặp Chu Hạ ở siêu thị, anh còn tưởng sau khi tốt nghiệp Chu Hạ sẽ ở lại

thành phố S, bởi Chu Hạ từng nói vậy.

Biết Chu Hạ ở thành phố B, còn mở một quán cà phê, anh lặng lẽ chớp mắt, cảm khái: "Quý nghịch ngợm."

Ngày hôm sau, Đường Tôn đứng trước gương cài xong cúc áo, đảm bảo mỗi một chi tiết đều hoàn mỹ mới tới quán cà phê gặp Chu Hạ.

Quen biết lại. Tình yêu lại bùng cháy.

Nghe Đường Tôn giải thích xong, Chu Hạ không còn lời nào để nói.

Cho nên Đường Tôn biết Trình Cảnh, cho nên Đường Tôn không hỏi tới cùng bạn trên mạng trong miệng cô, cho nên Đường Tôn nói không nhận ra cô.

Bởi vì anh biết tất cả mọi chuyện.

Chu Hạ biết Đường Tôn làm như vậy là vì bảo vệ mình, nhưng cô thật sự khó tiêu hóa sự thật này.

Cảm giác bản thân bị lừa.

Cô giống như một cái chai thủy tinh trong suốt, còn Đường Tôn là một chai nước được đóng gói cẩn thận.

Đường Tôn nhìn một chút liền biết trong chai nước của cô là đồ uống gì, mà cô không thể đoán trong chai nước của Đường Tôn có thứ gì.

"Hạ Hạ..."

"Chờ một chút." Chu Hạ giờ tay ngăn động tác muốn chạm vào người mình của Đường Tôn, "Anh để em yên lặng một lát."

Chu Hạ lao đảo đứng đây, cơ thể vì ngồi lâu mà có chút không đứng vững, đầu cô càng choáng hơn.

Đường Tôn im re không dám nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn cô.

Chu Hạ không nhìn mắt anh, chỉ sợ mình sẽ tước vũ khí đầu hàng, sau khi đứng vững, cô quay người về phòng.

Cửa phòng vang lên tiếng đóng nhẹ nhàng, sau đó không còn âm thanh.

Trái tim Đường Tôn như bị một bàn tay hung đập tới, "rầm" một tiếng vang lên, đau vô cùng.

Anh biết sẽ như vậy.

Nếu không cũng không kéo dài tới bây giờ mới nói.

Ban đầu bọn họ vốn đã có mâu thuẫn.

Đường Tôn nói dối, nói anh không nhớ Chu Hạ.

Nhưng anh nói dối, cũng vì Chu Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hưu Đường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48

Chu Hạ ngồi trên giường, mặt không đổi sắc ôm lấy chân.

Tư thế này cô đã duy trì ba tiếng.

Tật Phong là Đường Tôn, Đường Tôn là Tật Phong.

Đường Tôn không chỉ thích cô từ rất lâu, hơn nữa còn lấy một thân phận khác tiếp xúc với cô gần ba năm.

Cho nên tất cả mọi chuyện đều là kế hoạch của anh, mà cô từng chút vì tóm được anh vào tay mà đắc ý bao lâu. Thật là... vừa xấu hổ vừa ngu ngốc.

Khiến Chu Hạ thực sự cảm thấy khó chịu, là cô luôn không muốn Đường Tôn biết những lời đồn đại kia, thật ra Đường Tôn đã sớm biết, thậm chí còn giấu diếm cô.

Trong lòng cô chôn một quả bom, không thời khắc nào không lo lắng quả bom sẽ nổ, không ngờ quả bom đó đã sớm bị nổ tung rồi.

Người đó chính là bản thân cô.

Cô như thằng hề đang biểu diễn, lại vẫn có người nguyện ý hòa theo cô. Chu Hạ khóc không ra nước mắt, cũng không biết đúng sai thế nào.

Kim đồng hồ nhích dần đến mười giờ, Chu Hạ mới giật giật.

Buồn bực sắp bốn tiếng, cô cô có chút mệt.

Quần áo Đường Tôn chưa thay, Chu Hạ khóa phòng bao lâu, anh ngồi im trên ghế sofa nhìn trần nhà bấy lâu.

Còn ngủ quên mất.

Nghe thấy tiếng mở cửa, Đường Tôn theo phản xạ có điều kiện mở mắt ra, bị ánh sáng từ đèn chiếu tới, anh nheo mắt lại, nhìn sang.

Anh thấy một cái chân, rồi năm đầu ngón tay đặt trên tường, sau đó là tóc tai bù xù của Chu Hạ.

Cô choàng một cái chăn màu trắng, tóc dài hất hết ra phía trước, trong miệng yếu ớt nhấn mạnh từng chữ: "Đường Tôn... anh biết sai chưa?"

Nếu như không phải Đường Tôn quang minh lỗi lạc, thật sự sẽ bị Chu Hạ dọa cho hết lên.

Anh thành thật gật đầu, nói: "Anh biết sai rồi."

"...Sai ở đâu?"

"Không nên dấu giếm em, cũng không nên không kịp thời đoán được tâm trạng em, lại càng không nên không biết làm thế nào lúc em tức giận, còn có..."

Anh đem hết sai lầm đổ lên đầu mình.

"Ngừng ngừng ngừng!" Chu Hạ sửa sang mái tóc, để lộ khuôn mặt, "Anh biết sai là tốt rồi, đừng nói nữa."

Nói thêm nữa người sấm hời sẽ đổi thành cô rồi. Đường Tôn đối với cô quá tốt, cô sẽ cảm thấy có áp lực.

Đường Tôn sóng mắt lưu chuyển, dịu dàng nói: "Vậy em tha thứ cho anh chứ?"

Chu Hạ tóc không vuốt thẳng, cái chăn treo trên cánh tay, cứng rắn làm mặt lạnh một hồi cuối cùng không kiềm chế được, cô cười đưa tay với Đường Tôn: "Ôm một cái."

Vận may ba đời mới có thể gặp được Đường Tôn.

Trong lòng Chu Hạ, chỉ cần là Đường Tôn, mọi chuyện đều trở thành đơn giản.

Tức giận quá tốn thời gian, cũng quá tốn năng lượng. Chu Hạ rất mệt mỏi.

Dù sao sớm muộn cũng sẽ tốt.

Vậy tại sao không cho nó tốt sớm một chút.

Chu Hạ đẩy Đường Tôn, "Đừng, em đói..."

"Anh cũng đói." Nói xong còn cắn vào cổ Chu Hạ một cái.

"A đau đau... đau... Ừm..."

Tiếng thét đau đớn lui dần, hóa thành tiếng rên rĩ.

Đường Tôn nhéo nhéo hạt châu, sau khi làm cho cửa động âm ướt liền cầm hai ngón tay vào.

Chu Hạ dùng hai cánh tay làm điểm tựa, xương hông nhô lên, bấp dùi trắng nõn, giữa hai chân sưng đỏ, ngón tay đang xuyên vào trong đó, lòi ra mật hoa vừa dính vừa trơn.

"Đẹp lắm."

Khuôn mặt cô đỏ bừng, xương quai xanh thấm ướt mồ hôi, lọn tóc ẩm ướt vươn trên bờ vai, đỉnh đầu còn lưu lại dấu vết bị mút ướt át, bụng dưới bằng phẳng, cái rốn mướt mà, nơi bí ẩn bị nước thấm ướt sáng lấp lánh.

Động hoa được nói lỏng sẵn sàng, Đường Tôn rút ngón tay ra, đặt Chu Hạ ngồi trên người mình, thân dưới trằm xuống, vật đàn ông cương cứng đến dọa người liền thuận lợi đẩy vào trong nơi tiêu hồn.

"A..."

Không gian của ghế sofa có hạn, ngược lại giúp bọn họ có thể nếm thử tư thế mới.

Hai cặp đùi đầy đặn dán vào cơ ngực rắn chắc, đỉnh ngực nhô cao ma sát với nhau tràn ra hương vị tình dục, phía dưới chặt chẽ kết hợp, cơ bắp Đường Tôn gồng lên cứng rắn, anh nâng eo Chu Hạ để cô chuyển động lên xuống, khiến vật đàn ông bị lửa lòng kẹp chặt vô cùng sung sướng.

Chu Hạ chống hai tay lên vai Đường Tôn, cô cô ý trèo lên, để đầu ngực trước miệng Đường Tôn, tùy anh dày vò.

Đầu lưỡi quét tới quét lui, cái lưỡi thô to quấn lấy đỉnh ngực sung sướng, Chu Hạ ngửa đầu, cặp mông di chuyển, thanh nóng bóng bị nuốt hết rồi lại thò đầu ra bên ngoài, đem mặt hoa chảy ra dính khắp nơi.

"Quá tuyệt vời..."

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Nơi mềm mại yếu ớt không chịu nổi một kích, lúc thanh cứng rắn đâm vào, động tác đơn giản mà thô bạo, hai miếng thịt mềm mại bị quấn vào, có nước bôi trơn, ngược lại không thấy đau.

Mông Chu Hạ hơi mỏi, cô không đẩy ngực đến trước miệng Đường Tôn nữa, Đường Tôn gầy vò một hồi mới hài lòng thả ra, "Sao vậy em?"

Vừa lên đỉnh một lần, hai chân Chu Hạ run rần lợi hại, chậm rãi nằm ra ghế sofa, mông đối diện với Đường Tôn, khép chân lại. Cô nói: "Làm như vậy một lần, làm thế này."

Còn chọn nữa.

Đường Tôn đánh lên mông cô một cái, một chân để xuống dưới sàn, một chân co trên ghế sofa, anh nâng mông Chu Hạ, đẩy vật cứng rắn vào động hoa còn chưa kịp khép lại kia.

"Á..."

Cơ thể lần nữa căng đầy, Chu Hạ uốn thẳng eo, thuận tiện giúp vật nóng bỏng hoàn toàn tiến vào cảm nhận khoái cảm bị dồn ép.

Đường Tôn làm đến tinh thần sáng khoái, anh uốn người làm với tốc độ cực nhanh, dù thoải mái nhưng vẫn không quên vuốt ve cặp mông đầy đặn, nhào nặn như đang trộn bột mì, nổi rõ từng dấu vân tay đỏ ửng khắp nơi.

Hai cái bánh bao đung đưa, ma sát trên mặt ghế sofa, đau đớn và khoái cảm cùng tồn tại, khóe mắt Chu Hạ hơi ướt, cô há miệng thờ dốt: "A... nhẹ một chút... a... a..."

Quy đầu đụng phải một khối thịt gồ lên bên trong, không ngừng nhấn mạnh vào, khoái cảm đột nhiên ập tới, cổ họng Chu Hạ thắt chặt, cả cơ thể cong lên, nơi nhạy cảm liễu mạng kẹp chặt, Đường Tôn đột nhiên rút ra, Chu Hạ mềm nhũn nhưng cặp mông vẫn duy trì tư thế vênh cao.

Ánh mắt Đường Tôn trầm lại, anh nhìn nước từ trong nơi tư mật của Chu Hạ tí tách chảy ra, nhỏ xuống ghế sofa, cực kỳ quyến rũ.

Anh hưng phấn mang áo mưa vào rồi lại nâng người đâm thẳng vào trong.

Càng chặt càng nóng càng thoải mái.

Chu Hạ mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy hạ thể siết lại, động tác đón ý hòa theo vô thức, cô hóp chặt bụng dưới, bao bọc thanh nam tính càng thêm chặt chẽ.

"Sao em lại ngoan như vậy?"

Đường Tôn ra vào trằm ỏn, Chu Hạ mệt không nói thành lời.

Cô há miệng cắn tay vịn, hỏn hỏn nói: "Đương nhiên là vì anh..."

*

Nửa tháng trôi qua, quán cà phê trang trí hoàn thiện.

Chu Hạ đi vào Hòa Kỳ đã trở lên sáng sủa, nhìn mọi nơi gập đầu một cái.

Linh An đi bên cạnh cô, "Thế nào? Đẹp không ạ?"

Chu Hạ nghiêng đầu cười nói: "Rất tốt, thưởng em một cái phong bì lớn."

Nụ cười xinh đẹp chỉ cô gái đang yêu mới có.

Nói thật đến bây giờ Linh An vẫn không thể tượng tượng ra Chu Hạ cùng người đàn ông lạnh lùng kia yêu đương sẽ như thế nào.

Hai người có thể nói chuyện gì? Chắc tán gẫu từ thời tiết lạnh đến thời tiết nóng đi.

Nghe thấy Chu Hạ muốn phát phong bì cho mình, Linh An ngượng ngùng sờ mặt, cười hắc hắc, sau đó nghĩ tới một chuyện.

"Đúng rồi, chị Hạ Hạ, hai ngày trước tiểu thịt tươi kia lại tới tìm chị."

"Tiểu thịt tươi nào?"

"Cái gì Thời Quang đó." Cái tên này rất đặc biệt, Linh An vẫn nhớ.

Hôm đó Hòa Kỳ chưa khai trương, Linh An kiểm tra xong liền đóng cửa, Lâm Thời Quang xuất hiện, mở miệng liền hỏi Chu Hạ có đến quán cà phê nữa không.

Lúc ấy Linh An cảm thấy rất buồn cười, "Quán cà phê này không chuyển nhượng, bà chủ vẫn là chị Hạ Hạ. Mấy ngày nay đã trang trí xong, đã chọn ngày khai trương."

"À anh ta." Trong đầu Chu Hạ xuất hiện hình ảnh người phụ nữ đi bên cạnh anh ta, "Anh ta tìm chị có việc gì?"

"Em cũng không biết, em cho anh ta biết thời gian khai trương của quán, anh ta nói đến lúc đó sẽ tới."

Không chờ Chu Hạ gập đầu, cũng không đợi đến lúc khai trương, lúc này ở ngoài cửa liền có hai người tiến vào.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới.

Đúng là Lâm Thời Quang cùng người phụ nữ đó.

Chu Hạ đứng thẳng người: "Đến sớm rồi, còn chưa khai trương."

Lâm Thời Quang cao hơn người phụ nữ kia, nhưng cũng không thể ngăn được tầm mắt cô âm thầm quan sát người đó.

"Chu Hạ, chúng ta có thể nói chuyện không?"

Là Lâm Thời Quang nói.

...

Chu Hạ đan hai tay đặt lên đầu gối, dựa vào ghế, cô có khí chất, đáng vẻ lười biếng, lại không tập chung, tràn đầy phong tình, không tìm ra được khuyết điểm.

Linh An bung tới ba ly nước, đặt xuống cẩn thận rồi trở lại bếp.

Chu Hạ khách sáo cười: "Tiếp đãi không chu đáo, mong bỏ qua."

Lúc này, người nói chuyện trước không phải là Lâm Thời Quang, mà là người phụ nữ vẫn luôn cúi đầu bên cạnh, cũng chính là Lâm Thời Vi.

Lâm Thời Vi không biết chột dạ hay thế nào, vô cùng căng thẳng. Nhất là khi thấy Chu Hạ sống thoải mái như vậy, cô ta biết mình quả nhiên ứng với bốn chữ kia.

Nhân quả tuần hoàn.

Lâm Thời Vi khẽ nâng mặt, giữa lông mày hằn dấu khắc khổ do cuộc sống khó khăn.

Cô ta mở miệng nghẹn ngào: "Chu Hạ, xin lỗi."

Editor: Xôi thịt đến những chương cuối cùng, thật sự làm khó editor như tôi T_T

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

(Editor: Đoạn này là hồi ức của Lâm Thời Vi nhé)

Ký ức ủa tôi, từng cái từng cái trôi qua rõ ràng, cô ta siết chặt nắm đấm, nhìn Trần Lộ đứng bên cạnh, mắt tóe lửa: "Có phải là cậu cố ý gài bẫy tôi?"

Trần Lộ rụt cổ, cô ta không dám nhìn vào mắt Lâm Thời Vi nhưng miệng vẫn cứng rắn nói: "Tôi không có! Chính là cậu trộm! Đồng hồ của tôi để trong phòng, ngoại trừ cậu tiến vào phòng tôi, còn ai có thể trộm đồng hồ của tôi! Lại nói, cậu trộm đồ chính là trộm đồ, bớt suy đoán lung tung đi!"

"Cậu!" Lâm Thời Vi chỉ vào Trần Lộ, tức đến không nói thành lời.

Loại bằng chứng có trăm ngàn lỗ hổng, Lâm Thời Vi muốn phản bác, lại không thể phản bác được --- bởi vì đúng là cô ta trộm, cho nên cô ta không nói được câu gì.

Lâm Thời Vi nghĩ, nếu như lúc đó cô ta có thể chống lại dụ hoặc, chuyện sẽ không xảy ra. Nhưng cô ta lại không làm được.

Mà căn bản trên đời không có thuốc chữa hối hận.

Có lẽ biết ván đã đóng thuyền, Lâm Thời Vi uốn thẳng sống lưng, nét mặt quật cường giống như thường ngày.

"Vậy thì thế nào? Các người muốn đuổi tôi? Vậy thì đuổi đi, không lên đại học tôi càng vui vẻ!"

...

Ba của Lâm Thời Vi chỉ nghe giáo viên nói tìm được đồng hồ trong phòng của cô ta, cũng không biết đồng hồ này do Lâm Thời Vi trộm.

Lúc tiến vào thấy Lâm Thời Vi nói thế, mặt mũi ông ta tối sầm, suýt chút ngã xuống bất tỉnh.

Ông ta thích sĩ diện, Lâm Thời Vi lại là đứa không có tiền đồ, cho nên đối với bên ngoài ông ta không thừa nhận đứa con này. Nhưng Lâm Thời Vi cuối cùng vẫn là con gái ông ta, đây là sự thật không thể chối cãi.

Lúc Lâm Thời Vi về đến nhà, liền nhận được cái tát từ ba cô ta.

Bên tai có một trận gió, bên má tê dại, Lâm Thời Vi che mặt, cảm giác đau đớn lan dần, "Ông điên rồi?"

"Quý xuống"

"Quý cái rắm!"

Lâm Thời Vi che má trái nóng bừng, chạy ra ngoài.

"Chị!"

Lâm Thời Quang từ phòng lao ra, muốn đuổi theo, bị ba anh ta túm lấy, "Đuổi cái gì, nếu mày học nó, ba đánh gãy chân mày."

Từ đó về sau, Lâm Thời Vi liền không trở về nhà.

Sau đêm bỏ nhà, Lâm Thời Vi ở quán cà phê ba ngày.

Ba ngày này, cô ta ăn mì tôm đến buồn nôn, trên người thật sự hết tiền mới rời khỏi quán cà phê đó.

Trước kia Lâm Thời Vi còn tìm được người cho cô ta ở nhờ một đêm, bây giờ cô ta trở thành chuột chạy qua đường, ai cũng sợ cô ta trộm đồ nhà mình.

Tại chính thời điểm Lâm Thời Vi bất lực nhất, cô ta gặp được một người đàn ông khiến cô ta vừa yêu vừa hận.

Lúc mới đầu người đàn ông đó đối xử với Lâm Thời Vi vô cùng tốt, cho cô ta đồ ăn, cho cô ta chỗ ở, cho cô ta quần áo, thậm chí còn cho cô ta tiền.

Khi Lâm Thời Vi chân chừ lưỡng lự, người đàn ông đó cầu hôn với cô ta. Trong nháy mắt đó cô ta cho rằng mình đã gặp được tình yêu đích thực, loại

suy nghĩ này khiến cô ta không chút do dự nói đồng ý.

Người đàn ông đó nói muốn đợi cô ta đủ tuổi rồi tổ chức hôn lễ, Lâm Thời Vi tin. Về sau cô ta mới biết, người đàn ông trước kia đã kết hôn. Bởi vậy cô ta náo loạn một trận, nhận lấy không phải là ôm ấp và hôn môi, mà là bạo hành.

Lần bạo lực gia đình này khiến Lâm Thời Vi sụp đổ, cô ta kêu gào muốn chia tay, kết quả nhận thêm vô số trận đòn roi.

Không danh không phận sống cùng hơn một năm, Lâm Thời Vi mới hai mươi tuổi, thể xác và tinh thần lại chịu đựng tới giới hạn sắp sụp đổ.

Về sau chia tay thành công, cũng bởi vì người đàn ông này tìm được con mồi mới.

Lâm Thời Vi nhận được hai mươi vạn phí bứt miệng.

Cô ta mang theo tiền trở về thành phố B. Yên tĩnh im lặng, không để bất cứ ai biết.

Ban đầu Lâm Thời Vi cho rằng khổ cực của mình đã kết thúc, thật ra không biết nó vừa mới bắt đầu.

Nửa năm sau, hai mươi vạn của cô ta bị một tên lừa đảo lừa hết sạch --- cái gì đầu tư tiền sinh tiền, đều là gạt người, cô ta lại không may mắn trúng chiêu.

Tiền không có.

Lâm Thời Vi muốn tìm cái chết, nhưng cô ta không đủ can đảm.

Cô ta chết, còn không bằng sống vất vưởng.

Vẫn may sau đó, ông trời không còn đùa giỡn cô ta.

Lâm Thời Vi tìm được một hai công việc, buổi sáng làm ở khách sạn, buổi tối làm nhân viên phục vụ trong quán bar, đi sớm về muộn, ba năm trôi qua mới có chút tiền tiết kiệm.

Ngày phát lương hôm đó, chỉ là một ngày nắng chói chang như bình thường. Lâm Thời Vi thừa dịp thời gian nghỉ ngơi tới ngân hàng nộp tiền tiết kiệm, trên đường, lại vô tình gặp được em trai hơn tám năm không gặp, Lâm Thời Quang.

Lâm Thời Quang nhận ra cô ta liền bảo cô ta về nhà. Lâm Thời Vi không chịu, giữa lúc giây dựa, cô ta nghe thấy cái tên xuất hiện trong vô số con ác mộng của mình.

Chu Hạ.

Người mà cô ta từng hăm hại.

Lâm Thời Vi vẫn cảm thấy, tất cả mọi chuyện cô ta gặp phải, đều là vì tính sở giúp Chu Hạ.

Có nhân ắt có quả.

Vận mệnh khiến cô ta phải sợ hãi hồi hận.

...

Chu Hạ của Đăng Hạnh chuyển trường, Lâm Thời Vi của Gia Vinh nghỉ học.

Lúc ấy mọi người rất chấn động. Khoảng thời gian đó, đề tài nói chuyện phiếm của học sinh hai trường đều xoay quanh chủ đề này.

Nhưng tin tức chấn động cũng chỉ chấn động một thời gian, rất nhanh có tin Bát Quái khác thay thế chiếm nhiệt độ.

Ngay lúc mọi người quên chuyện của Chu Hạ, một tài khoản nặc danh thông báo một tin lên forum của trường.

"Chu Hạ trong sạch."

Nội dung có chứng cứ lý lẽ rõ ràng, đám người nhìn xong xôn xao thổn thức. Thông báo tới quá muộn, Chu Hạ đã chuyển trường được hai tháng.

Cho dù đa số mọi người hiểu rõ chân tướng, nhưng vẫn có những kẻ không đồng tình âm thầm tồn tại.

Cái giọng nói đó của Trình Thiên Thiên.

Đường Tôn đứng đằng sau cái cột, nghe Trình Thiên Thiên chất vấn anh nội dung trên mạng.

Âm thanh lạnh lạnh.

Anh nghiêng đầu nhìn sang, động tác khoa trương, tuổi còn trẻ mà nét mặt toàn sự đồ ỏi.

Người xấu nhiều tác quái.

Đường Tôn lắc đầu, quay người rời đi.

Loại người này, tự có trời thu phục.

*

Lâm Thời Vi kể xong câu chuyện của mình, nói đến phần sau đã khóc không thành tiếng.

Chu Hạ không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế ban đầu.

Dưới cái nhìn của cô, cuộc đời của Lâm Thời Vi không liên quan gì đến mình. Dù trước kia Lâm Thời Vi nói xấu cô, nhưng sự việc đã xảy ra từ lâu, trong lòng cô sớm đã tiêu tan.

Điều duy nhất Chu Hạ để ý, chẳng qua là cách nhìn của Đường Tôn mà thôi.

"Tôi không biết vì sao mọi sai lầm trong cuộc đời cô lại đổ lên đầu tôi," Chu Hạ buông tay đan trên đầu gối, "Tôi không có khả năng lớn như vậy, đây đều bắt nguồn từ lựa chọn của chính cô."

"Nguồn gốc cũng không phải ở tôi, là ở cô. Tất cả bất hạnh của cô đều bắt nguồn từ việc ăn cắp kia. Nhưng đó không phải là tôi bảo cô trộm, cho nên không cần đến đây tìm kiếm sự tha thứ của tôi, càng đừng lừa gạt lòng thương hại của tôi, coi sự tha thứ của tôi là mồi chót cho hạnh phúc sau này của cô."

"Đương nhiên, nếu lời xin lỗi của cô vì năm đó đã nói xấu tôi, vậy tôi nhận."

Nói nhiều như vậy, Chu Hạ hơi khát nước.

Cô uống xong ly nước trước mặt, đứng lên, hơi nở nụ cười, lạnh nhạt khách sáo.

"Hy vọng sau này hai người tới Hòa Kỳ uống cà phê."

Khóa môi Lâm Thời Quang khẽ nhúc nhích, không mở miệng.

Chu Hạ chào hỏi Linh An, lúc ra khỏi Hòa Kỳ, bên ngoài ánh nắng rực rỡ.

Vừa rời khi đối diện với Lâm Thời Vi cô ăn nói mây trôi nước chảy, nhưng thật ra lúc nghe thấy lời xin lỗi kia, cô vui mừng cũng không phải giả vờ.

Chu Hạ nở nụ cười, lập tức bắt xe về nhà.

Cô đột nhiên rất muốn Đường Tôn.

...

Hạt sen, củ khoai, hạt ý dĩ, gạo tẻ nấu với nhau, Chu Hạ sợ làm sai, bỏ xong nguyên liệu còn gọi điện thoại cho Chu Hân xác nhận một lần.

"Không sai, cuối cùng bỏ đường là xong." Chu Hân nói ở đầu dây bên kia.

"Vậy được, con sợ con nhớ nhầm."

"Cái này có gì mà nhớ nhầm," Chu Hân cười cô, "Là làm cho Đường Tôn phải không?"

Chu Hạ chớp mắt, tới phòng bếp, "Vâng ạ, làm cho anh ấy, lần trước không thành công."

"Vì sao không thành công?" Chu Hân thuận miệng hỏi.

Chu Hạ cứng đờ, nhớ tới tình hình chiến đấu đêm đó.

Cô gượng cười: "Thì... đủ mọi nguyên nhân, ôi chao mẹ ơi, không nói nữa, bên này con còn có việc."

Lừa gạt xong, Chu Hạ cắt di động, đợi đủ thời gian cô liền bỏ đường trắng.

Nửa tiếng, không nhiều không ít.

Chu Hạ chạy tới xem, lúc mở ra còn cẩn thận mang theo bao tay.

Cháo nấu đậm đặc, chỉ ngửi thôi đã muốn ăn. Lần xuống bếp này thể hiện rất thành công.

Chu Hạ cảm đường trắng cho vào quấy đều, tắt lửa, món cháo ngọt liền hoàn thành.

Lúc này, tiếng khóa mật mã ngoài cửa vang lên, Chu Hạ đẩy nắp, đứng ở phòng bếp nháy mắt với Đường Tôn.

"Làm gì vậy em? Thơm quá." Đường Tôn đi tới bên cạnh cô.

Chu Hạ nói: "Cháo ngọt."

---- Hết ----

Editor: Thế là kết thúc rồi. Nói chung đây là một bộ truyện nhẹ nhàng, nội dung không có gì và có chút xôi thịt để giải trí. Cảm ơn mọi người đã theo dõi và ủng hộ!

Hà Nội, ngày 10 tháng 11 năm 2018

Bạn đang đọc truyện *Chu Chu Hữu Đường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.